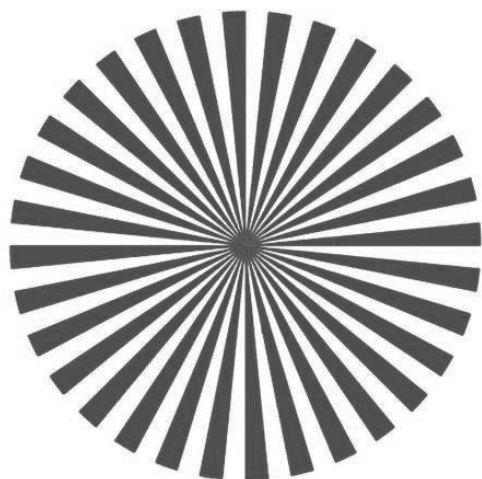

LORETA STONKUTĖ

VIRUSAS

AŽAIIŲ GENERACIJA

2016

TURINYS

I DALIS	0101 --- 1
	0102 --- 5
	0103 --- 13
	0104 --- 17
	0105 --- 20
	0106 --- 26
	0107 --- 30
	0108 --- 34
	0109 --- 37
	0110 --- 39
II DALIS	0201 --- 46
	0202 --- 52
	0203 --- 57
	0204 --- 64
	0205 --- 66
	0206 --- 68
	0207 --- 73
	0208 --- 78
	0209 --- 83
	0210 --- 90
	0211 --- 93
	0212 --- 96
	0213 --- 105
	0214 --- 112
	0215 --- 117
III DALIS	0301 --- 121
	0302 --- 128
PABAIGOS ŽODIS	
	0303 --- 135

I DALIS

Virusas – neląstelinės sandaros infekcinis patogenas, negalintis augti ir daugintis už šeimininko ląstelės ribų, dauginasi tik tada, kai įsiskverbia į gyvas ląsteles. Lotyniškai žodis virus reiškia nuodas. Virusai yra dar mažesni už bakterijas. Jie negamina energijos, nereaguoja į dirgiklius ir yra labai paprastos sandaros organizmai, todėl jie vadinami neląsteline gyvybės forma.

- 0101 -

- Man jos reikia. – telefonu savo sekretorei aiškino garsus anglų režisierius. – Ji mane tiesiog apsėdo... Aš turiu pagal jos knygą pastatyti filmą apie Jėzų.

- Bet Maiklai... Ši tema jau tiek kartų gvildenta, kad kažką naujo parodyti jau turbūt net nebeįmanoma. O pačios autorės leidimo galim ir negauti. Kol šis apsėdimas dar šviežias, įstengsi jo atsikratyti. Perskaityk kokį kitą scenarijų ar knygą. Esu įsitikinusi, kad apims kitas apsėdimas. Lengvesnis ir ne toks rizikingas.

- Eva, žinau, kad visada esi geriausia mano patarėja, bet šį kartą man tikrai reikia to, ko tavęs prašau. Surask ją, iškask iš po žemių. Šį kartą ženklai yra tokie stiprūs, kad negaliu jų nepaisyti.

Ragelyje Maiklas girdėjo gilų pašnekovės atodūsi, kuris reiškė, kad jo ištikima draugė ir didžiausia pagalbininkė nusileido ir padarys, ko yra prašoma, net jei pačios širdis tam ir priešinsis.

- Gerai, Maiklai, pasistengsiu gauti kokį nors jos kontaktą...

- O tu pati skaitei? – pasitikslino režisierius.

- Ne, šitos dar neskaičiau. Visi jos bestseleriai puikūs, tikiu, kad verta statyti filmą, bet ar tikrai pasirinkai teisingai? Gal kokia šiuolaikiškesnė tema būtų paklausesnė?

- Paskaityk, Eva. Tu suprasi. Kas gali būti aktualiau? Ir paskubėk. Bijau, kad mes būsime ne vieninteliai, norintys gauti teisę į ekranizaciją...

- Gerai. Pažadu šiandien pat įsigyti tą knygą.

- Ir šiandien pat pradėk ieškoti autorės.

- O tai bus tikra problema... Maiklai, tu juk žinai, kad ji slepiasi. Nėra nė vieno jos interviu, nė vienos jos nuotraukos... Jokio internetinio puslapio. Gal toks slaptumas yra reklaminis triukas? Tai intriguoja žmones, todėl jie geriau perka jos knygas? Kaip manai?

- Sunku būtų patikėti. Jaučiu, kad yra kažkokia kita priežastis. Nemanau, kad jos knygoms reikia reklamos. Greičiau patikėčiau, kad ši moteris vertina privatumą, kurio garsenybės netenka. Foto aparatų blykstės, autografų kolekcionieriai persekioja, net medžioja. Visur. Nepasislėpsi, neatsipalaiduosi... Pati žinai.

- Na bet nors laikraščiams galėtų duoti interviu, bent internetu. O dabar visiškai nieko. Vienintelė žiniasklaidos naujiena apie ją – jokių žinių. Kas ji, kiek jai metų, kaip atrodo, kokia šeimyninė padėtis... Gal ji net iš kokio kalėjimo savo kūrinį siunčia leidyklai...

- Tikrai ne iš kalėjimo, nesijaudink. Čia ne tokio tipo sąmonė... Čia kažkas kito. Greičiau sakyčiau, kad ji gyvena kur nors labai tyroje gamtoje, vienuomoje. Greičiausiai, kokia atsiskyrėlė. Turtinga atsiskyrėlė...

- Turėtų būti... – nusijuokė Eva. – Toks pasisekimas! Geri pinigai. Jei ir rasiu ją, nebijai, kad ji pareikalaus nežmoniškos sumos už ekranizacijos teisę?

- Esu pasiruošęs sumokėti, kiek tik ji paprašys.

- Bet, Maiklai, tu man duodi per daug sudėtingą užduotį. Prisimink, kaip kiti režisieriai bandė ją surasti norėdami pastatyti filmus pagal pirmąsias jos knygas. Jie autorės paprasčiausiai nerado. O jos leidykla dievagojosi, kad net iš jų pačių niekas niekada rašytojos gyvos nematė. Viską derina tik internetu.

- Vadinasi jos ieškoti ir reikia internetu. Kai ką visgi apie ją žinom...

- Ką? – nustebė Eva.

- Ji rašo lietuviškai, vadinasi yra lietuvė. Ir ji naudojasi internetu. Reikia gauti jos elektroninio pašto adresą. Parašysime jai.

- Taip, kiti režisieriai tai jau išbandė. Leidykloje kažkas pardavė jos elektroninį adresą už gerus pinigus, bet ji nei vienam neatsakė.

- Gal ji nemoka angliškai... Parašysime jai lietuviškai. – nusijuokė Maiklas.

- Manai, kad kiti režisieriai to nebandė? Juk nebūtų tokie kvaili... Manau, kad ji gavo laiškus, bet paprasčiausiai neatsakė į juos.

- Klausyk, man kažkas skambina kita linija. Turiu atsiliepti. O tu užsiimk tuo reikalu. Kai tik ką turėsi, skambink.

- Gerai. Iki. – dar ištarė Eva, bet šių žodžių Maiklas jau nebegirdėjo, atsijungė.

Moteris susmuko savo supamame krėsele ir per langą įsistebeilijo į sodą, kuris pamažu budo iš žiemos miego. Maloni pavasario saulė šildė Evos kūną ir ji trumpam mintimis nuklydo į tai, jog dienos šyla ir jau greit bus galima užsiimti sodo gėlynų tvarkymu. Šitai ji labai mėgo.

Vėl pažvelgė į dar karštą išmanųjį telefoną ir prisiminė naują užduotį. Atvėrė *google* ir suvedė *Mila Mazalaitė*. Permetė akimis visus galimus pasirinkimus. Knygų anotacijos, atsiliepimai, vertimai į begalę užsienio kalbų, recenzijos... Bet jokio asmeninio puslapio, jokių nuorodų į kontaktus. Leidykla Lietuvoje. Matyt vienintelė įstaiga, kuria Mila pasitiki. Ji tarpininkauja vykdant platinimą, vertimus į kitas kalbas... Kaip jie patys deklaruoja, viską derina tik internetu. Kas belieka. Pirmiausia, reikia pabandyti civilizuotu būdu.

Ji pasidėjo ant kelių kompiuterį ir greit surezgė laišką leidyklai. Labai pagarbų ir su užuomina į tai, jog pinigai nėra jokia problema, kad labai garsus režisierius, ir kad labai labai reikia jos kontaktų. Ir jei leidykla tarpininkautų derybose, jai nubyrėtų tikrai labai labai nemažai... Paspaudė *send* ir atsiduso.

Tą pačia akimirka jos dėmesį patraukė kompiuterio laikrodis, kuris rodė 14:14. Geras ženklas. Ji tikėjo tokiais ženklais. Pastebėjo, kad jei daro kažką svarbaus, jos žvilgsnis visada pagauna besikartojančius skaičius.

- Na gal kas nors ir gausis... – pati sau ištarė.

Tuo pat pyptelėjo kompiuteris. Atėjo naujas laiškas.

- Jie ką, ten tik sėdi ir laukia, kada kas nors parašys? – vėl pati sau ištarė. Eva nesitikėjo gauti atsakymo taip greit. Atidarė, bet laiškas buvo labai trumpas.

„Atsiprašome, bet Mila Mazalaitė yra davusi kategorišką nurodymą neduoti jos kontaktų ir nesitarti dėl ekranizacijų. Už kiekvieną bandymą papirkti mus ji sumoka leidyklai dvigubą kainą iš to, ką mums siūlo ieškovai. Tad mes visada esame labiau suinteresuoti vykdyti jos valią, o ne ieškovų. Geros dienos.“

Evai net kraujas užvirė. Kokia gudri... Pati sumoka dvigubai. Tada nesiūlysiu nieko. Ji vėl greit surinko tekstuką atsakymui su prašymu bent

jau perduoti panelei Milai ankstesnį laišką. Gal visgi ją sudomins. Paspaudė *send*.

Vadinasi teks ieškoti kitų būdų. Tikras detektyvas. Galvoje jau sukosi planas, kaip iš kitų režisierių gaus nupirktą Milos elektroninio pašto adresą, o paskui kompiuterių meistrai, o gal net pats Interpolas padės atsekti, iš kur ji siuntinėja laiškus leidyklai. Eva sugundys pareigūnus tuo, kad pagaliau reikia atskleisti paslaptį! Visa Anglija, o ir visas pasaulis turi žinoti šios garsios rašytojos bent jau išvaizdą...

Eva kantriai laukė atsakymo į paskutinįjį laišką, bet buvo aišku, kad šis bus ignoruojamas. Ji vėl pažvelgė per langą į sodą ir virš jo danguje išvydo besisukančius penkis gandrus. Ji net aiktelėjo iš nuostabos. Pirmiausia, tai buvo pirmas kartas šį ankstyvą pavasarį, kada ji pamatė šiuos paukščius. Bet daug keisčiau buvo tai, kad gandrai šiuose kraštuose negyvena. Čia nėra nei lizdų... Nei varlių, kuriomis galėtų maitintis šie paukščiai. Tai juk miestas! Padėjusi kompiuterį ant žemės ji pakilo nuo supamo krėslo ir priėjo arčiau lango. Ilgai stebėjo neįtikėtiną vaizdą. Paskui atsipeikėjo ir puolė jį filmuoti savo mobiliuoju telefonu. Maiklas nepatikės...

Netrukus ji susiruošė į knygyną. Šeštadieniais Eva ir be konkrečios užduoties mėgdavo pasivaikščioti tarp knygų, peržvelgti naujausias, stebėdavo, ką žmonės perka labiausiai. Kam? Ji juk Maiklo patarėja, ji turi žinoti, kas paklausu. Kad ir kokio subtilaus scenarijaus šis režisierius besiimdavo, Eva patardavo, kokių įterpti elementų, kad filmas būtų perkamas, kad pritrauktų kuo platesnę auditoriją. Šį kartą Kristaus tematika jai pasirodė beviltiška. Ką dar galima iš Jo išspausti. Jau tiek yra pastatymų... Melas Gibsonas net žmogaus žiaurumo ribas perlipo, filmuodamas „*Kristaus kančią*“. Kuo dar nustebinti žiūrova? Gal iš šios istorijos komediją padaryti? Visi kiti žanrai jau buvo išbandyti...

Perkamiausių knygų stende naujausias Milos Mazalaitės romanas „Vienatinė tiesa tarp milijono abejonių“ puikavosi pačiame centre. Eva stabtelėjo ir susimąščiusi žvelgė į viršelį, kuriame šalia visko matė danguje sklendantį gandrą. Koks sutapimas. Ji prisiminė, kaip filmavo šiandien šiuos paukščius per savo langą. Tuo pat metu jos dėmesį patraukė mažytė mergytė, kuri matyt nutolo nuo savo mamos. Ji stovėjo su čiulptuku burnoje ir įdėmiai žvelgė į Evą. Moteris apsidairė. Aha, netoliese, šalia kito knygų stendo, stovėjo moteris su tuščiu vežimėliu. Ji vartė kažkokią knygą ir karts nuo karto pažvelgdavo į dukrą, kad ši nenutoltų per daug.

Eva vėl atsigręžė į mažylę, kurios žvilgsnis buvo įsistebeilijęs būtent į ją. Net nejauku pasidarė. Ji pati ne labai mėgo vaikus... Gal reiktų užkalbinti, paguguoti, bet juk tai kvaila... Nutarė tiesiog ignoruoti. Vėl žvilgsnis nukrypo į knygas. Paėmė vieną ir pradėjo vartyti. Perskaitė vieną kitą sakinių atsitiktinai atverstuose puslapiuose. Kaip visada pajuto meistrišką autorės žodį ir bandė įsivaizduoti, kaip galėtų tai perteikti filmo vaizdais. Mintys pradėjo bėgti į ateitį, kaip reiks rasti geriausią scenariją, kuris pagal knygą sudėliotų veiksmo scenas...

Permetė akimis dalį knygos įvado:

Vienas Dievo spindulys pasaulyje materializuojasi suskildamas mažiausiai į dvylika dalių – dvylika giminių dvasių. Patekusios į materijos

apvalkalą visos jos pradeda evoliucijos kelią. Nors jos ir egzistuoja atskirai, bet jų keliai visada persipina bendroje veikloje, vieningoje misijoje, kuri ir yra - atpažinti vieniems kitus, susijungti ir realizuoti save kaip vieną dievišką spindulį.

Visos dvylika dalių keliauja kartu. Jos gimsta viename laiko pjūvyje, kuriame susitinka kaip draugai arba priešai, kaip seneliai ir anūkai, kaip mokytojai ir mokiniai, kaip bendradarbiai arba konkurentai... O kartais kaip visiškai svetimi ir nepažįstami žmonės. Bet jų giminytė tokia stipri, kad vieni be kitų jie negali realizuotis. Visos dvylika dalių kiekvieną naktį, nuo 23 iki 3 valandos, kai kūnai giliai miega, susitinka subtilioje erdvėje ir aptaria tolimesnį veiksmų planą. Susitikdamos kartu šios dvasios susijungia ir išspinduliuoja daug meilės, todėl jų materialieji kūnai pasikrauna ir pailsi. Mirties procese galutinai palikusios fizinį kūną šios dvasios laukia vienos kitų. Tik tada, kai visi fiziniai kūnai miršta, jos vėl vieningai pagal numatytą evoliucijos planą įsikūnija kartu.

Dieviško spindulio dalelės kiekviename įsikūnijime gauna vis naują vaidmenį, kurį lengva iliustruoti astrologiniais simboliais. Vieną kartą tu karingas Avinas, kitą kartą – taikdarės Svarstyklės. Kartą tu gyvenimo malonumus mėgstantis Jautis, o kitą – kenčiantis Skorpionas. Viename gyvenime tu amžinas moksluokas Dvynys, kitame – visažinis švietėjas Šaulys. Kartą tu jautri motina Vėžys, kitą – kategoriškas tėvas Ožiaragis. Čia tu intymiai mylintis Liūtas, ten tu laisvamanis Vandenis. Galiausiai tu materialistė Mergelė, o po to jau nuo realybės nuplaukusi Žuvis.

Visos Dieviškojo spindulio dalelės gimsta begales kartų. Yra dvylika didžiųjų įsikūnijimo ratų, per kuriuos kiekviena dalelė gali realizuoti save visose dvylikoje sferų. Kiekvienas įsikūnijimų ratas baigiasi tobulu spektakliu, kuriame kiekvienas atlieka savo konkretų vaidmenį.

Kiekviena tobula istorija turi dvylika pagrindinių veikėjų...

Staiga jos skaitymą nutraukė nukritusios knygos garsas. Tai mažylė netyčia numetė vieną iš Milos knygų. Dabar ji atsitūpusi mažyčiais seilėtais pirštukais čiupinėjo atverstus puslapius ir negrabiai juos glamžė. Berods keli net įplyšo. Tą pat akimirka pripuolė mergaitės mama:

- Ką tu darai! Negalima taip. Tuoj pardavėja lieps sumokėti už suplėšytą knygą... O mes ją jau turime, kur dėsim antrą?

Ji atsitūpusi bandė sutvarkyti apgadintą leidinį, bet buvo aišku, kad ši knyga taip ir liks brokuota. Tuoj prisistatė salės darbuotoja:

- Ponia, negalima palikti vaikų knygyne be priežiūros... Ką dabar darysime? Jei būtumėte dūžtančių indų parduotuvėje, juk nesielgtumėte taip neatsakingai... Jums teks sumokėti už šią knygą...

- Labai atsiprašau, - teisinosi mama, - bet mes jau turime šią knygą. Niekio baisaus nenutiko, vos keli puslapiai susiglamžė, bet jei juos ištiesinsime, suspausime, jie išsilygins...

- Ne ne, štai keli puslapiai įplėšti, ponია, - ginčijosi darbuotoja.

Nežinia, kaip viskas būtų pasibaigę, jei nebūtų įsikišusi Eva:

- Kaip tik ketinau pirkti šią knygą, paglamžyti puslapiai man problemos nesudaro... Duokite ją man ir nebesipykite.

- Ačiū jums. – nuoširdžiai ištarė mama. – Jūs nesigailėsite, tai viena iš pačių geriausių knygų, kokių tik yra tekę skaityti.

- Džiaukitės, kad viskas baigėsi šitaip. – pakankamai griežtai pasakė darbuotoja. – Ir pasistenkite prižiūrėti dukrą, kad tai nepasikartotų.

Eva pajuto, kad ši dalykiška moteris vaikų nemėgsta dar labiau nei ji pati. Savo rankose laikytą knygą padėjo atgal į lentyną ir paėmė apgadintąją. Pagalvojo, kad vėliau papasakos Maiklui, kaip padarė dar vieną gerą darbą... Menkas nesusipratimas, bet visgi jis galėjo sukiršinti

žmones. Eva džiaugėsi, kad galėjo įsikišti kaip įtampą nuimantis mediatorius. Susimokėjusi grįžo namo, pasidarė arbatos ir įsitaisiusi supamame krėse pradėjo skaityti naujausią Milos šedevrą.

Žinoma, pirmiausia apžiūrėjo, ar kartais nėra kokių autorės kontaktų. Dabar rašytojai dažnai taip daro – nurodo bent savo internetinį puslapį. Deja, nieko. Paskui puslapį po puslapio versdama ji net nepajuto, kaip įkrito į knygos vyksmą, įsiliejo su savo išgyvenimais. Kūrinys stebino savo įtaiga ir kažkokiu nepaaiškinamu meilės kupinu pojūčiu. Staiga ji sustojo.

Naujas atverstas puslapis buvo pustuštis. Jo centre buvo vos keli sakiniai:

„Tau pasisekė. Tavo svajonė gali išsipildyti, nes Dievas tave pasirinko. Būk Teatro aikštėje Klaipėdoje prie Anikės skulptūros lygiai dešimtą valandą balandžio 1 dieną ir stebuklas įvyks. Atsinešk šią knygą. Vienintelė sąlyga – niekam neprasitark apie šį puslapį.“

- Na gi na gi, koks įdomus triukas. – pati sau ištarė Eva.

Ji mąstė, gal Mila nori, kad balandžio 1 dieną vienoje vietoje susirinktų visi gerbėjai? Visgi ji trokšta pripažinimo... O kuriais metais? Juk knygą skaitys ir po daugelio metų... Kaip gudriai sugalvota! Gausis taip, kad kasmet jos gerbėjai rinksis Klaipėdoje vienu metu... Gera mintis. O ar ji pati ateis į tuos susibūrimus? Niekas nėra jos matęs, tad gali įsilieti į minią ir tyliai džiaugtis gerbėjų gausa. O ką žinosi, lengvatikiai gali taip įtikėti, kad tikrai jų svajonės ims pildytis, o tada pradės sklisti mitai apie galių turinčią rašytoją... Tai tikrai gerai apgalvotas triukas!

Ji nužvelgė puslapį iš abiejų pusių. Jo net numeris kitoks – 75B. Antroje pusėje buvo visiškai tuščia. Kitame lape, 76 puslapyje, lyg niekur nieko tęsėsi knygos pasakojimas. Reiks šį fenomeną aptarti su Maiklu. Galima ir filme įdėti kažkokį kadra – pokštą.

- 0202 -

- Pripažįstu, Maiklai, knyga gera. Jokio tragizmo, jokių priekaištų, jokio pamokslavimo, vien meilė. – telefonu pasakojo savo įspūdžius Eva. – Ir visgi, išlaikyta dieviška didybė. Įdomus kūrinys. Bet reiks geros reklamos. Intriguojančios. Ir dar... Kažin, kaip patys krikščionys įvertins?

- Pateiksim taip, kad patenkinti liks visi. Toks kūrinys negali likti nepastebėtas... – atsakė Maiklas. – O kaip pavyko sukontaktuoti su Mila?

- Kol kas niekaip. Bet turiu minčių... Duok man laiko.

- Kiek?

- Nežinau... Aš tikrai nemiegu. Kuriu planą, tad nespaušk manęs.

- Gerai, nespausiu kol kas, bet man reikia rezultatų. Jei ką, statysim be jos leidimo.

- Tu ką, išprotėjai? Po teismus tave užtampys ir nerealius pinigus prisiteis.

- Esu tam pasiruošęs. Jei reikia, tegul ir į kalėjimą pasodina. Jaučiu, kad turiu tai padaryti bet kokia kaina.

- Negaliu tau leisti to... – paprieštaravo Eva. – Nukentėtų visa komanda. Esant tokioms aplinkybėms niekas pas tave net vaidinti neis.

- Turi eiti... – entuziastingai ištarė Maiklas. – Jaučiu, kad Dievas mane pasirinko...

- Ar tik ne 75B puslapis tave taip įkvėpė... – nusijuokė Eva. – Koks visgi tu patiklus... Tai tik reklaminiis triukas...

- Ne labai suprantu, apie ką tu kalbi, Eva, bet man skambina kita linija, turiu atsiliepti. Gal Kristianas sutiko su mano pasiūlymu vaidinti Kristų...

- Kristianas! – sušuko Eva. – Ar tu visai išprotėjai!

Paskutiniųjų žodžių Maiklas nebegirdėjo, jau buvo perjungęs kitą liniją:

- Kristianai! – džiaugsmingai atsiliepė jis į ragelį.

- Maiklai. – rimtai pasisveikino pašnekovas. – Džiaugiuosi, kad prisimeni mane, bet negaliu priimti tavo pasiūlymo.

- Kodėl? Nagi, čia bus tavo viso gyvenimo vaidmuo!

- Daug dalykų, Maiklai... – rimtai teisinosi Kristianas. – Aš jau vaidinau bibliniame filme ir krikščionys mane gyvą baigia suėsti už interpretaciją ir kitokį požiūrį. Nebenoriu rizikuoti, nebent tų fanatikų nei matyti, nei girdėti... Kitas dalykas, dar prieš tavo pasiūlymą mane kalbino filmuotis Stiveno Kingo ekranizacijoje. Beveik buvau davęs žodį. Beliko tik sutartį pasirašyti.

- Ką ten vaidinsi? – nusivylęs paklausė Maiklas.

- Apsėstą herojų, kovojantį su savimi ir pasauliu. Žinai, kad tokius vaidmenis man sekasi įkūnyti. O Kristus... Na pats pagalvok, koks iš manęs Kristus...

- O tu pažvelk į tai kitaip. Apsėstų maniakų jau vaidinai be galo daug. Tu tą jau moki. Nieko naujo. Nustebink žiūrovus nauju savo amplua – mylinčiu mokytoju, švelniu, bet galingu... Tau tai būtų iššūkis, proga tobulėti. Na gi, žmogau!

- Ne Maiklai, nepyk, bet negaliu apsiimti...

Eva tuo metu galvojo, kad Maiklas tikrai pamišo. Kas kas, bet Kristianas Jėzaus nesuvaikintų niekaip... Galvoj netilpo. Šis aktorius charizmatiškas, bet jo charakteris... Čia reikėtų gero žmogaus, nuolankaus, švelnių veido bruožų. O Kristianas... Jo veidas kietas, stipriai suspaustos lūpos, pritaikytos tarti kietus žodžius, jo griežtas žvilgsnis gali parklupdyti bet kurį jam nepritariantį... Ir kaip jis elgiasi filmavimo aikštelėje... Aplink jį vien įtampa. Jis reikalauja nerealios disciplinos, jis apšaukia kiekvieną, kuris daro menkiausias klaidas. Jei Maiklas įkalbės šį aktorių vaidinti, tai bus pats įtempčiausias filmavimas jos gyvenime. Ji prisiminė kolegų atsiliepimus iš ankstesnių darbų su Kristianu. Nesąmonė...

Suskambo telefonas. Vėl Maiklas. Ji atsiliepė.

- Tai ką ten sakei apie kažkokį 75B puslapį? – pasiteiravo šis. – Nebeišgirdau tavęs.

- Na tą. Žinai. Geriau sakyk, kaip Kristianas? Tikiuosi, nesutiko filmuotis...

- Taip. Atsisakė. – numykė Maiklas. – Viskas krenta iš rankų... Gal tikrai prasta buvo idėja? Dabar jau pats nebežinau. Jei Kristianas nevaikins, tada nebematau šio filmo idėjos... Tiek to. Gal tu ir teisi, paskaitysiu kitą knygą... Tai ką ten dėl to 75B puslapio?

Eva jautė, kad režisierius per daug susijaudinęs šiuo metu, todėl nebėra dėmesingas, jau kelintą kartą klausia to paties.

- Pamiršk Maiklai tą puslapį. Ne toks jis ir svarbus. Manau, kad Mila Mazalaitė turėjo planą, kaip išgarsėti. Ji specialiai slėpė save, kad paskui galėtų viešai visiems pasirodyti ir iškilti balandžio 1 dieną... Nemanai?

- Apie ką tu, Eva? Ar aš kažką praleidau? – dar labiau sutrikęs paklausė vyras.

Loreta Stonkutė „Virusas“

- 75B puslapis. Nejaugi nesupratai? Kaip dieną aišku, kad tai reklaminis triukas. Ko ko, bet manęs tokiais dalykais neapgausi.

- Eva, dar sykį prašau man paaiškinti, kas tas 75B puslapis? – jau reikliai ištarė Maiklas.

- Juokauji? – suprunkštė Eva. – Tu skaitei tą knygą pats? Atsiversk 75B puslapį!

- Klausyk, tavo juokeliai pasidarė nebesuprantami. – jau sudirgęs atkirto Maiklas. – Apie ką tu? Koks dar B puslapis? Iš kur ištraukei?

Eva priėjo prie stalo ir atvertė savo knygos 75B puslapį. Pažvelgė į tuos kelis sakinius ir sustojo ties „*Vienintelė sąlyga – niekam neprasitark apie šį puslapį*“.

- Nieko Maiklai, gal aš per daug įsijaučiau. Pamirškim. Geriau paaiškink man, kodėl norėjai, kad Jėzų suvaidintų būtent Kristianas? Juk kas kas, bet jis labiausiai netinka šiam vaidmeniui...

- Būtent dėl to. Noriu, kad žiūrovas pajustų, jog mūsų stereotipai, išankstiniai nusistatymai iškraipo tikrąją esmę. Griežtai atrodantis žmogus gali būti pats švelniausias, jei leisime jam tokiu būti, o nereikalausime iš jo savo susidaryto stereotipinio elgesio. Bet ką jau čia bekalbėti... Mano idėja sudužo į šipulius. Ženkla, kurie anksčiau mane vedė pirmyn, šį kartą bus nuvedę į klystkelių... Matyt reikia ir tokios patirties...

- Neliūdėk, Maiklai. Kartais taip būna... Kai kuriems dalykams nėra lemta realizuotis. Pailsėk. Gal kuriam laikui išvažiuok kur prasiblaškyti...

- Ačiū tau, Eva... Atšaukiu tavo užduotį. Nebeieškok Milos. Tegul ji ir lieka paslaptis. Tegul. Pailsėk ir tu. Rasim naują scenarijų. Kaupkime jėgas naujam darbui, kuris mus susiras.

- Iki, Maiklai. – atsisveikino Eva. Jai pasidarė gaila šio vyro. Tiek metų jis dirba režisieriaus darbą ir nė karto jis nepastatė filmo, kuris būtų nuvylęs žiūrovus. Visi buvo stiprūs, įtaigūs. Ji prisiminė bendro darbo nuotrupas, kurių fone prabėgo beveik visas Maiklo gyvenimas: žmona, vaikai, anūkai, ligos ir džiaugsmingi siurprizai, oscarai ir didžiulės vidinės abejonės. Jo gyvenimas buvo prasmingas. Galėtų jau išeiti į užtarnautą poilsį ir ilsėtis ramiaame rojaus kampelyje, bet turbūt šis žmogus ir mirs savo režisieriaus krėsle kokio filmavimo metu.

Padėjusi telefoną ji dar kartą pakėlė knygą. Nesigailėjo, kad perskaitė, nes kažkoks prasmingas žinojimas nugulė į jos širdį. Tikrai geras kūrinys. Palengvėjo, kad nebereikės gaudyti Milos, nebereikės klibinti Interpolo. Vienintelė mintis nedavė ramybės – kodėl Maiklas nieko nežino apie 75B puslapį? Juk šis žmogus savo darbą atlieka preciziškai, jis nieku gyvu nebūtų praleidęs tokio fenomeno. Ar galėtų būti, kad šį puslapį turi tik jos vienos knyga?

Yra tik vienas būdas tai patikrinti. Čiupo automobilio raktelius ir kaip stovėjusi išpuolė į parduotuvę, kurios darbo valandos jauėjo į pabaigą.

- Mes tuoj užsidarome, ponija, - perspėjo knygyno darbuotoja. – Gal geriau ateikite kitą dieną.

- Aš labai greitai. Tikrai. Duokite man porą minučių. – neatsigręždama nubėgo prie naujausių knygų stendo.

Kiek knygų bevertė, nei vienoje nerado 75B puslapio. Negali būti, kad ji tikrai yra išrinktoji. Ji prisiminė, kaip paėmė mažylės apglamžytą leidinį... Susimąščiusi pakėlė akis. Darbuotoja jau žvangino raktais ties stiklinėmis durimis rodydama, kad reikėtų paskubėti. Eva sustingo, kai už tos darbuotojos nugaros prekybos centro koridoriumi palengva pražingsniavo didžiule gandro kauke apsirengęs žmogus. Jie taip daro, kad priviliotų vaikus, kurių tėvai tuoj pildo jų užgaidas... Ir vėl gandras? Kodėl jis pradėjo mane persekioti?

Atsipeikėjusi iš sustingimo, ji greitai išėjo iš knygyno ir nusekė paskui gandra. Šis, baigiantis darbo diena, žingsniavo lėtai, vos pavilkdamas kojas. Reikėjo įsivaizduoti, kaip ten viduje turėtų būti karšta... Persirengėlis dingo už tarnybinių patalpų durų, o Eva susimąstė, kad gal vertėtų sugalvoti norą ir nuvykti į Klaipėdą balandžio 1 dieną, nes tikrai panašu, kad tai nebuvo reklaminis triukas. Matyt tokia knyga tikrai yra tik viena.

Iki balandžio 1-osios bebuvo likusios vos kelios dienos, bet Evai niekaip nesisekė sugalvoti gero noro. Kai gali rinktis iš visko, kai kurie norai atrodo per menki, o kai kurie... Kaip čia pasakius? Kai kurie norai galėtų apversti gyvenimą per daug stipriai aukštin kojoms, o Eva to nenorėjo. Pirmiausia, ji buvo sugalvojusi prašyti mylimo vyro, bet paskui pradėjo abejoti, ar ji tikrai norėtų gyventi su kitu žmogumi. Juk tektų aukoti dalį savo brangaus laiko santykiams, tektų atsisakyti mėgiamų dalykų, kurie jokiam vyrui turbūt nepatiktų. Reiktų taikytis prie jo maisto skonio, jo dienos režimo, nebegalėtum laisva koja keliauti su filmavimo grupe po pasaulį... Ne, šį kartą nusprendė šito nenorėti. Jei Dievas norės, ir taip atsiųs jai vyrą, tokį, kuris jos nevaržys.

Ji jautė, kad negali išsirinkti. O gal paprasčiausiai jai nieko tokio nereikia... Darbą ji turi nuostabų. Pinigų skaičiuoti nereikia, tad kam dar vienas milijonas? Sveikata puiki. Nėra daug artimųjų, už kuriuos galėtų paprašyti ko nors Dievo. Galiausiai ji nutarė paimti tai, ką Dievas pats duos. Ji nuvyks į Klaipėdą nurodytu laiku ir paims tą išloštą siurprizą, kurį ji laimėjo, kai nutarė nepažįstamai moteriai su kūdikiu parodyti kilnumą. Ji jautėsi nusipelnusi šio siurprizo. Jautėsi padariusi gerą darbą.

Kaip tik ir Maiklas su savo žmona išvyko pailsėti į Australiją. Jis mėgo šį kraštą, mat turėjo ten šaknų. Paprastai užsibūdavo kokį mėnesį, tad Eva buvo rami, jokie nenumatyti darbai neužgrius. Į Lietuvą išskrido kovo 31 dieną, apsigyveno Klaipėdos senamiestyje. Iš vakaro susižinojo, kur yra ta Anikės aikštė. Vakare nusistatė žadintuvą, kad tik nepramiegotų. Ji jautėsi

taip, lyg rytoj lauktų didelė ir svarbi diena. Lyg tikrai susitiktų su pačiu Dievu.

Ryte atsikėlė anksčiau žadintuvo truputėlį virpančia širdimi. Nerimavo, kaip viskas bus. Ji net nežinojo, ko tikėtis. Faktas - be jos dar vienas žmogus žino apie 75B puslapį. Tai - pati Mila. Gal dieviškojo stebuklo ir nebus, bet gal jai teks garbė susitikti su pačia garsia rašytoja? Visgi širdies gilumoje ji tikėjosi ir stebuklo, nes tose eilutėse buvo sakoma, kad išsipildys noras. Kaip ten bebūtų, ji labai kruopščiai atsiprausė. Net uždegusi žvakę pasimeldė Dievui ir pasakė, kad eina į pasimatymą su Juo.

Pagaliau, likus dešimčiai minučių iki dešimtos, ji jau stovėjo Teatro aikštėje. Žvelgė į mergelės statulą, stovinčią virš fontano. Jai po kojomis buvo parašyta „AENNCHEN VON THARAU“. Taravos Anikė - verčia lietuviai. Kažkodėl ji būtent taip įsivaizdavo rašytoją Milą - tokią nekaltai romantišką, ilgaus supintais ir kasą plaukais, lengvai plevenančiu sijonu...

Likus akimirksniai iki dešimtos jos širdis plakė daug sparčiau. Stebuklas turėjo ištikti jau tuoj tuoj. Net nejautė, kaip nerimastingai rankomis spaudė

atsineštą knygą prie krūtinės. Dairėsi aplink. Žmonių buvo daug. Tiksliau, turistų. Vienoje aikštės pusėje stovėjo prekystaliai su gintariniais dirbiniais. Aplink juos zujo vokiškai kalbantys pirkėjai. Ant suoločių sėdintis jaunimas gyvai bendravo... Nieko neįprasto. Palei aikštės kraštą stovėjo eilė automobilių.

Eva žvilgčiojo į laikrodį. Jau buvo kelios minutės po dešimos... Ji negalėjo patikėti, kad jokio stebuklo nebus. Besižvalgant aplink aikštę jos akys užkliuvo už automobilyje sėdinčio vairuotojo, kuris tuoj pažvelgė aukštyn, kai ją žvilgsniai susitiko. Buvo aišku, kad jis ją stebėjo. Juokinga, kad šis žmogus vaizduoja, lyg būtų nė prie ko... Jis tiesiog žiūri aukštyn. Ale „tavęs nematau“...

Dar sykį Eva apsižvalgė aplink ir pamatė, kad ir kiti žmonės žiūri aukštyn. Pagaliau pati pakėlė akis. Danguje virš aikštės ratus suko du gandrai. Kūnu nuėjo šurpas. Jai buvo aišku, kad būtent šią akimirką Dievo malonė leidžiasi į ją, bet protu ji negalėjo suprasti, kas tai, kuo tai pasireikš. Ji jautė, kad neabejotinai Dievas ją mato šią akimirką, bet... Ji žinojo, kad būtent dabar ji turėtų išsakyti savo troškimą, kurio ji taip ir nesugalvojo. „Tegul man bus pagal tavo valią, Viešpatie...“ Tik tiek ji galėjo pasakyti šią akimirką.

Staiga ji šalia savęs išgirdo vyrišką balsą, kuris kažką sakė lietuvių kalba. Ji pažvelgė į žmogų ir suprato, kad tai tas pats vairuotojas, kuris ją stebėjo iš automobilio. Matyt jis uždavė klausimą ir dabar laukė atsakymo.

- Do you speak english? – paklausė Eva, nes jei jis nekalba angliškai, bus sunkoka...

Ačiū dievui, jaunas vyras prakalbo suprantama anglų kalba su nedideliu akcentu:

- Klausiu, kokią čia knygą turite?

- Knygą? – sutrikusi perklausė Eva. Jau buvo pamiršusi apie ją. – Ak tikrai. Tai Milos Mazalaitės knyga... Ar skaitėte? Ji lietuvių...

- Galiu žvilgtelėti? – tiesdamas ranką paklausė nepažįstamasis.

- Žinoma. – padavė jam Eva.

Jaunuolis tuoj pat atvertė 75B puslapį ir nusišypsojo. Atrodė, kad šią akimirką išsipildė ne Evos, bet jo noras. Jis atrodė toks nustebęs ir sužavėtas to, kas vyksta. Matėsi, kad net nežino, ką sakyti. Vis žiojosi ir vis neištardavo nė žodžio. Pagaliau pratarė:

- Kaip nuostabu... O kas toliau?

- Toliau? – nustebė Eva.

- Na taip, jūs išrinktoji. O kas toliau? Juk tokia knyga tik viena...

- Iš kur jūs žinote, kad viena? – primerkė akis moteris. Tai turėtų žinoti tik ji ir pati Mila.

- Tai aš tą puslapį įklijavau. Žinau, kad jis tik vienas toks. Taip laukiau šios dienos, kad pamatyčiau, kas bus toliau... – entuziastingai kalbėjo jaunuolis.

- Kaip tai jūs įklijavote? – Evos entuziazmas atvirksčiai ėmė blėsti. Koks čia kvailas pokštas? Kažkoks vyras tiesiog įkliavo puslapį... Ir dėl to ji atvyko čia? Tiek daug tikėjosi...

Ji paėmė iš jo rankų knygą ir dar kartą nužvelgė 75B puslapį.

- Negali būti, kad jūs įklijavote. – rodydama puslapį prieštaravo Eva. – Žiūrėkite, jis nepriklijuotas, jis yra įrištas į knygą su visais kitais puslapiais.

- Taip. Žinoma, kad įrištas. – plačiai šypsojosi nepažįstamasis.

- Kaip jūs tai padarėte?

- Aš dirbu leidykloje... Man teko slapta atspausdinti vieną tokį lapą. Paskui nuėjau į spaustuvės patalpas ir niekam nematant įdėjau šį lapą į vieną knygą, paruoštą surišimui.

- Kodėl jūs tai padarėte? – stebėjosi moteris.

- Manęs paprašė pati Mila...

- Jūs pažįstate ją? – Evos akys išsiplėtė.

- Ne, ji parašė man į elektroninį pašta. Ji davė tikslus nurodymus, ką turiu padaryti. Liepė tai laikyti griežčiausioje paslapyje. O paskui liepė pamiršti apie tai. Pamiršti turėjo padėti labai didelis užmokestis už šią paslaugą. Bet aš negalėjau... Norėjau pamatyti, koks žmogus laimėjo Dievo stebuklą...

- Taigi. – atsiduso Eva. – Laimėjau aš. Bet turiu nuvilti, stebuklas neįvyko...

- Kaip jūs galite žinoti? Juk stebuklai vyksta stebuklingai, nepastebimai... Gal kaip tik dabar Dievas vykdo jūsų norą...

- Deja... – prikando lūpą Eva.

- Kodėl deja? – nustėjo jaunuolis.

- Neturėjau jokio noro...

- Kaip tai? – vyro veidas ištyso lyg būtų nusivylęs viskuo pasaulyje. – Jūs turėjote tokią progą!

- Taip. O dabar paaiškėjo, kad tai buvo tik kažkoks žaidimas...

- Negali būti...

- Ką gi. Ačiū bent jau už atvirumą. Bent žinosiu, kad tai buvo tik pokštas...

- Tai negali būti tik pokštas... Jei tai suorganizavo pati Mila, vadinasi, tai tikrai ne pokštas. Tai tikras dalykas.

- Kodėl taip galvojate? – įsiskverbė žvilgsniu į nepažįstamąjį.

- Aš tiesiog tikiu. Negaliu paaiškinti. Tikiu, ir tiek...

- Tikiu... – nusijuokė Eva. – Vadinasi jūsų tikėjimas didesnis už mano... Nes ir aš tikėjau iki šios akimirkos...

- O aš ir toliau tikiu. Nesuprantu, kodėl taip nusivylėte? Ne taip viską įsivaizdavote? – klausinėjo jaunuolis.

Eva nuleido akis. Ji tik prisiminė rytą, kiek buvo sudėjusi vilčių, kaip atsidavė Dievo valiai, bet šią akimirką paaiškėjo, kad ta valia ne Dievo, o paprasto žmogaus. Nors ko ji galėjo tikėtis? Ji tikrai nesusimąstė nė karto, kaip tas puslapis pateko į knygą. Žinoma, kažkas turėjo jį ten įdėti. Ji tikėjo, kad tai padarė pati Mila, o paaiškėjo, kad kažkoks leidyklos darbuotojas. Nors kas nuo to keičiasi? Ji bandė sau paaiškinti, kodėl taip įsitraukė į tą žaidimą. Nebuvo jokių priežasčių taip stipriai pasinerti į visa tai. Vien tik jos kvailas tikėjimas, kad tai tikrai stebuklas... O kad tai stebuklas, jai pasirodė tik dėl to, kad ta nelemta knyga į jos rankas papuolė per keistas aplinkybes, per mažą mergytę, kuri vos nesudraskė leidinio. Betgi tai paprasčiausias sutapimas... Joks čia ne stebuklas.

- Dabar tai jau nebesvarbu, - prisiminusi, kad nepažįstamasis jos klausė, atsakė moteris. – Geriau papasakokite ką nors apie Milą... Dar neteko sutikti žmogaus, kuris būtų turėjęs tokį stiprų kontaktą su ja. Kodėl ji tą darbą patikėjo jums?

- Nežinau... – numykė nepažįstamasis. – Ne daug ką galiu papasakoti...

- Žinoma, niekas negali... – numykė Eva. Ji pajuto, kad suspazmavo skrandis: ji juk dar nevalgė pusryčių, buvo per daug susijaudinusi, kad valgytų. – Kur čia galėčiau papusryčiauti?

- Palydėsiu jus, jei leisite, į kavinukę. Ir jei norite, papasakosiu apie Milą šį tą...

Evos akys suspindo. Na nors tiek. Išgirsti pasakojimą žmogaus, kuris tiesiogiai susirašinėjo su šia paslaptinga rašytoja, būtų tikrai įdomu. Paskui galėtų papasakoti Maiklui. Nors ne, geriau jam nepasakos, nes jam ir taip dabar širdį skauda dėl nepasisekusio projekto...

Perėję aikštę juodu žengė į kavinukę.

- Išvertus į anglų kalbą šios kavinės pavadinimas reiškia „laimės skonis“. – paaiškino nepažįstamasis.

- Man svarbiausia, kad čia būtų geri pusryčiai... – numykė Eva.

Malšindama alkį moteris klausėsi vyro pasakojimo apie tai, kaip jo leidykla dirba su Mila. Pradžioje ji neišgirdo nieko naujo, viskas tas pats, ką pasakoja visame pasaulyje. Įdomu buvo tik tai, kad anot šio jauno vyro, jis ir yra tas žmogus, kuris gauna rašytojos laiškus į savo paštą. Jis organizuoja viską, ko ji prašo. Iš to gerai uždirba. Praktiškai jam nebereikia dirbti jokių kitų darbų. Jis tiesiog tarpininkauja Milos ir pasaulio reikaluose.

- Bet kodėl ji slepiasi? Gal žinote? – kramtydama savo pusryčius paklausė Eva.

- Šito ji nepaaiškino. Kai atsiuntė savo pirmąjį romaną, buvau sužavėtas. Tokios knygos mums atneša didžiulį pelną. Tad teko sutikti su visais jos reikalavimais. Galima sakyti, pamažu tapau jos sekretorium...

- Tiesa, koks jūsų vardas? – pasiteiravo moteris. – Aš esu Eva.

- Kajus, malonu. – prisistatė nepažįstamasis. – Eva... Kaip tik neseniai gavau laišką iš Anglijos. Jį pasirašė irgi Eva. Dar viena norinti ekranizuoti Milos filmą. Kiek tokių laiškų gaunu... Iš viso pasaulio.

Eva sulėtino kramtymą ir sukľuso. Čia gi apie ją. Ji nežinojo, ar verta išsiduoti...

- O ką jūs darote su tais laiškais? – paklausė ji.

- Trinu lauk. Mila prašė jai nesiųsti.

- Tiesiog ištrini? Va taip paprastai? *Delete* ir viskas? – moteriai net kąsnis užstrigo gerklėje.

- Taip. O ką man daryti? Archyvuoti? – kilstelėjo pečius Kajus. – Kam?

Eva atsilošė savo kėdėje ir drėbė visą tiesą jaunuoliui į akis:

- Taigi, ta Eva buvau aš. Ta, kuri prašė leidimo ekranizuoti jos knygą. Tai buvo nuoširdus prašymas, kurį tu atmetei. Dabar štai aš gyva sėdžiu prieš tave. Ir tu net neįsivaizduoji, kaip man skaudu girdėti, kad taip paprastai užtrenkei duris man panosėje... Nuostabus režisierius jautė, kad yra Dievo išrinktas pastatyti tą filmą. Ir tai ne koks ambicingas jaunuolis, norintis nustebinti pasaulį. Tai laiko išbandytas, tikras žmogus, kuris būtų padaręs dar vieną šedevrą... Bet tu tiesiog ištrynei mūsų kreipimąsi... Et... ką ir bekalbėti.

Apmaudas privertė Evos širdį plakti smarkiau. Ji jautė, kad net žandai paraudo...

- Aš nežinau, ką ir pasakyti... – sutrikęs į kaltinimą atsakė Kajus. – Kad nieko aš negaliu padaryti... Labai norėčiau pagelbėti, bet kaip galėčiau?

- Parašyk Milai laišką. – patarė moteris. – Parašyk, kad tą vienintelę knygą su 75B puslapiu laimėjau aš. Ir kad mano svajonė, kurią Dievas turi išpildyti, yra jos knygos ekranizacijos leidimas.

- Betgi tu sakei, kad neturėjai svajonės? – pasitikslino pašnekovas.

- Dabar sakau, kad turiu.

- Na galim pabandyti... Nežinau, ar ji atsakys, bet jei atsakys, esu pasiruošęs tarpininkauti. Tikrai, labai norėčiau pagelbėti. Juk galų gale viskas vyksta neatsitiktinai...

- Tai jau tikrai. Judu pradėjote šį žaidimą, tad žaiskim iki galo. – pasitikėdama savimi nusišypsojo Eva ir vėl kibo į savo pusryčius.

Kajus išsitraukė savo išmanųjį telefoną ir pradėjo rašyti laišką Milai.

„Sveiki. Jūsų 75B puslapis į Klaipėdą atvedė moterį iš Anglijos. Jos vienintelis prašymas Dievui buvo, kad jūs leistumėte vienam garsiam režisieriui ekranizuoti naujausią savo knygą. Nežinau, ar neužrūstinsiu jūsų, kad įsikišau į veiksmą, bet man atrodo, kad būtų teisinga leisti išsipildyti tos moters norui, nes ji juk tapo išrinktąją neatsitiktinai... Kajus.“

- Štai. Išsiunčiau Milai laišką... Tai viskas, ką galiu padaryti... Bliėka laukti jos atsakymo.

Eva vėl atsilošė savo kėdėje ir įdėmiai nužvelgė jaunuolį.

- Tu vienintelis turi kontaktą su garsiausia pasaulyje rašytoja... Kokia tau ji atrodo? Iš laiškų turėtum būti susidaręs kažkokią nuomonę. Gal gali pasidalinti?

- Na... Ji labai dalykiška... Bent man taip atrodo. – šiek tiek sutrikęs atsakė Kajus. – Ji visada žino, ko nori, žino, kaip turi atrodyti viršelis, visada reikalauja viską vykdyti skrupulingai iki smulkmenų.

- Kaip keista. – nusistebėjo moteris. – Jos knygos tokios romantiškos, kad net sunku patikėti, jog jų autorė dalykiška ir reikli moteris... – po trumpos pauzės dar paklausė, - o kodėl ji pasitiki tik tavimi?

- Nežinau... – kilstelėjo pečius Kajus. – Matyt įtikau jai. Ji iš karto parašė man ir nenorėjo, kad kas nors kitas kištųsi...

Vyro mobilusis pyptelėjo ir ekrane sušvito elektroninio pašto ikona.

- Gal tai Mila man atrašė? – sunerimo pašnekovas atverdamas naujai gautą laišką. – Taip, tai ji.

Eva su nekantrumu laukė, koks bus atsakymas. Kajus tyliai sau skaitė lietuvišką tekstą. Jo lūpos vos vos judėjo šnibždėdamos moteriai nesuprantamus žodžius. Stebėdama šio žmogaus veidą bandė įvertinti, kiek jam metų. Atrodė gerokai jaunesnis nei ji pati. Tvirtas kūno sudėjimas jaudino Evą kaip moterį. Tokio tipo vyrai jai visada labai patikdavo... Bet šią akimirką jos širdis daužėsi visai dėl ko kito...

- Ką ji rašo? - neiškentusi paklausė.

- Tuoj... Noriu perskaityti iki galo... Aha. Taigi. – pagaliau pakėlė akis Kajus ir plačiai nusišypsojo. – Gali būti, kad jūsų noras išsipildys... Ji nori, kad judu su režisieriumi įtikintumėte ją, kad galite pastatyti filmą, kuris bus vertas pačios knygos. Kad ekranizacija nesugriaus knygos autoriteto.

- Dieve, - sutrikusi kalbėjo Eva, - žinoma, kad pastatysime, taip pat gerai kaip ir pati knyga... Kaip mums tai įrodyti?

- Ji nori susitikti... – primerkė akis Kajus.

- Susitikti? O Dieve! – net šuktelėjo Eva. – Ji pasiruošusi atskleisti savo tapatybę?

- Ji sako, kad duoda jums vieną vienintelį šansą. Turite susitikimui pasiruošti taip, kaip jums atrodo geriausia. Galite rinktis laiką ir vietą patys. Yra tik dvi sąlygos.

- Kokios? – jau grąžydama rankas paklausė Eva.

- Pirmiausia, jos privatumas turi likti nepažeistas. Apie susitikimą neturi žinoti jokia žiniasklaida ir jokie tretieji asmenys. Nebus galima jos filmuoti ar fotografuoti. Susitikime dalyvausiantys žmonės turi pasižadėti niekada niekam nieko nepasakoti apie ją.

- Tai čia viena sąlyga ar kelios? – susipainiojo Eva.

- Tai viena sąlyga, kad nebūtų pažeistas jos inkognito statusas. Ji net prašo pasirašyti informacijos neviešinimo sutartį. Antroji sąlyga... – Kajus trumpam nutilo ir po pauzės pratęsė, - aš turėsiu vertėjauti ir taip pat pasižadėti vykdyti pirmąją sąlygą.

- Tai nuostabu! – negalėjo savo ausimis patikėti moteris. Atrodė, kad pats Dievas nužengia iš aukštybių... Maiklas bus priblokštas. Ji turi susisiekti su režisieriumi kuo greičiau...

Rinkdama Maiklo telefoną savo mobiliajame ir laukdama, kol jis atsilies, uždėjo ranką ant Kajaus riešo, paspaudė jį ir klausiamai žvilgtelėjo:

- Juk tu vertėjauti? Juk tai nebus problema? – Eva suvokė, kad vienintelė dabar galima kliūtis – tai šio naujojo pažįstamo užsispyrimas neapsiimti vertėjauti...

Bet jaunuolis tik pasimuistė ir šypsodamasis atsakė:

- O kas man belieka... Juk negaliu pavesti Dievo. Jis pasirinko išpildyti jūsų norą. Vadinasi tampu Jo įrankiu. Man garbė. – lyg scenoje prieš publiką nusilenkė.

Eva nusišypsojo jam ir savo dėmesį perjungė į pokalbį su Maiklu. Režisierius buvo šokiruotas tokios naujienos. Jei ir nepavyks susitarti dėl ekranizacijos, bent jau gyvai sutiks tą paslaptinę rašytoją, kuriai yra pasirengęs bučiuoti rankas, o jei reikia - ir kojas.

- 0103 -

Po ilgo visų susitikimo detalių derinimo buvo nutarta, kad paslaptingosios Milos sutikimas vyks Evos namuose. Dalyvaus pati Eva, režisierius Maiklas su žmona Julija (nors kartą gyvenime ji norėjo pasinaudoti vyro darbo privilegija ir pamatyti paslaptinę garsenybę). Žinoma, bus Kajus, kuris vertėjauti. Buvo pakviestas ir aktorius Kristianas. Jis nebūtų sutikęs atvykti, nes griežtai atsisakė filmuotis, bet Maiklas įkalbėjo atvykti bent susipažinti su pačia Mila. Aktorius išsakė skeptišką nuomonę apie besislapstančią rašytoją, bet visgi smalsumas nugalėjo ir jis sutiko prisijungti su sąlyga, kad tuo neįsipareigoja pasirašyti filmavimo kontraktą. Pati Mila turėjo atvykti su lydinčiu asmeniu. Tad buvo paruoštos septynios vietos prie apskrito stalo.

Buvo sutarta, kad visi susirinks lygiai 13 valandą, o Mila su kažkuo atvyks 10 minučių vėliau. Žinoma, kad pirmieji svečiai susirinko dar anksčiau. Maiklo žmona pagelbėjo Evai padengti stalą. Buvo aišku, kad visi jaudinasi. Net Kristianas savo širdyje jautė didesnę sutrikimą nei per Oskarų teikimo iškilmes. Maiklas buvo lyg ne savas, vaikščiojo iš kampo į kampą, vis žvilgtelėjo į laikrodį arba per langą. Ramiausias šioje situacijoje atrodė Kajus. Kaip ir anksčiau, jis šypsojosi, juokavo, žvelgė į viską truputėlį ramiau ir iš aukščiau. Jam viskas atrodė iš Dievo valios. Kristianą tai net dirgino, mat jis pats nebuvo ypač tikintis žmogus. Na o Maiklo žmoną Juliją apskritai viskas dirgino, ji vis kabinėjosi tai dėl Maiklo nerimo, tai dėl kokio jo žodžio...

Pagaliau ties Evos namu gatvėje sustojo automobilis ir iš jo išlipo dvi moterys. Eva išbėgo į kiemą pasitikti. Jai net žadą užtraukė... Tai buvo dvi identiškos dvynės. Ji negalėjo išvelgti jokio skirtumo ne tik aprangoje bet ir kūnuose. Abi vilkėjo tokias pat baltas sukneles aukštu kaklu, abiejų rudi banguoti plaukai buvo vienodai supinti į kasą. Bet buvo dar kažkas, kas vertė suklusti, kažkas nežemiško... Tai tiesiog stebino... Jos judėjo absoliučiai sinchroniškai: žingsnį darė ta pačia koja, galvą suko

sinchroniškai ir lygiai tokiu pat kampu. Eva pagavo save mąstant apie tai, kaip būtų sudėtinga filmuoti filmą apie tokias identiškas dvynes, reikėtų begalės repeticijų, kad dvi aktorės sugebėtų taip sinchroniškai ir vienodai judėti.

Nepažįstamosios pamatė Evos sutrikimą. Akivaizdu. Niekas nesitikėjo, kad Mila turi dvyne... Jos abi vienodu tonu ir vienu metu, lyg būtų šimtą kartų repetavusios paklausė:

- Ar čia laukia Milos?

Evai net šiurpas per kūną perėjo. Tai tiesiog neįmanoma...

Abi nepažįstamosios nusišypsojo taip, lyg būtų išgirdusios paskutinę Evos mintį.

- Mes tikrai esame tokios vienodos, kaip jums ir atrodo... – vėl abi kartu ištarė.

Eva nebežinojo, ką ir sakyti. Jos gal surepetavo susitikimo pradžią, bet paskui turės nustoti tai daryti, nes juk neįmanoma numatyti pokalbio tėkmės ir kartu abi nepajėgs vienodai atsakinėti į netikėtus klausimus. Ta mintis ją nuramino.

- Taip, mes laukiame Milos, - pagaliau pratarė Eva. – Tik dabar neaišku, kuri yra Mila, o kuri jos sesuo... Kurios ir vardo nežinome... – nusišypsojo.

- Galime susipažinti viduje, - ramiai vėl abi sinchroniškai ištarė, - kitiems irgi įdomu.

- Taip taip, tikrai, prašau, užeiti... – rodydama kelią šeimninė pasisuko link durų.

Eva negalėjo atsistebėti. Abi moterys vėl elgėsi absoliučiai sinchroniškai, bet judesiuose nebuvo jokio susikaustymo. Atvirkščiai,

atrodė, kad kiekviena elgiasi laisvai. Ir tai būtų normalu, jei tas laisvumas būtų skirtingas...

Net per namų slenkstį jos žengė kartu. Tą akimirką kieme pasigirdo keistas garsas, kažkoks kalenimas, kokio Eva dar nebuvo girdėjusi. Per durų plyšį ji pamatė kieme stovintį gandra, kuris pakėlęs snapą aukštyn kleketavo. Šiurpas per kūną perėjo ne vien Evai. Kiekvienas išgyveno savitą, bet labai stiprų pojūtį kažko nežemiško.

Kajus net aiktėlėjo. Jam atrodė, kad per namų slenkstį ką tik įžengė pats Dievas. Jam atrodė, kad net tamsus angliškas kambarys prisipildė šviesos. Julija įsikibo Maiklui į alkūnę duodama suprasti, kad ji yra stipriai šokiruota. Pats Maiklas negalėjo suvokti, ką mato šią akimirką. Viskas jam pasirodė taip nerealu, taip siurrealistiška, kaip pasielgti gali tik pats Kūrėjas. Kristianas primerkė akis ir bandė įžiūrėti apgaulę, apsimestinį sinchroniškumo vaizdavimą.

- Mes esame Mila. – abi kartu ištarė seserys. – Kadangi jums sunku priimti mus kaip vienetą, galite mane vadinti Mila ir Milda.

- Bet kaip mes atskirsime jus? – dalykiškai ir rimtai paklausė Kristianas.

- Tarp mūsų nėra skirtumo... – abi vienodai nusijuokė. – Bet jei jūs norite mus atskirti, galite mus pažymėti savo ženklais.

Jose tikrai buvo kažkas antgamtiško ir nenatūralaus. Jos žvelgė labai atvirai, pasitikinčiai, jų žvilgsnyje buvo ir didybė, ir meilė vienu metu. Ir absoliutus tapatumas...

- Mes įpratę Milos vardu vadinti tą, kuri rašo nuostabias knygas, - pagaliau atsipeikėjęs ištarė Maiklas. – Tad kuri esate ta, kuri rašote?

Jos vėl nusijuokė ir kartu atsakė:

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Mes rašome abi... Tarp mūsų nėra skirtumo nei veikloje, nei laike, nei erdvėje...

- Ar tikrai nėra jokio jokiausio skirtumo? – paklausė Kajus. – Jei taip, vadinasi jūsų dvasios vienodos, nes mūsų kūną formuoja mūsų dvasia. Bet ar gali egzistuoti dvi identiškos dvasios? Tai reikštų, kad net jūsų pirštų antspaudai ir akies rainelės yra tapačios.

Moterys tik nusišypsojo ir abi ištempė į priekį savo delnus. Visi palinkę pirmyn sužiuro į juos. Niekas negalėjo rasti nė menkiausio skirtumo. Kristianas net priėjo arčiau ir delnus studijavo ilgiausiai.

- Ar jūs ir toliau visada kalbėsite kartu vienu metu? Tai šiek tiek neįprasta ir neįprasta... – pagaliau paaiškino Eva.

Moterys kartu nusišypsojo ir ramiai atsiduso. Pagaliau, praėjus pirmajam netikėtoms pažinties šokui, visi susėdo prie apskrito stalo.

- Ar galiu paklausti, kodėl sakėte, kad turėsiu vertėjauti, nors jūs pačios puikiai kalbate angliškai... – neiškentęs pasiteiravo Kajus.

Abi seserys atsigręžė į jį ir paklausė:

- Negi vertėjauti reikia tik iš kalbos į kalbą? Kartais vertimo reikia subtilesniuose dalykuose...

Visi tik susižvalgė. Tada abi nusišypsojo ir paklausė:

- Aš noriu įsitikinti, kad vis dar esate pasiryžę ekranizuoti mano knygą. Turite įtikinti mane, kad tą darbą atliksite nuostabiai.

Tiesą pasakius, susitikimo priežastį visi jau buvo pamiršę... Tai atrodė taip nebereikšminga. Lyg būtų jaudinęsi dėl nuospaudos, apie kurią pamirštama susilaužius koją... Kiekvienas jautė tą patį. Kadangi viskas užsimezgė per Evą ir jos laimingą knygą, ji jautėsi atsakinga, kad šis susitikimas pavyktų kuo kokybiškiau.

- Štai, susipažinkite, Maiklas, - parodė į vyrą Eva, - garsus režisierius. Gal matėte jo filmus?

- Aš žinau, kas jūs visi esate, - nusišypsojo abi moterys.

Kristianas neiškentęs pastebėjo, kad labai keista, kai du žmonės vadina save „aš“, tai jau virš visko... Buvo aišku, kad ši pažintis jį dirgina. Jis gana griežtai pareikalavo paaiškinti tokią anomaliją. Jis išskėlė versiją, kad jie dabar bendrauja su dviem šizofrenikėm. Ir iš viso, ar jos gali įrodyti, kad jos yra ta Mila, kuri rašo knygas. Visiems kambaryje esantiems žmonėms buvo neįprasta klausytis tokio stačiokiško monologo, bet reikėjo pripažinti, kad Kristianas išsakė visų jų abejones.

- Sakote anomalija... – suabejojo abi seserys. - Bet argi ne šito siekia žmonės? Turėdami skirtumų jie pradeda kovoti vieni su kitais, jie siekia visus priversti mąstyti vienodai, tikėti į vienodą dievą, turėti vienodus idealus... Tai ar mes nesame žmonijos svajonės išsipildymas? Jei visi būtume vienodi, nebūtų dėl ko kariauti, dėl ko ginčytis, įrodinėti savo tiesų...

Šie žodžiai nuskambėjo kaip kaltinimas žmonijai. Visi jautė kartėlį, nes tai buvo nemaloni tiesa.

- Tai galų gale, kaip atsitiko, kad jūs esate tokios identiškos? – nedrąsiai įsikišo Maiklo žmona Julija. Ji visada buvo pratusi prie svetimų žmonių likti savo vyro šešėlyje, bet šį kartą, savo pačios nuostabai, išdrįso paklausti.

- Todėl, kad mes pačios taip nusprendėme. Iš tiesų mes esame vienas asmuo.

Kristianas atsilošė savo krėslė ir gana aktyviai gestikuliuodamas sušuko:

- Ar aš nesakiau! Šizofrenikės! Ir kur jūs jas radote?

Jis jau kėlėsi nuo savo kėdės ketindamas išeiti, bet Maiklas galvos linktelėjimu davė suprasti, kad dar šiek tiek pasėdėtų.

Eva pasisuko į Kajų ir beveik pašnibždomis paklausė:

- Ar tu įsitikinęs, kad tuo elektroniniu paštu bendrauji su rašytoja? Ar negalėjo įvykti kokia nors klaida? Gal kažkas perėmė jos paštą ir dabar žaidžia su mumis nemalonų žaidimą...

- Negi jums dar trūksta įrodymų? – lyg būtų girdėjusios Evos klausimą nustebo sesės. – Prisimink, brangioji, kaip viskas išsirutuliojo... Argi tau dar kažkas neaišku? Kaip gi gavosi, kad įrodinėti turiu aš? Juk susirinkome tam, jog įtikinėtumėte jūs... Nors žinoma, Dievui visada taip nutinka. Jis visada turi įrodinėti, kas esąs...

Kristianas pradėjo garsiai juoktis. Jis tik lingavo galvą ir jo rankų gestai rodė, kad jis su visu šituo nenori turėti nieko bendro.

- Jūs norite pasakyti, kad esate vienas Dievo asmuo? – pasitikslino Kajus. Atrodė, kad tarp sutrikusių žmonių ir beprasidedančio chaoso jis vienintelis išlaikė ramybę.

- O kodėl gi ne? – nustebo seserys. – Nėra nieko, kas būtų ne Dievas. Kodėl lankydamiesi bažnyčioje pripažįstate tiesą, kad visi mes esame Dievo vaikai, o grįžę namo laikote tai didžiausia kvailyste?

- Vienintelis Dievo sūnus yra Kristus, mūsų išganytojas. Tik per jį galime pasiekti amžinąjį gyvenimą. Taip teigia krikščionių mokymas. – pakankamai drąsiai pratarė Julija. – O vadindami save dievais mes keliamės į puikybę, mes tikrai ne dievai... Ir judvi taip pat...

- Ar ir jūs, Maiklai, taip pat galvojate? Kaip gi jūs pastatysite filmą pagal mano knygą? – šypsodamosi ištarė seserys. Jų žvilgsniai įsiskverbė į režisierių. – Galite neatsakyti, nes matau jus. Kodėl nepasakote savo žmonai to?

- Ko? – paklausė Julija.

Seserys įsiskverbė į režisieriaus žmoną atidžiu, bet minkštu žvilgsniu ir kartu pradėjo pasakoti:

- Jūsų vyras, brangioji, gyvena su jumis tik iš pasiaukojimo. Jau seniai jūsų interesai nesutampa, bet kadangi jis romus ir sąžiningas žmogus, jis negali jūsų palikti. Bet tai verčia jį kentėti. Žmonės neleidžia vieni kitiems būti tokiais, kokie jie yra, neleidžia elgtis taip, kad nuoširdžiai galėtų likti laimingi. Maiklas labai nuoširdžiai myli Evą... Jau daug metų. Žinoma, savo jausmuose jis mato be galo daug minusų: Eva jam tiktų į dukteris – visuomenė to nesupras; jis negali palikti žmonos, nes ji pagimdė jam vaikų, ji rūpestinga – visuomenė to nepalaikys; palikti žmoną ir gyventi su mylima jaunesne moterimi – tai ištvirkavimas ir moralės normų pažeidimas... Todėl jis susitaikė su esama padėtimi, susitaikė su dvilypiu gyvenimu. Maiklas tikrai laimingas tada, kai filmavimo aikštelėje kuria nuostabius kūrinius apie tikrą meilės jausmą, kada šalia jo sukasi nuostabioji Eva, įkūnijanti jo mūžą. O namie... Namie jis tuščias... Ir visgi jis nesiekia mylimos moters, nes bijo jai sugriauti gyvenimą. Jis pagyvenęs ir vedęs... Jis norėtų mirti anksčiau, nei Eva susiras mylimą vyrą, nes taip netektų paskutinės vilties. Bet jis niekada nepaklausė Evos, ką ji pati jaučia jam. O jei būtų paklausęs...

- Gana, - trinktelėjusi delnu į stalą pašoko Eva. Ji gaudė orą lyg tuoj tuoj kažką paskys, bet vis nurydavo nerasdama tinkamų žodžių...

- Aš esu tas kas esu, - ištarė seserys nesulaukusios Evos kalbos. – Ir tai man duoda teisę kurti gyvenimą. Aš išeinu ir palieku jus apsispręsti.

Abi moterys sinchroniškai pakilo nuo kėdžių.

- Tai ar leisite mums statyti tą prakeiktą filmą? – pašokęs nuo krėslo sušuko Maiklas.

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Sakiau, kad leidžiu jums patiems nuspręsti. Kartais Dievas leidžia savo išrinktiesiems rinktis savo likimą...

- Kas čia buvo, po velnių! – atsipeikėjęs po visko išgirsto sušuko Kristianas. – Klideshow... Maiklai, jūs dar klausiate apie ekranizaciją? Nesizeminkit prieš šitas apsišaukėles!

Abi seserys nusijuokė ir ištarė:

- Taip, Maiklai, jums leidžiu rinktis, ar statysite šį filmą. O Kristianui už įžulumą ir netikėjimą rinktis neleisiu...

- Ką judvi norit pasakyti? – šioj absurdiškoj situacijoje šypsodamasis paklausė aktorius.

- Kristianai, tu neturi pasirinkimo, nes aš tau įsakau suvaidinti Kristų. Ir kitaip nebus! Bet ne iš keršto, o iš meilės tau tai lemiu.

- Gerai, man jau gana, - aiškiai parodydamas, kad nebegali likti šioj keistoj situacijoje, link išėjimo ėmė žingsniuoti aktorius.

Pro duris žengė ir seserys.

- Mila, - įkandin sušuko Kajus. – Ačiū!

Julija pažvelgė į jį kaip į kvailį. Už ką dar čia jis dėkoja...

Seserys žingsniuodamos per kiemą stabtelėjo jo vidury ir didžiuliais lėtais žingsniais prie jų priėjo gandas. Eva jau buvo ir pamiršusi apie jį. Seserys švelniai paglostė paukštį, kuris visiškai nesipriešino. Rodydamos į dangų jos davė ženklą gandrui pakilti ir jis tai padarė.

Maiklas jautė, kad visgi, kaip bebūtų keista, jis tiki šių moterų kalba. Jos įvardino tai, ko jis pats sau niekada nebuvo pripažinęs. Jis tikėjo, kad tos dvi keistuolės, kas jos bebūtų, ir yra tikroji rašytoja Mila. Ir tikrai, argi paprastas ir normalus žmogus galėtų rašyti tokius stiprius kūrinis? Tam

tikrai reikia būti pamišusiu... Jis suvokė, kad jo sprendimas dėl ekranizacijos turi būti kiek įmanoma skubesis, nes kito susitikimo su šiomis keistuolėmis gali ir nebūti...

- Mila! - sušuko jis bėgdamas įkandin, - Palaukit! Aš apsisprendžiau. Pasirašykime sutartį.

- Žmogau, tu išprotėjai! – išgirdęs šiuos žodžius suriko Kristianas, kuris jau buvo gatvėje.

- Puiku, ruoškitės ekranizacijai. Kai Kristianas maldaus manęs pasirašyti sutartį, tada ją ir pasirašysiu. – pasakė Milos.

Tai išgirdęs aktorius tik nusikeikė ir sėdo į savo automobilį.

- Ar manai, kad Kristianas tiks šiam vaidmeniui... Imu tuo abejoti... – sutrikęs paklausė Maiklas.

- Jis neturi kito pasirinkimo... Likite ramybėje ir laimėje, - palinkėjo moterys. – Laimėje, Maiklai. Nėra kitos prasmės gyvenime. Aš kenčiu tai, ką kenti tu ar bet kuris kitas gyvas sutvėrimas. Jei nenori Dievui suteikti skausmo, suteik Jam laimės – būk laimingas.

- 0104 -

Grįžę į kambarį pasilikusieji vėl susėdo prie stalo. Julija bandydama kažkaip nuimti susidariusią įtampą prakalbo:

- Nesijaudink Maiklai, aš netikiu nei vienu jos žodžiu. Ji bandė mus sukiršinti, bet jai nepavyks... Viskas gerai. Pamirškime tas keistas moteris ir gyvenkime toliau kaip ir anksčiau.

- Neįmanoma bus gyventi kaip anksčiau, - susimąstęs pratarė Kajus. – Bent jau man...

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Brangus drauge, - bandė sugėdinti jį Julija, - negali priimti šių apsišaukėlių rimtai... Vien dėl moralės. Ji bandė pateisinti neištikimybę... Argi tai neamoralu?

- O man pasirodė, kad ji bandė pateisinti meilę... – numykė Kajus. – Žinote, tą tikrą jausmą. – jis žvilgtelėjo į Juliją, - Nors... Ne, turbūt jūs nežinote...

- Kodėl gi? – pakėlė toną moteris. Jai buvo mestas kaltinimas, kad ji nežino, kas yra tikra meilė.

- Aš nesu ekspertas, bet man regis kad jūs į savo vyrą žiūrite kaip į nekintamą duotybę, kuri niekada niekur nedings... Jūs neturite poreikio mylėti, o Maiklas turi tokį poreikį.

- Gal nebegvildenkime šios temos... – draugiškai ir pakankamai liūdnokai ištarė Maiklas. - Tai per daug asmeniška...

- Tikrai, - lyg iš sapno atsipeikėjusi sujudo Eva. – Per visą tą šurmulį net pamiršau apie maistą... Juk buvau paruošusi pietus... Maiklai, skambtelėk Kristianui, tegul grįžta, nors pavalgys žmogus... Visi mes kažkaip labai emocionaliai sureagavome...

Maiklas išsitraukė telefoną ir bandė skambinti, bet niekas neatsakė. Eva buvo nuėjusi į virtuvę, o Julija su Kajumi vis dar ginčijosi. Maiklas bandė nuraminti įsilingavusį ginčą, bet Julija griežtai nutraukė:

- Ne ne ir dar kartą ne! Tegul šis jaunuolis išklauso mane iki galo. Aš gal daugiau patirties turiu gyvenime! Aš žinau, kad mudviejų santykiai yra paremti santuokine priesaika, kurios nei vienas iš mūsų neketina laužyti. Net jei tos raganos ir buvo teisios... Galima suprasti, kad vyrai susižavi jaunutėmis gražuolėmis, bet mano Maiklas protingas ir garbingas. Pasižavės ir pamirš. Juk metų išbandyta santuoka yra daug svarbesnė nei trumpalaikis susižavėjimas...

Maiklas nebegalėjo klausytis to ginčo, jis tik burbtelėjo, kad eina į virtuvę padėti Evai su maistu, bet jo žodžių turbūt niekas ir negirdėjo, nes Kajus pradėjo naują argumentą:

- Ponia, man iš karto į akis krito, kad jūsų santuokinė priesaika „mylėti iki grabo lentos“ jau senų seniausiai neteko prasmės. Kaip jūs elgiatės su Maiklu? Nuolat bambate ant jo, kabinėjatės, nurodinėjate... Mes kartu praleidome gal tik valandą, bet jūs suspėjote savo vyrui papriekaištauti šimtą kartų. Bet jis yra tik pretekstas išlieti savo kitą pyktį. Pyktį, kad jūsų gyvenimas nenusisekė. Jaunystėje viltys buvo didelės, svajojote apie gyvenimo stebuklą, bet jis neįvyko... Nieko ypatingo neįvyko, ar ne? Milijonai pilkų žmonių taip gyvena kaip jūs. Norisi ant kažko išlieti savo nevilgtį ir pyktį, nors giliai širdyje suprantate, kad niekas kitas dėl to nekaltas tik jūs pati. Bet gi reikia kažką apkaltinti. Vargšas Maiklas turi atlaikyti jūsų iškrovas visiškai nekaltai... Praregėkite pagaliau. O gal jūs pavydite jam, kad jis kažką pasiekė, ar net gal pavydite, kad jo gyvenime įvyko tikras meilės stebuklas...

Maiklas nebegirdėjo to barnio, šmurkštelėjo į virtuvę. Eva šildė pietus, nes šie jau buvo atvėسė.

- Gal reikia pagalbos? Kristianas nekelia ragelio...

Eva davė nurodymus ir režisierius juos vykdė. Abu išgyveno nejaukumą dėl to, ką pasakė Milos, todėl nuolat kažkas krito iš rankų, nuolat kažkas varvėjo ant grindų... Tai baigėsi tuo, kad Maiklas paleido iš rankų lėkštę ir ji sudužo... Abu pritūpė rinkti šukių ir Maiklas sušnibždėjo:

- Atleisk...

- Nieko baisaus... – nusišypsojo Eva ir šiek tiek rimčiau sušnibždėjo. - Juk šukės laimę neša...

- Aš niekada negalvoju to, ką pasakė Milos, - skubėdamas patylomis šnibždėjo Maiklas. Jis jautė, kad reikia viską pasakyti greičiau, nes tuoj į

sudužusios lėkštės garsą atbėgs Julija. – Niekada neturėjau tokių minčių... Bet jos pasakė tiesą... Jos pasakė tai, ką jaučiau visada, bet pats to negalėjau sau pripažinti. Atleisk...

Eva iš netikėtumo pakilo nuo grindų... Tą pačią akimirką atskubėjo Julija:

- Ak Maiklai, - nužvelgusi ir įvertinusi situaciją pradėjo daryti tvarką. – Tik tu gali taip neatsakingai elgtis. Žiūrėk, tai juk servizo lėkštė... Tokios jau nenupirksi atskirai... Juk tu žinai, kad esi beviltiškas virtuvėje... Traukis, tuoj surinksiu tas šukes... Dabar gausim Evai nupirkti naują servizą...

Kol žmona rinko šukes, Maiklas gailiai žvelgė į Evą, kuri be žado stovėjo ir kažką mąstė savo viduje. Nejaugi... Jai buvo sunku pripažinti, kad tikrai yra įsimylėjusi šį žmogų. Ji visada mąsto apie jį, ką beveiktų, visada galvoja apie tai, kaip savo nuotykius pasakos Maiklui. Kiek daug jaunų gražių aktorių bandė pelnyti jos simpatijas, bet jai niekada nebuvo įdomu. Vietoj pasimatymų ji geriau sėdėdavo savo supamame krėsele ir kompiuteriu bei mobiliuoju vykdavo režisieriaus pavedimus. Stengdavosi atlikti kuo geriau, kad tik jis būtų laimingas. Bet niekada ji nedrįso pagalvoti, kad galėtų būti įsimylėjusi. Jis juk laimingai vedęs, šeimyniškas žmogus, visą laisvalaikį leidžiantis su vaikais ir anūkais... Bet jei Milų žodžiai yra tiesa, kaip sako pats Maiklas, tada...

Ji vėl pakėlė akis į gailiai ją stebintį vyrą ir pajuto jo skausmą. Ji prisiminė, kad dažnai pagaudavo Maiklą žvelgiantį šitaip... Anksčiau ji manydavo, kad šitaip jis žiūri nesąmoningai, kad tuo metu jo mintyse sukasi kūrybinės mintys dėl filmo scenų. Bet šią akimirką ji labai aiškiai pajuto, kad širdį jam spaudžia visai ne filmai, o jo paties asmeninis gyvenimas ir...

- Štai, brangioji Eva, - pagaliau pakilo Julija, - atrodo surinkau viską, kur tavo šiukšlinė?

- Štai čia, - mostelėjo ranka moteris.

- Oj oj oj... - prikandusi lūpą suaimanavo Julija.

Eva nesuprato, kas nutiko. Ji žvilgtelėjo į Maiklą, kuris tuoj prišoko ir palietė jos ranką. Ji visa buvo kruvina. Ji pati nepastebėjo, kaip įsipjovė laikydama vieną lėkštės šukę... Maiklas paėmė tą šukę ir padavė žmonai, kad kartu su kitomis išmestų. Žaizda nebuvo labai gili, bet prašėsi subintuojama...

- Matai ką daro tavo nerangumas, Maiklai, - vėl priekaištavo Julija.

- Tikrai nieko čia baisaus... – ramino ją Eva. – Kad tik tokios žaizdos... Aš net nepajutau...

Ji pakišo ranką po bėgančiu vandeniu, paskui iškėlė aukštyrą ir pradėjo stipriai kratyti.

- Kodėl taip darai? – paklausė Julija.

- Maiklas išmokė. Per vieną filmavimą dūžtantis veidrodis sužeidė aktoriaus plaštaką, tai Maiklas privertė jį taip daryti ir žaizda pati tuoj užsitraukė.

- Nemanau, kad tai jau taip ir veiksminga, brangioji, - suraukusi antakius suabejojo Julija, - bet prie maisto tavęs jau nebeleisime. Eikit pailsėkit, aš pašeimininkausiu. Kaip matau, jau nebe daug kas ir beliko paruošti... Ir tu Maiklai, eik lauk iš virtuvės. Vienos bėdos nuo tavęs. Kaip moteris laive... Neši nesėkmes, - nusijuokė.

- Gal Kajus galėtų jums padėti? – paklausė Eva.

- Ne ne, tik ne jis. Nepatinka jis man. Eikit, aš susitvarkysiu.

Maiklas su Eva išėjo iš virtuvės. Kąjus slampinėjo po kambarį ir žvalgėsi į šeimininkės daiktus, nuotraukas... Matėsi, kad jis jaučiasi nejaukiai, nes susikivirčio su Julija.

- Gal norite, parodysiu jums savo mėgiamiausią kambarį, kuriame praleidžiu daugiausiai laiko?

- Taip taip, niekada nesu buvęs tavo namuose... – atsakė Maiklas. – Kur gi tas tavo garsusis supamas krėslas, apie kurį nuolat pasakoji?

Eva nusivedė vyrus į erdvų ir šviesų kambarį, kuris kvėpėjo sandalo smilkalais. Priešais didžiulį langą ant gauruoto balto kilimo sustingęs stovėjo supamas krėslas, pridengtas škotiška ryškiai raudona šilta skara. Ant mažo stalelio gulėjo nešiojamas kompiuteris.

- Štai mano stebuklų kalvė...

Maiklas atsisėdo į krėslą ir užvertęs galvą pradėjo palengva linguotis.

- Labai malonu... – ištarė jis. – Reikėtų pagalvoti apie tokį krėslą ir man. Filmavimo aikštelėje, - nusijuokė.

- Ar jūs viena ir gyvenate? – paklausė Kąjus.

- Taip.

- Tai tikrai esate įsimylėjusi poną Maiklą? – lyg juokais, lyg ir rimtai vėl paklausė.

- Kas galėtų jo nemylėti? – dviprasmiškai atsakė Eva. Prisiminusi kai ką ji bandė nusukti kalbą. – Štai ką jums parodysiu. Vieną dieną virš mano kiemo sukosi keli gandrai. Aš juos nufilmavau. Štai...

Įjungusi įrašą mobiliajame telefone ištiesė sveikąją ranką. Abu vyrai priėjo arčiau pasižiūrėti.

- Gražu! O matėte, kaip Milos glostė gandrą šiandien. Man tai buvo nerealu... – entuziastingai dalinosi Kąjus. – Gal tai prijaukintas gandras?

- Ne ne, - atsakė šeimininkė, - mūsų kraštuose iš viso nebūna gandrų. Tai pirmas kartas, kai jie čia užsuko.

- Įdomu... – priėjęs prie lango susimąstė Maiklas.

- Prašau prie stalo! – pasigirdo Julijos balsas iš svetainės.

- Jūs eikite, - atsigrėžė Maiklas. – Dar kartą pabandyčiau paskambinti Kristianui. Reikia jį nuraminti... Kaip mes be jo filmuosime?

- 0105 -

Kristianas nekėlė ragelio. Ne todėl, kad buvo išsikeičęs ar supykęs. Tik ne dabar... Jis nutarė pasekti tas dvi keistuoles ir atskleisti jų paslaptį. Jis net neabejojo, kad tai apsišaukėlės, šarlatanės. Kristianas nebuvo skaitęs nei vienos Milos Mazalaitės knygos. Kada galėtų tai daryti? Jis skaito tik jam teikiamus scenarijus, gilinasi į personažus. Skaito papildomą literatūrą tik tam, kad geriau įeitu į naują kuriamą vaidmenį. Jei filmuojasi istoriniuose filmuose, jis perkrato visą įmanomą informaciją apie savo personažą. Niekas negalėtų jo pavadinti amatininku. Jis profesionalas. Į savo darbą žiūri labai reikliai, to paties laukia ir iš kitų.

Jis jautė pagarbą Maiklui, kuris filmavo tik šedevrus. Buvo skaudu šiandien matyti, kaip kažkokios apsišaukėlės privertė jį nusižeminti, patikėti mikliai sukurta pasaka. Jis išvyko pirmas, bet už kampo stabtelėjo ir laukė, kol tų moterų automobilis pravažiuos, o tada laikėsi deramo atstumo, kad jos neįtartų, jog yra sekamos... Kristianas davė sau žodį atskleisti visus tų šarlatanių kėslus. Vieno tik negalėjo suprasti – motyvo. Kodėl jos taip elgiasi. Arba nori išvilioti labai didelius pinigus, arba jos paprasčiausiai psichinės ligonės. Abi versijos atrodė labai realios.

Pagaliau Milų automobilis pasuko į vieškelį, vedusį link viešbučio, primenančio baltus rūmus, paskendusius pavasario žalumoje. Kristianas pristabdė ir palaukė, kol moterys pastatys automobilį kieme ir išlips. Jos turbūt čia buvo apsigyvenusios. Matyt, gali sau leisti tokią prabangą... Jis matė, kaip viena jų išlipo ir nuėjo pastato link. Kita nesiskubino. Jis laukė gal dešimt minučių, bet antroji lauk nelipo. Galiausiai Kristianas apsisprendė įsukti į patį kiemą, bet automobilį pasistatė tolėliau nuo sekamų moterų. Išlipęs pamažu žingsniavo per automobilių stovėjimo aikštelę. Būtų mėgavęsis malonia pavasario saule, supančia žaluma ir paukščių čiulbėjimu, jei ne pareiga susekti apsišaukėles. Eidamas pro jų automobilį pažvelgė vidun. Keista, bet jis buvo tuščias... Kristianas galėjo prisiekti, kad iš jo išlipo tik viena moteris, daugiau niekur nebuvo sustoję, jis juk sekė iš paskos visą kelią.

Nedrąsiai įžengė į pastato vidų. Paprastomis savaitės dienomis čia turbūt tikrai mažoka lankytojų, nes jo niekas nepasitiko. Priėjęs prie registratūros stalo pasisveikino su čia stovinčia darbuotoja. Ji tuoj pat nušvito ir labai saldžiai pasisveikino:

- Pone Kristianai, koks netikėtumas! Kaip malonu, kad pas mus užsukote. Mačiau visus jūsų filmus, jūs nuostabus!

- Labai malonu... – sutrikęs atsakė. - Bet labai prašau, norėčiau čia likti inkognito. Jei norite, galiu jums padovanoti savo autografa, tik meldžiu, niekam nesakykite, kad esu čia... Ta geltonoji spauda neleidžia atsipalaiduoti. Suprantate mane? Norisi kartais pabūti paprastu žmogumi.

- Gerai gerai, pone Kristianai... – vėl meilikavo darbuotoja. – Niekam nė žodžio. Ir ko pageidausite? Pietūs, kambarys, nakvynė, o gal organizuojate pokylį?

- Sakykite, ar čia yra apsistojusios dvynės? – tiesiai šviesiai paklausė.

- Dvynės, pone? – nesuprasdama kilstelėjo antakius moteris.

- Na, tokios identiškos dvynės. Jų tikrai su niekuo nesupainiosi... – bandė aiškinti.

- Deja, ne... – sušnibždėjo. – Pasakysiu jums, kad paprastomis dienomis pas mus gyvena labai mažai žmonių. Mes labiausiai išgyvename iš pokylių, banketų, vestuvių... Mūsų privalumas – nuostabi gamta, dekoratyvios senovinės salės ir prabangūs kambariai. Dažniausiai čia žmonės rengia vestuves.

- Aišku... O šiuo metu kas nors gyvena?

- Šią savaitę tik viena moteris, bet ji labai rami, tyli, jos net nepastebėsite... Jei žinoma, norite pas mus pasilikti ir pabėgti nuo geltonosios spaudos...

Kristianas susimąstė, ką daryti.

- Aš gal tikrai pasilikčiau kuriam laikui... Jei mano buvimas čia liktų tikrai nepastebėtas. Jei galite, nesakykite tai moteriai, kad gyvensiu čia... – pasistengė dar ir draugiškai nusišypsoti.

- Puiku, pone Kristianai, niekam nei žodžio. Supratau. Kurioj pusėj norėtumėte kambario? Rekomenduočiau pietinę, ten kambariai labai jaukūs ir vaizdas atsiveria ypač gražus. Bet toj pusėje jau gyvena ta moteris, tad jei tikrai norite likti nepastebėtas...

- Gerai, tiks pietinė, pasistengsiu likti nepastebėtas... Būsiu tyliai...

- Puiku, eime, palydėsiu į kambarį. Kur jūsų bagažas?

- Nieko neturiu...

- Ak pone Kristianai, tikiuosi jūsų mergina neišvarė jus iš namų... Jei taip, žinokite, kad esu vieniša ir pasiruošusi jus išklausti bei paguosti...

- Ne ne... – nusijuokė aktorius. - Žinote, nutariau pasielgti spontaniškai. Tiesiog važiauvau, kur akys veda, ir jos atvedė čia...

- Ak! Kaip nuostabu! – džiaugsmingai palaikė pokalbį darbuotoja.

Ji palydėjo garsenybę į antrąjį aukštą ir eidama pro 12 kambarį galva pamojo į jį ir pašnibždėjo:

- Čia gyvena ta moteris. Ji kaip tik dabar grįžo iš kažkur... O čia bus jūsų kambarys, - rakindama 14 numerio duris pasakė. – Trylikto kambario pas mus iš viso nėra. Kas norėtų tokiam gyventi?

- Ar ji dabar savo kambaryje? – tyliai paklausė Kristianas.

- Tikrai negaliu žinoti. Ji ėjo į šitą pusę, bet gal ji nusuko į kavinę, o gal per terasą išėjo į kiemą. Ji mėgsta pasėdėti saulėje lauke...

Kristianas padėjo ir užsidarė kambaryje. Ką daryti? Pažvelgė per langą į kiemą. Jos niekur nesimatė. Gal ji savo numeryje... Galėtų nueiti ir pasibelsti į duris, bet ką jis pasakys? Reikia sugalvoti kažkokį planą. Bet pirma, papietauti. Jautė, kaip žarna žarną ryja. Nutarė nueiti į kavinukę, gal ten pamatys Milą. Bet kur dingo antroji?

Kavinukė buvo nedidelė, matyt specialiai laikoma paprastų dienų klientams, kurių būna tikrai nedaug. Suprato, kad padavėja pažino jį, tad duodamas didesnius arbatpinigius paprašė niekam nepasakoti apie jį.

- Tada gal norite pietauti ana ten, pone Kristianai? – parodė ranka į išgaubtą pastato dalį, kurioje buvo tik vienas staliukas su pora didelių masyvių angliško stiliaus krėslų. – Ten liksite visiškai nematomas, nes stiklas iš anos pusės yra veidrodinis, o iš vidaus galime užtraukti tą didžiulę užuolaidą. Paprastai ten sėdi įsimylėliai...

Kristianas nesispyrijo ir persėdo į tą stiklinę terasą. Padavėja atnešusi patiekalą užtraukė užuolaidą:

- Galėsite čia pietauti ramiai, jokie lankytojai jūsų nesutrukdyt.

Vos jis įniuko į sriubą, užuolaida truputį prasiskleidė ir į vidų prasmuko... Mila. Aktorius vos neužspringo. Suprato, kad pats buvo sekamas, o gal visgi kuri darbuotoja išdavė jį. Mila lyg niekur nieko atsisėdo į kitą krėslą priešais vyrą.

- Maistas čia tikrai geras, ar ne? – paklausė ji.

- O kur dingo tavo sesuo, - iš karto ėjo prie reikalo Kristianas padėdamas šaukštą.

- Tu valgyk valgyk, - nusišypsojo Mila. – Sesuo... Tai buvo pats paprasčiausias dieviškasis triukas... Paliko įspūdį, ar ne? Kažkodėl žmonės labiausiai žavi primityvūs triukai.

- Ar gali normaliai man atsakyti į klausimą? – jau nervinosi aktorius.

- Žinoma. Tai paprasčiausias kopijavimo principas. Pats žinai: *copy – paste*. Pradinėse kūrimo stadijose to labai reikėjo, kad užpildytume visatą. Kai sukūrėme vienos medžiagos molekulę, ją tiesiog padauginom, taip kaip jūs kopijuojate knygos lapus. Todėl vienos medžiagos atomai yra identiški. Lygiai taip pat ir su šviesa: tokio pat bangos ilgio ir dažnio spalvos bus identiškos, todėl raudona niekada nebus mėlyna, o mėlyna raudona. Taip primityvu... Bet parodyk žmogui patį primityviausią kopijavimo dėsnį ten, kur jis nesitiki, ir jis praras žadą. Daug įdomiau yra mutacijos, išsigimimai, nutolimai nuo pradinio taško. Jei mutacijų neegzistotų, pasaulis būtų monotoniškas ir nuobodus. Jei tavo kūno ląstelės nuolat dalytųsi į identiškas dvynes, tu nesikeistum, net pasenti negalėtum. Fui...

- Dar kartą klausiu, ar gali man normaliai atsakyti į klausimą, kur dingo tavo sesuo? – Kristianas stipriai sukando žandikaulius, kurie aštriai išsišovė ir atrodė bauginančiai.

- Buvo buvo ir pražuvo, - juokavo Mila. – Gerai jau gerai, matau, kad tu neturi humoro jausmo... Laikinais dubliavau save, kad padaryčiau išpūdį jūsų kompanijai. Juk jei būčiau atėjusi viena va taip paprastai, visa mistika būtų dingusi. O dabar... Visi yra sutrikę... Patikėk, dar ir dabar tame kambaryje vyksta didžiulės transformacijos. Jie ten ginčijasi, perkrato savo gyvenimus, ieško tikrosios tiesos. Jie nebegalės gyventi toliau taip, kaip gyveno. Galima sakyti, paleidau mutacijas į jų likimus... Pasaulis nuo to bus tik įdomesnis ir įvairesnis. Nemanai?

Kristianas žvelgė į tą moterį, kuri taip paprastai ir laisvai demonstravo, kad yra kažkokia aukštesnė būtybė, gal net pats Dievas visagalis. Atrodė, kad dėl to ji neturi nė menkiausios abejonės. Ir jei šį rytą jis pats savo akimis nebūtų matęs tų identiškų sutvėrimų, tai dabar neabejotų, kad Mila yra šizofrenikė... Jis net nežinojo, ką besakyti.

- Tu valgyk, užšals... – paragino moteris.

Vyras vėl paėmė šaukštą ir pradėjo valgyti savo sriubą.

- O tu? – paklausė jis pasijutęs nejaukiai, kad valgo vienas. – Gal ką nors užsisakysi?

Lyg negirdėjusi klausimo ji kalbėjo:

- Tai tu rimtai manai, kad esu šizofrenikė? Nors juk tai žmonėms būdinga, nieko nuostabaus. Žmoniją evoliucijos keliu veda lyderiai, kurie dažniausiai yra nepriimtini. Iš visos pilkos žmonijos masės atsiranda vienas kitas, kuris sugeba peržengti savo laikmečio ribas. Nesvarbu kokioje srityje... Jie kartu lipdo naują evoliucijos laiptą: vieni mene, kiti medicinoje, kiti technologijose, kiti religijoje... Jie aukoja savo gyvenimą vardan šviesios ateities, bet pilka bevedė masę bando juos sustabdyti niekindama, trukdydama, o kartais ir nukryžiuodama... Jau seniai važinėtume saulės energija ar bent elektra varomais automobiliais, jei ne naftininkų

pramonės magnatai, bandantys sustabdyti ir blokuoti novatoriškų mokslininkų veiklą...

- Tai kuriems tu save priskiri? – beveik pašaipiai paklausė Kristianas.
– Novatoriškiems menininkams?

- Dvasininkams... – tyliai atsakė Mila.

Kristianas tik reikšmingai palingavo galvą.

- Tu netiki, kad planuoju religinį perversmą? – nusišypsojo moteris.

- Viena? – abejingai srėbdamas sriubą paklausė vyras.

- Ne. Su tavo pagalba... – nusijuokė ji.

- Tai ką, planuoji nuversti Kristų? Užimsi jo vietą?

- Ne, kaip tik planuoju jį išvaduoti ir apginti...

- Nuo ko apginti?

- Pamatysi. Jis juk irgi savu laiku buvo šizofrenikas revoliucionierius. Pradėjo pamažu. Dar prieš jį atsirado žmogus, vadinamas Jonu Krikštytoju, kuris ragino žmones atsipeikėti, nes tuo metu tikėjimas irgi buvo tapęs tik priedanga slėpti savo ydoms. Tikėjimas tada irgi buvo tik žodis, o ne tyra vidinė patirtis. Jonas panardindavo žmones upėje ir tai buvo simboliškas ritualas, reiškęs kad žmogus pradeda naują gyvenimą, tyrą gyvenimą. Pats Kristus pasikrikštijo pas jį, kad taptų to naujo egregoro, kurį vienija naujo tikėjimo idėja, dalimi. O kai Joną Krikštytoją suėmė ta pilka masė, kuri priešinosi naujai bangai, Kristus stojo į jo vietą ir tęsė jo mokymą. Jis nebuvo pirmasis ir nebus paskutinis...

- Tai kuo save laikai? – stumdamas jau tuščią sriubos lėkštę į šoną paklausė Kristianas. – Naujuoju Jėzumi? Juk esi moteris, bent jau taikytum į šventąją Mariją...

- Tai tu vienas iš tų patriarchatinės visuomenės propaguotojų? Kodėl žmonės save tapatina su rungtynės laimėjusiu supermenu spermatozoidu, kuris užkariavo grobį - kiaušialąstę? Kodėl niekas netapatina savęs su tokia galinga kiaušialąste, kuri sugeba šitaip stipriai vibruoti charizmą, kad jos ieškoti lekia visa armija bukagalvių spermatozoidų? Nors žinoma, teisingiausia būtų galvoti, kad mano kūnas gimė tik dėl to, jog dviejų priešingų pasaulių stipriausi atstovai rado vienas kitą...

Kristianas trumpam pažvelgė per stiklinę sieną į rūmus gaubiančią žalumą. Gal ji ir šizofrenikė, bet jos mintys kartais įdomios. Iš tiesų mūsų pasaulyje dabar vertinga tik spermatozoido pozicija – siekti, užkariauti, būti aktyviam. Kiaušialąstės savybės visai nepopuliarios – pasyvumas, tylus prasmingumas, nesipriešinimas...

- Reziumuokim tavo kalbą, - vėl į Milą atsigręžė griežtas Kristiano veidas, kurio aštrius bruožus dar labiau paryškino juodas kostiumas, juodi marškiniai ir gerai užtemptas juodas kaklaraištis. – Tu prisidedi prie naujos evoliucinės pakopos statymo tuo, kad nori apginti Jėzų? Tai gal sukurk kitą dievą, gal bus paprasčiau ir novatoriškiau...

- Kam gi? Jo skelbtos tiesos dar nepaseno, jos vis dar lieka novatoriškos.

- Tai kur problema?

- Problema yra ta, kad pilka masė pradėjo manipuliuoti jo mokymu, pradėjo iškraipyti jo žodžius taip, kaip jiems patogiau. Pavyzdžiui, kad ir tu. Krikščionis?

- Na... Pakrikštytas, bet nepraktikuojantis.

- Kodėl nepraktikuojantis? Tau kažkas nepatinka Jėzaus mokyme?

Kristianas nepatogiai kreivai nusišypsojo ir susimąstė. Jis niekada neanalizavo, kodėl jo netraukia ta religija. Jis negalėtų teigti, kad netiki į

Dievą. Bet idėja, kad tik krikščionybė yra tikrasis kelias pas Jį, jam buvo absurdiška.

- Manau, kad kiek žmonių, tieki ir tikėjimų... – atsakė dviprasmiškai.

- Ir tu esi teisus. Kiekvienas iš mūsų turi Dieviškąją dalį, kuri daro mus Dievo sūnumis, kaip ir mokė Kristus.

- Gerai jau... Man absurdiškas atrodo įsitikinimas, kad nekrikščionys klysta, kad jie eis į pragarą, kad visi kitatikiai turi atsiversti į krikščionybę. Aš mačiau per daug pasaulio, per daug kultūrų, kad galėčiau su tuo sutikti, - pagaliau prisipažino vyras. – Tas priesakas: „neturėk kitų dievų, tik mane vieną“ ... Man jis labai nepatinka.

- Bet argi šį priesaką davė Kristus?

Kristianas susimąstė. Jis prisiminė, kad tai yra pirmasis iš dešimties Dievo įsakymų, bet kad Kristus tai būtų teigęs, negalėjo prisiminti. Buvo skaitęs Bibliją, bet nebuvo jos specialistas.

- „Neturėk kitų dievų, tik mane vieną“ sako Dievas Kūrėjas, ne Kristus. Kūrėjas yra vienintelis, tai jo dalelę kiekvienas iš mūsų nešiojame savo širdyse. Ar pameni, kaip pats Jėzus moko melstis? Jis sako: nedaugiažodžiaukite, juk ne dėl žodžių gausos Dievas jus išklauso, dar nepratarus nė žodžio Jis jau žino, ko mums reikia. Jis davė mums maldos pavyzdį „Tėve mūsų, kuris esi danguje...“ Jis pats meldėsi Kūrėjui, to mokė ir savo mokinius. Tai kodėl mes, būdami Jėzaus mokiniai, pamirštame Kūrėją, kurį gerbti mokė mūsų Mokytojas?

- Na, kiek žinau, Dievas yra trijuose asmenyse: Tėvas, Sūnus ir Šventoji dvasia... Per bet kurį asmenį galime pasiekti Dieviškąją Sąmonę.

- Būtent. Bet kažkodėl tai žmonės pamiršta... Kiekvienas gali kreiptis į savo Kūrėją be jokio religinio ritualo.

Ji paėmė Kristiano duonos likutį, perlaužė ir vieną gabaliuką duodama jam pasakė:

- „Ir jis laužė duoną, davė kitiems ir sakė: darykite tai mano atminimui“. Kaip manai, ką jis turėjo galvoje?

Vyras imdamas duonos gabalėlį į savo rankas atsakė:

- Gal mokė dalintis duona su kitais?

- Būtent. Dalintis. O žmonės iš to padarė paprasčiausią ritualą, kurio prasmė tikrame gyvenime (kuris yra tikrasis egzaminas) šito jo prašymo visiškai nepaiso. Štai tu, susrėbei visą sriubą, o man net nepasiūlei... Jei laikytumeis Jėzaus mokymo, būtum pasidalinęs. Nors tu sakei, kad nepraktikuoji... Tai bent jau neapgaudinėji savęs...

Vyras pasijuto nejaukiai. Žinoma, kad jam buvo nepatogu valgyti, kai ji tik stebėjo. Bet jis gi pasiūlė užsisakyti. Ir jis tikrai būtų sumokėjęs už jos maistą. Bet ji pati nieko neužsisakė... Jis žvelgė į Milą ir jam atrodė, kad ji puikiai mato kiekvieną jo mintį. Nuo to darėsi dar nejaukiau.

- Ar tu pameni, su kokia intonacija man pasiūlei ką nors užsisakyti?

Tai buvo dar vienas akmuo į jo daržą. Tikrai siūlė ne su meile ir ne iš geranoriškumo. Tik todėl, kad jam pačiam buvo nepatogu valgyti vienam.

- Matai, principai yra visuomenės įkalti į pasąmonę, bet jie yra beprasmingi, nes jie neturi tikrojo pagrindo – meilės. Buvai išauklėtas, kad negražu valgyti vienam, kai kažkas šalia nevalgo. Turi pasidalinti. Jautėsi nepatogiai, nes taip buvo tau įkalta į galvą dar vaikystėje. Bet kur viso to esmė? Dalintis su meile tuo, ką turi. Dalintis iš meilės žmogui, kuris yra šalia. Štai nuo to ir turiu apginti Jėzų. Nuo stereotipų, kurių žmonės laikosi beprasmiškai ir tuščiai. Jų indai pilni stereotipų, prietarų, ritualų, bet tik ne meilės... O juk nieko kito nereikia. Bet tu ir pats buvai sutikęs kitatikių,

kurie meilę spinduliuoja stipriau už krikščionių kunigus, kurie turėtų būti meilės pavyzdžiu visiems savo parapijiečiams..

Kristianas su palengvėjimu atsiduso, kai prasiskleidė užuolaida ir pasirodžiusi padavėja paklausė, gal svečiai dar ko nors norėtų. Jis klausiamai pažvelgė į Milą, bet ši papurėt galvą. Jam palengvėjo, nes sunkus ir varginantis pokalbis buvo nutrauktas.

- Ką gi, turbūt laikas atsisveikinti? – ėmė muistytis ir čiupinėti kišenės vyras, lyg tikrintų, ar ko nepaliko šiame slaptame kambarėlyje.

- Tai tu nenori išsiaiškinti iki galo? – paklausė Mila.

- Ko?

- Na, visko.

- Ką turi galvoje? – nesuprato Kristianas.

- Tu mane atsekei. Tu norėjai išsiaiškinti, ar aš esu šizofrenikė, ar tiesiog planuoju apiplėšti Maiklą... Tai kaip? Kokia tavo išvada. – nusišypsojo Mila.

- Žinai, tu mane gąsdini. – prisipažino vyras. – Tu gal skaitai mintis?

- Žinoma. – nusijuokė moteris.

- Tikrai?

Jis negalėjo suprasti, ar ji juokauja, ar kalba rimtai. Žinoma, visi dienos įvykiai badyte bado akis įrodymais, kad ši moteris yra kažkas antgamtiško, bet jo racionalus protas negalėjo to priimti. Jis vis dar tikėjo, kad čia yra kažkoks triukas.

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Gerai, nespasiu tavęs. Tau atrodo, kad nori greičiau pabėgti nuo manęs, bet aš tau sakau, kad be manęs jau nebegalėsi... Tu mąstysi apie mane, tu ieškosi manęs, gailėsi, kad šiandien palikai mane.

- Manai, kad įsimylėjau tave? – nusijuokė vyras.

- Ne, aš tave užkrėčiau, nes aš esu virusas. Suleidau į tave savo nuodus ir dabar tu gaminsi savyje naują Milą. Taip pat kaip ir kiti tavo šiandienos draugai, kuriems turėtum paskambinti...

- Tai kas visgi tu esi? – jau stodamasis nuo kėdės paklausė jis.

- Aš tau tiek daug daviau užuominų, bet nei vienos tu nepriimi rimtai... – liūdnu veidu atsakė moteris. – Aš esu toks pat virusas, kaip ir Kristus...

Traukdamas į šoną užuolaidą Kristianas prisipažino:

- Negaliu nuspręsti, kas tu: apsišaukėlė ar šizofrenikė... Bet kuriuo atveju, nenoriu su tavim turėti nieko bendro.

Akimirkai jo žvilgsnis sustojo ties jos akimis, kurios spindėjo gyvybe ir nepaprastu grožiu. Ji buvo lietuviška natūrali rudaplaukė, kaip atrodė, visiškai be jokio parfumerinio pagražinimo. Absoliučiai natūrali. Paprastai Kristianas nepastebėdavo tokių. Jis buvo pratęs matyti dažytas ir pasitempusias gražuoles.

- Iki. – paprastai atsakė ji.

- Nemanau, kad dar kada susitiksime, tad geriau sakyti sudie... – nusišypsojo Kristianas.

- Ateisi pas mane nešinas knygos ekranizacijos sutartimi. Tad sakau iki...

- Kaip sau nori, bet jei turiu laisvą pasirinkimo valią, tikrai neateisiu pas tave.

- Ar jau pamiršai, kad tokios valios tau nepalikau. Rinktis leidau Maiklui, o tau aš jau nulėmiau lemtį.

Kristianas tik prunkštelėjo ir nuėjo. Jis sumokėjo už parą, bet viešbutyje nepasiliko. Važiuodamas namo užstrigo kamštyje. Stovėdamas pasukiojo radiją, bet lyg tyčia, visur pliurpalai, žinios, ko jis negalėjo pakęsti. Išjungęs radiją galvojo, kad jei būtų paprastas žmogus, dabar imtų nekantriai pypinti, bet dabar negali to daryti, nes pritrauktų dar daugiau dėmesio. Ir taip iš aplinkinių mašinų žmonės jam mojavė, moterys siuntė oro bučinius. Buvo prie to pripratęs, tiesiog ignoravo. Dar kartą gyvenime pripažino sau, kad labiausiai nekenčia stovėti kamštyje, kuris iš viso nejuda. Nei pirmyn, nei atgal...

Paėmė telefoną ketindamas pavartyti internetą, bet jo dėmesį patraukė keli praleisti Maiklo skambučiai.

- 0106 -

Persuko atgal. Maiklas atsiliepė ir iš karto paklausė, kaip jis laikosi, ar nėra labai išsižeidęs ar nusivylęs dėl tokio nelabai vykusio priėmimo. Kristianas nutarė nutylėti faktą, kad jis sekė Milą ir net kalbėjosi su ja tet a tet.

- Man viskas gerai, Maiklai. Kaip jūs ten? Kaip pats jautiesi?

- Mes dar papietavome kartu, norėjom, kad ir tu prisijungtum...

- Na, aš nebeturėjau jėgų būti ten... Suprask mane.

- Suprantu, žinoma. Ar galėtume kada susitikti?

- Nejaugi tu vis dar esi pasiryžęs statyti tą filmą? Nori mane įkalbėti?

- Na... Būčiau bandęs, bet matau, kad tu man vis tiek nepasiduosi...

- Gal pamirškime visa tai. Jei tikrai nori to filmo, gal rask kokį tinkamesnį aktorių... Bet labai norėčiau, kad vis tiek liktume draugai. Nenoriu, kad supyktum dėl mano atsisakymo...

- Ką gi. Tebūnie taip. Ką jau padarysi... Kaip bus lemta, taip ir bus... Tik vis galvoju, kas lemia mūsų likimą: Dievas ar mūsų poelgiai?

Tą akimirką pagaliau pajudėjo automobilių kolona ir Kristianas pamažu įsiliejo į bendrą srautą. Kalbėdamasis apie šį bei tą su Maiklu dairėsi, koks mulkis buvo taip ilgam užtvėręs kelią. Pasirodo, kažkoks autobusiukas išbarstė savo krovinį. Matyt atsivėrė durys ir iškrito dėžės su varžtais, kurie plačiai pasklido po visą gatvę. Kristianas stebėjosi, kaip žmonės gali taip neatsakingai elgtis. Pravažiuodamas pro autobusiuko šoną pastebėjo ant jo nupieštą didžiulį kažkokios statybų firmos logotipą gandra. Jam vos telefonas iš rankos neiškrito: gandrų šiandien jau per daug. Bet ženklais jis netikėjo, tad susierzinęs kumščiu pagrūmojo autobusiuko vairuotojui ir judėjo toliau.

Po kurio laiko pajuto, kad automobilis juda kažkaip įtartinais, be to, važiuojantis iš galo automobilis pradėjo blyksėti šviestuvais ir truputį pyptelėjo. Kristianas pamažu sustojo prie kelkraščio ir išlipo iš automobilio.

- Kokio velnio! – sušuko spardydamas galinę padangą, kuri buvo visiškai tuščia. – Prakeikti amatininkai! Na kodėl šiandien taip nesiseka!

- Kas nutiko? – pasigirdo Maiklo balsas ragelyje.

Apimtas pykčio vyras buvo ir pamiršęs, kad vis dar tęsia pokalbį su draugu.

- Klausyk, susiskambinsim vėliau. Pradūriau padangą, matyt į tą kvailą varžtą... Bet kaip gi taip, su varžtu padangoj gali dar 100 mylių nuvažiuoti... Ir kas per diena!

Maiklas net nespėjo atsiveikinti, ryšys su Kristianu nutrūko. Jis atsipeikėjo vis dar esąs Evos namuose. Pažvelgė į laikrodį. Kalbėjosi gal apie pusvalandį. Net pats nepastebėjo, kaip besišnekučiuodamas atėjo į šeimininkės kambarį ir atsisėdo į jos supamą krėslą. Padėjęs telefoną ant gretimai stovinčio stalelio atsilošė ir krėslas ėmė linguotis.

Mintys jį nunešė į rytojų. Rytoj Velykos... Čia jam taip gera, o rytoj... Jis žino, kad kaip ir per visas šventes jausis vienišas. Bus visa šeima: atvažiuos abu sūnūs su žmonom ir anūkais. Viskas puiku, bet kažkodėl norisi, kad tai būtų ne Velykos, o paprastas susiėjimas...

- Štai kur tu, - išgirdo Julijos balsą tarpduryje. – Gal mums jau būtų laikas namo? Jau nurinkom stalą...

Maiklas tik palingavo galvą ir palengva pakilo nuo malonaus krėslo. Namo, tai namo... Norėtų dar pabūti, bet jis buvo atpratęs ką nors daryti savo malonumui. Neprisirišdavo prie asmeninių norų ir svajonių, todėl ilgainiui jos visiškai dingo. Liko vien kūrybinės svajonės. Jis gyveno savo filmuose, tai buvo jo tikrieji namai, o pas šeimą grįždavo lyg į darbą, lyg į pareigą. Ramindavo save tuo, kad trumpam... Kol vaikai dar buvo maži, ir namie buvo gera. O dabar, kai jie jau gyvena savo gyvenimus atskirai, namie liko tik Julija ir... Ir ilgesys kažko. O ko, net pats nežinojo.

- Nepamiršk telefono, brangusis, - priminė žmona. Ji visada pastebi detales, visada elgiasi racionaliai.

- Jau išvykstate? – pasiteiravo Kajus. – Vadinasi ir man metas. Nedrįstu trukdyti... Bet tikiu, kad mes dar susitiksimė?

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Būtinai, Kajau, - spausdamas jam ranką atsakė Maiklas. – Tu turėsi padėti mums vėl susisiekti su Mila, kad pagaliau pasirašytume sutartį. Juk padėsi?

- Žinoma, su didžiausiu džiaugsmu, - kaip visada entuziastingai pažadėjo šis.

- Kada grįžti į Lietuvą? – paklausė Eva.

- Teks truputį užtrukti Londone. Velykoms sunkoka buvo gauti bilietus... Liksiu čia dar savaitėlę. Bet man taip dar geriau. Bus lyg atostogos. Gaila tik, kad neturiu čia pažįstamų. Žinoma, keista, nes juk pusė Lietuvos čia emigravo... Bet ir vienas rasiu, ką veikti...

- Tu Velykas švęsi vienas svetimame mieste? – dar perklausė Maiklas. Atrodo jam sušvito viltis pajvairinti rytdieną...

- Taip, bet nieko čia baisaus... Vienas, bet ne vienišas, - nusijuokė.

- Tai kviečiam pas mus į svečius, gerai praleisim laiką! – džiaugsmingai pakvietė Maiklas.

Julija piktai dėbtelėjo į vyrą. Buvo aišku, kad jai ši mintis visai ne prie širdies. Bet ji negalėjo rodyti ožių prieš svetimus žmones, todėl jai beliko sutikti:

- Taip, Kajau. Londone tikrai daug pramogų, bet jei rytoj nerasi sau nieko tinkamesnio, užsuk. Bus tik mūsų šeimos nariai, jokių svetimų žmonių, visi savi...

Maiklas jautė, kad žmona bando subtiliai prieštarauti jo nuomonei, o to negalėjo pakęsti.

- Taip, ir tu mums irgi jau savas. Turėtum susipažinti su mano sūnumis, jūs turbūt vienmečiai...

Kajus su džiaugsmu priėmė kvietimą.

- O tu, Eva, turbūt kaip visada vyksi pas mamą? – paklausė Maiklas.

- Taip... – susimąsčiusi atsakė ji. – Tai gera proga dar kartą susitikti ir pabūti kartu. Mudvi likome dviese, nieko artimesnio nebeturime po to, kai tėtis mirė...

Pagaliau atsisveikinę sutuoktiniai sėdo į automobilį.

- Kokio velnio tu pakvieteit tą kvailį į mūsų namus? – piktai paklausė Julija. – Jo perdėtas entuziazmas ir lindimas visiems į užpakalį mane tiesiog siutina!

Maiklas nieko neatsakė, tik giliai atsiduso ir nepatenkintas palingavo galvą į šonus.

- Ką? Ar mano nuomonė nors kam nors svarbi? – negalėjo sutramdyti savo susierzinimo žmona.

- Jis vienas svetimame mieste. Ir dar per Velykas. Nemanai, kad jis būtų vienišas? Be to, mes jam skolingi...

- Skolingi! Už ką?

- Jis mus suvedė su Milomis. Ar supranti, kaip mums nuskilo?

Dabar jau galvą purtė Julija:

- Ar tu visai iš proto išsikrauste! Jos tikrų tikriausios šizofrenikės! Už ką mes turime būti dėkingi? Kad teko išklaudyti baisų šmeižtą?

- Kokį dar šmeižtą? – jau pyko ir Maiklas.

- Kokį? Apie tave ir Evą... Kodėl tu leidai joms taip kalbėti apie tave?

- Tai ne šmeižtas...

- Tu juk nenori pasakyti, kad tai tiesa? Maiklai? Juk tai kvaila... – ji paniekinamai šypsojosi.

- Julija... Aš nežinau, ką tau atsakyti... Bet aš tikrai nesu laimingas. Nenoriu čia painioti Evos, bet tarp mudviejų su tavim... Argi tau nieko netrūksta? Ar tu tikrai esi absoliučiai laiminga su manimi?

- Kaip tu drįsti sakyti, kad esi nelaimingas! Ko tau trūksta? Aš tau atiduodu visą save: rengiu, maitinu, rūpinuosi...

- Vertinu visa tai. Bet man trūksta meilės...

- Brangusis, ar tu bent prisimeni, kiek mums metų? Mes jau nebe tie, kad mylėtumėmės kasdien po kelis kartus...

- Aš ne apie seksą kalbu, Julija... Apie meilę! Ar tu skiri tuos dalykus?

- Ko tu iš manęs nori? – po trumpos pauzės paklausė žmona. – Kas ta meilė mūsų metuose? Mums jau per penkiasdešimt...

- Ar su metais mes turime mylėti mažiau? – rimtai paklausė Maiklas.

- Tu man paaiškink, ką aš turiu daryti, kaip dar turiu tau tarnauti, kad tu pagaliau pasijustum mylimas?

- Man nereikia, kad tu man tarnautum. Gali nieko nedaryti. Jei vargsti man tarnaudama, tai nusamdykim dar vieną tarnaitę, kad tik nustotum bambėti, kaip tau sunku... Tiesiog pabūk šalia jausdama man meilę... Nejaučiu jos iš tavęs...

- O iš Evos jauti... – pagaliau ryžosi įgelti.

Maiklas atsiduso ir po pauzės atsakė:

- Žinai... Iš Evos tik tai ir jaučiu. Ji niekada nebamba ir nenurodinėja, ką turiu daryti. Ji pastebi mano klaidas, bet pasako taip... – jis ieškojo

tinkamo žodžio. – Ji visada gera ir švelni... Ji šypsosi net tada, kai pyksta ant manęs, kad tik aš nepasijusčiau blogai... Supranti, ji visada... Aš nemoku tau paaiškinti. Ji... Žinai, Kajus labai taikliai tai įvardino. Tau aš esu duotybė, kuri niekur nedings... O Evai aš esu žmogus, kurį ji gerbia ir vertina, nes aš nesu jai kažkokia nuosavybė, su kuria galima elgtis kaip tik šaus į galvą...

- Nežinau, ką tu čia kalbi... Bet man tikrai pasidarė aišku, kad esi ją įsimylėjęs! Atsipeikėk. Ji tau į dukras tiktų... Kad nors gražuolis būtum... Pilvą pirma numesk... Į tokius kaip tu ji ir žiūri su pagarba, nes nieko daugiau tau jausti ji nepajėgtų... Ar manai, kad ji tave myli? Atsipeikėk. Ji tiesiog gera sekretorė...

Maiklas nebežinojo, ką besakyti. Ginčytis atrodė beprasmiška. Jis apsidžiaugė išgirdęs telefono skambutį. Tai buvo Kristianas. Puiki proga nutraukti barnį:

- Kristianai. Kaip tavo padanga? Susitvarkei?

- Gelbėk, žmogau... – atsiduso pašnekovas. – Kažkoks beprotnamis. Prieš Velykas niekas nebedirba, žmonių minios... Taksi neprisišauksi... Gal pametėtum mane? Užstrigau, net pats nežinau kur... Atrodo, kad šioje Londono dalyje net buvęs nesu...

- Tai kaip ten papuolei?

- Ilga istorija...

- Luktelėk, esu visai šalia namų, paliksiu žmoną ir atvyksiu tavęs paimti... O tu atsarginio rato neturi?

- Atsarginio? – susimėtė Kristianas. – Tiksliai net nežinau... Niekada nėra tekę keisti padangos pačiam...

- Ek tas jaunimas... – nusijuokė Maiklas. - Žodžiu, lauk manęs. Ir pasakyk tikslų adresą...

Loreta Stonkutė „Virusas“

Išjungęs telefoną atsigrėžė į Juliją. Ji sėdėjo susiraukusi ir nepatenkinta.

- Gerai jau, nebepyk... – paprašė vyras. – Jei nori, pasikviesk ir tu draugų rytoj pas mus. Gal nuvyktume į Batersio parką, kaip seniai bebuvome velykiniame parade. Nagi, pasidarykime tikrą šventę!

- Nenoriu aš to šurmilio! – piktai atsakė. – O tu... Net dabar vėl išsidanginsi kažkur... Tavęs niekad nebūna namie. Tu tik ir taikaisi pabėgti...

- Julija, juk pati girdėjai, Kristianui reikia pagalbos. Juk ne specialiai...

- Tu gal visą pasaulį nori išgelbėti? Kodėl tu? Tegul išsikviečia auto tarnybą!

- Julija, aš džiaugiuosi, kad sunkią akimirką jis prisiminė būtent mane... Tai reiškia, kad jam esu draugas...

- Visam pasauliui tu draugas, tik ne man...

- Dieve, Julija, nebegaliu jau! Lipk iš mašinos!

Pats irgi išlipo. Nuėjo į garažą ir dėl viso pikto paėmė įrankių, kurių gali prireikti rato keitimui. Dar susuko Kristianui patvirtinti, kad skuba pas jį.

- 0107 -

Išjungęs telefoną Kristianas atsirėmė užpakaliu į mašinos šoną ir apsidairė. Kažkoks pramoninis rajonas, visi kažkur lekia, niekas jo net nepastebi. Šiek tiek atsipalaidavo, nes čia turbūt niekas jo ir nepažins, nepradės fotografuoti. Nors jis šioje aplinkoje atrodė be galo išsiskiriantis: jo prašmatnus juodas kostiumas visiškai nesiderino prie džinsuotų su pirkinių ryšuliais lekiančių žmonių.

Netoliese matėsi nedidukė bažnyčia. Niekad gyvenime nebūtų sugalvojęs užsukti į ją, bet šią akimirką nebuvo, ką daugiau veikti. Maiklas atvyks ne anksčiau kaip už gero pusvalandžio. Tad nutarė pasidairyti aplinkui.

Pravėrė bažnyčios duris ir įėjo vidun. Bažnyčiose jam teko būti nedaug, bet net jis jautė, kad čia viskas paruošta išskilmėms, šiam vakarui ar rytojui... Viename šone sėdėjo kunigas su grupele vaikų, matyt vyko kažkoks užsiėmimas. Puiku, vadinasi į Kristianą niekas nekreips dėmesio. Jis atsisėdo į suolą kažkur bažnyčios viduryje. Viena ausimi klausėsi vaikų ir kunigo pokalbio.

- Tai Kristus prisikėlė sekmadienį? – klausė vienas mažylis.

- Na... – nežinojo, kaip atsakyti kunigas. – Nebūtinai tai buvo sekmadienis...

- Bet kodėl kiekvienais metais Velykos būna skirtingu metu? Aš tikrai žinau. Nes pernai mano gimtadienis buvo per Velykas, o šiemet ne... Vadinasi kažkas supainiojo dienas?

- Nesupainiojo. Velykas visada švenčiam pavasarį, sekmadienį po lygiadienio...

- Kas yra lygiadienis? – iš karto klausė kitas vaikas.

- Lygiadienis yra kai diena ir naktis išsilygina. Kai abi trunka tiek pat.

- Tai Kristus prisikėlė per lygiadienį?

- Na ne visai taip... Jis buvo nukryžiuotas ir prisikėlė per žydų Velykas.

- Tai visi turi savo Velykas? Žydai ir anglai turi savo?

- Na, tai visai kitos šventės...

Kristianas savo viduje negalėjo sulaikyti juoko. Kunigas buvo taip susimėtęs... Jis nežinojo, kaip atsakyti vaikams į jų klausimus. O vaikai nesuprato, kas čia gali būti sunkaus? Viskas vyksta laiku: gimsti vieną dieną, miršti vieną dieną. Kas čia neaiškias? Kodėl kunigas negali atsakyti konkrečiai, suka prie lygiadienių, žydų Velykų...

Išleidęs vaikus kunigas žingsniavo per bažnyčią ir stabtelėjo ties Kristianu, matyt nebuvo įprasta, kad dienos metu čia kas nors sėdėtų.

- Sveiki. Gal galiu padėti? – paklausė jis.

- Na, gal nepadėti... – numykė aktorius. – Tiesiog įdomu, kodėl negalėjote atsakyti į paprastus vaikų klausimus?

Kunigas priėjo arčiau Kristiano suolo:

- Na žinote, sunkoka paaiškinti vaikams simbolinius dalykus. Juk Kristaus gimtadienio ir prisikėlimo šventės yra tik simbolinės, juk niekas nežino konkrečių datų... O ir istorija labai paini...

- Paini? Kodėl gi?

- Žinom, kad Kristus prisikėlė maždaug per žydų Velykas, o tai visai kita šventė. Jie švenčia išėjimą iš Egipto, kai Mozė juos išvedė iš vergovės. Mūsų Velykos yra visai kas kita – Kristaus prisikėlimo šventė, todėl, kad nebūtų painiavos, reikėjo atskirti krikščionių ir žydų Velykas. Be to, Velykos turėjo nukonkuruoti pagonių lygiadienio šventę. Praktiškai Velykos ir yra pritemptos prie pagoniškosios datos, kuri susijusi su Mėnulio kalendoriumi, tad ir kilnojasi kasmet vis į kitą dieną.

- Kodėl pritemptos prie pagoniškos šventės? – dar paklausė Kristianas.

- Prisimenant krikščionybės istoriją, turim pripažinti, kad jai buvo sunku konkuruoti su pagoniškuoju gamtos garbinimu. Pavasario

lygiadienis seniau buvo labai svarbus, nes gamta gimsta iš naujo, todėl gyvavo labai daug stiprių papročių, kurie žmonių sąmonėje įsišaknija taip, kad niekaip jų neišrausi. Teko sulieti dvi šventes į vieną, nors iš esmės prasmė juk ta pati – gamta prisikelia, Kristus prisikelia... Juk gražu, ar ne? Daugelis senų tradicijų nunyko, bet kiaušinių dažymas ir ridenimas taip ir liko... – nusišypsojo kunigas.

- Vadinasi Kristaus prisikėlimo šventė yra tik simboliška?

- Taip, kaip ir gimimo...

- Nieko tikro, vadinasi... Kuo gi remiasi jūsų religija? Melu vaikams, kurie paskui tai tęsia ir perduoda savo vaikams?

Kunigas suraukė kaktą:

- Kodėl gi melu? Mūsų religija remiasi tikėjimu.

- Tikėjimu, nors jis ir prieštarauja žinojimui?

- Žinojimas labai mažas, o tikėjimas labai didelis, pone.

- Tai kuo gi jūs tikite?

- Kuo? Tuo, kad Kristus yra Dievas.

- Iš kur galite tai žinoti šimtą procentų?

- Argi maža ženklų? Kas dar taip galėtų įtakoti žmoniją? Pagal Jį buvo sureguliuoti visi kalendoriai, ir visas pasaulis pradėjo skaičiuoti laiką iki ir po Jo gimimo. Nėra turbūt pasaulyje šalies, kur nebūtų garbinamas Jo vardas... Kokių dar įrodymų reikia? Stebuklai Jo vardu daromi visame pasaulyje...

Staiga suskambo Kristiano telefonas. Maiklas.

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Ačiū už paaiškinimus, turiu eiti... Atsiprašau... Geros šventės rytoj jūsų bažnyčiai. – stodamasis ir sukdamas link durų kalbėjo Kristianas.

- Ir jūsų Velykos tegul bus pilnos atgimimo... – pavymui palinkėjo kunigas.

- Kur tu? Aš jau stoviu prie tavo mašinos... – kalbėjo Maiklas į ragelį.

- Tuoj tuoj, ateinu... – atsakė aktorius skubėdamas.

Maiklas apžiūrėjo sugadintą padangą ir pasiūlė ją pakeisti į atsarginę. Bagažinės dugne rado atsarginį ratą. Du su montiruotėmis triūsiantys kostiumuoti vyrai patraukė praeivių dėmesį ir kažkas atpažino Kristianą kaip aktorį, o paskui ir Maiklą kaip režisierių. Visi kalbino, linkėjo gerų švenčių, kažkas pradėjo fotografuoti, filmuoti mobiliaisiais, klausinėti, kas nutiko... Maiklas ėmė gailėtis, kad pasiūlė pakeisti padangą tiesiog gatvėje...

Iš susibūrusios minios Kristianas išskyrė vieną kažkur matytą vyrą, akimirksniu jo sąmonėje išplaukė prisiminimas apie autobusiuką su gandro logotipu. Taip! Prie jo ir stovėjo šis vyras. Kristianą pagavo įniršis, jis puolė prie to vyro ir ėmė šaukti:

- Matai, ką pridirbai! Štai, pasigrožėk... – jis atridenė sukiurusį ratą, kuriame buvo prismigę keli didžiuliai varžtai... - Tavo darbas!

- Nieko nepadarysi, vyruti! – atsakė šis linksmai. – Tokia jau matyt ši diena...

- Atsargiau reikia krovinių vežioti!

- Atsargiai ir vežiau... Bet ta moteris man iššoko tiesiog po ratais, ką turėjau daryti?

- Važinėti krovinį gerai uždarytomis durimis, kad stabdant neiškristų! Elementaru...

- Taip ir buvo! Bet ta beprotė šoko, atidarė galines duris ir išvertė visas dėžes tiesiog ant gatvės... Galvoji, manęs tai nesunervino?

- Nori pasakyti, kad kažkokia moteris specialiai iškratė tavo dėžes? Kam ji tai darytų?

- Ką aš žinau? Gal kokio nesveika? Bet jei nori, leisk, padėsiu tau susitvarkyti...

Kristianas keistai žiūrėjo į nepažįstamąjį. Ar galėtų būti, kad ta moteris buvo Mila? Ne. To jau būtų per daug...

Prie tokio gausaus susibūrimo prisijungė ir kunigas iš bažnyčios:

- Kas čia nutiko?

- Nieko baisaus... – atsakė autobusiuko vairuotojas. – Jis užvažiavo ant mano išbarstytų varžtų. Dabar keičia padangą...

- Ko visi fotografuoja? Gal čia koks metų įvykis?

- Taigi čia garsenybės... Šitas yra aktorius, ar neatpažįsti?

- Šaunuolis sūnau, atvedei į mano bažnyčią dar vieną paklydusią sielą... – nusijuokė kunigas.

- Na štai ir viskas, - šypsodamasis priėjo Maiklas prie minios. – spektaklis baigtas. Padanga sumontuota. Galima skirstytis... Būtų tik gerai kažkur rankas nusiplauti...

- Tai einam pas mus į bažnyčią, - pasiūlė autobuso vairuotojas. – Rankas nusiplausit, arbata pavaišinsim.

- Einam einam, - paragino ir kunigas. – Čia mano sūnus. Jei jau bėda kilo dėl jo, tai tikrai negalit atsisakyti...

Maiklas jautė, kad jau būtų laikas namo, nes Julija ir taip pikta, o jau temsta... Bet įvykių sukūrys buvo stipresnis už pareigos šauksmą, tad sutiko trumpam užsukti į vidų.

Kunigo sūnus paprašė žmonių prasiskirstyti ir pakviestieji nusekė iš paskos. Perėję per bažnyčią jie pateko į pagalbines patalpas, kuriose buvo pakankamai jauku. Matėsi, kad jose paprastai verda gyvenimas. Šeiminkai užpylė arbatos, pasodino prie stalo.

- Juk nieko nebūna atsitiktinai, - prakalbo kunigas. – Džiaugiuosi, kad Dievas atvedė jus pas mus...

- Kodėl gi? – paklausė Kristianas.

- Matau, kad jūs esate kryžkelėje, kažko ieškote. Tad gal mūsų kelias jums bus tinkamas. Jei ne, tada bent žinosite, kad toks yra...

Maiklas prasisagstė kostiumo švarką, kad būtų patogiau sėdėti. Šiek tiek pasigailėjo, kad nepersirengė, nes išsiterliojo keisdamas ratą. Julija pasius... Niekas nieko nebesakė, tad jis pats paklausė:

- Tai koks yra jūsų kelias? Kur jis veda? Gal mums ir pakeliui, jei Kristiano automobilis užstrigo būtent čia...

- Mes truputį skiriamės nuo kitų krikščionių... Oficialiai mes vadinamės „Jėzaus mokykla“. Nepriklausom nei anglikonams, nei katalikams ar kitoms oficialioms kryptims.

- Tad kuo jūs skiriatės nuo kitų? – paklausė Kristianas.

- Mes niekada nepakabintume ant bažnyčios durų raštelio „Jogai nepageidaujami“... – atsakė kunigo sūnus juokdamasis.

Maiklas irgi nusijuokė:

- Girdėjau girdėjau, kad kai kur taip daroma... Juokinga, ar ne... Vadinasi, jūs priimate visus?

- Taip, mes neatmetame nieko... – pratęsė pats kunigas. - Jūs nustebsite, bet mes kalbame apie energijas, kurias kitos bažnyčios atmeta ir bando nutildyti žmones, nors mokslas jau seniausiai įrodė, kad visas pasaulis yra vien įvairiausių energijų mišinys, todėl kalbame ir apie čakras, kurios yra realybė, o ne išsigalvojimas... Mes neatmetame nei reinkarnacijos galimybės, nes kai kurios apokrifinės evangelijos apie tai užsimena. Taip, mes vertiname tas evangelijas, kurias kažkada bažnyčios aukščiausieji uždraudė... Ir paties Judo mes nesmerkiame, meldžiamės už jį, nes tikrasis Jėzus skatino mylėti savo priešą. Mes ieškome ne skirtumų su kitomis ne krikščioniškomis religijomis, o panašumų. Mes mokomės klausytis savo širdies, o ne kažkieno primestų stereotipų. Mūsų tikėjimas visiškai laisvas ir nepaklūstantis jokiems suvaržymams.

- Bet Velykas švęsite kartu su kitais krikščionimis, nors tai ir simboliška, o ne tikroviška data? – prisiminęs šios dienos pokalbį perklausė Kristianas.

- O kodėl gi ir ne. Mes labiau švenčiame gamtos atgimimą, nes Kristaus prisikėlimą įsivaizduojame šiek tiek kitaip...

- Ir kaip gi? – paklausė Maiklas.

- Manome, kad mirtimi buvo palaikyta samadhi būseną, kai nušvitęs žmogus išeina į aną pasaulį, o kūnas lieka be gyvybės ženklų. Tai nebuvo tikroji mirtis, labiau gal nušvitimas... Jis buvo didis Mokytojas, jam tai nebuvo ypač sunku...

- Oho! – aiktelėjo Kristianas. – Tokios versijos dar neteko girdėti...

- Mes manome, kad visas pasaulis yra Dievo kūnas, todėl nėra nieko atmestino. Kūrėjas per daug didis, kad mes galėtume pradėti jį dalinti į teisingą ir neteisingą.

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Tai vadinasi ir velnias jums nėra blogietis? – paklausė aktorius.

Kunigas nusijuokė:

- Niekas nenori būti velniu, bet kažkam tenka... kažkas turi gundyti ir sukurti žmonėms kliūtis. Juk kitaip netobulėtume, kitaip negalėtume patirti išbandymų... Bet aname pasaulyje ir angelai, ir demonai yra vienodai vertinami ir mylimi. Juk žudiką vaidinantis aktorius nėra blogas žmogus, ar ne?

Suskambo Maiklo telefonas. Sūnus.

- Atsiprašau, turiu atsiliepti, sūnus. – atsiprašė Maiklas. – Labas Viljamai, kas nutiko?

- Labas tėti. – šiek tiek sutrikęs pasisveikino sūnus. – Skambino mama... Jūs susipykot? Man neramu dėl jos... Ji verkė, kad nepadarytų kokios kvailystės...

- Ką ji sakė? – rimtai paklausė sunerimęs Maiklas.

- Na... Sakė, kad tu ją labai įskaudinai, kad rytoj bus visiems nejauku. Sakė, kad gal geriau nešvęsti Velykų... Daug visko prikalbėjo...

- Gerai Viljamai, nesijaudink. Tuoj važiuoju namo, nuraminsiu ją... Mums buvo sunki diena...

- Kažkas Julijai? – paklausė Kristianas.

- Taip, deja, turiu atsiprašyti, - pakilo nuo stalo Maiklas, - šeimos reikalai...

Abu atsisveikino. Kunigas pakvietė rytoj atvykti pas juos į Velykų iškilmes. Bet jei atvyks, neturėti jokių išankstinių nuostatų dėl ritualo, nes jis bus gerokai kitoks, nei jiems yra tekę matyti. Ir dar abiems įdavė po skrajutę su žodžiais iš Tomo evangelijos:

„Jei vadovai jums sakys, kad štai karalystė yra danguje, tuomet dangaus paukščiai pralenks jus.

Jeigu sakys jums, kad jina yra mariose, tuomet žuvis pralenks jus.

Tačiau karalystė yra jumyse ir šalia jūsų. Kai pažinsite save, tuomet ir jūs būsite pažinti ir žinosite, jog esate gyvojo Tėvo sūnūs.

O jei nepažinsite savęs, tuomet jūs esate varge ir jūs patys esate vargas.“

Išėję laukan abu vyrai nustebo, kad jau buvo gerokai tamsu... Kaip greit prabėgo tokia įvykiais pilna diena.

- Ačiū, žmogau, kad padėjai. – padėkojo Kristianas.

- Žinai, ačiū, kad kreipeisi į mane pagalbos... – nusišypsojo Maiklas. – Dabar žinau, kad tikrai laikai mane savo draugu.

Kristianas šią akimirką jautė kažkokį keistą pakylėjimą ir džiaugsmą. Gal visada taip būna, kai įveiki kokį gyvenimo sunkumą...

- 0108 -

Grįžęs namo Maiklas beveik bėgte skubėjo į vidų. Visur tamsu. Užsuoliavo į antrąjį aukštą, kur buvo miegamasis, tyliai pravėrė duris. Julija miega, o gal ne? Šviestuvai prie lovos paliktas įjungtas. Tyliai įėjo vidun, apėjo lovą, kad matytų jos veidą, mat buvo nusigrėžusi į kitą pusę. Miega. Šalia ant lovos atversta Biblija. Šios knygos jis nebuvo matęs jos rankose niekada. Matyt ji tikrai ieško paguodos...

Jis atsisėdo ant grindų ir žvelgė į ramų miegantį Julijos veidą. Džiaugėsi, kad rado ją tokią. Jei nemiegotų, vėl kiltų barnis... Ji buvo graži moteris. Nebūtų jai davęs penkiasdešimties metų, nes ji tikrai prisižiūrėjo save: buvo liekna, visada su išmoningu makiažu, visada stilinga. Tai jos

charakteryje... Maiklas jautėsi kaltas, kad ši graži moteris negali jausti jam gero tyro meilės jausmo. Žinoma, kad ji kitaip negali... Jis visada kažkur, visada užimtas savo darbais... Per tiek metų jai turbūt atsibodo domėtis tuo, ką jis veikia, nes nieko daugiau ir neveikia, tik stato filmus. Kai jie tik susipažino, jai irgi viskas buvo įdomu, visada klausinėdavo, vykdavo kartu į visus renginius, spaudos konferencijas, vakarėlius... Paskui atsirado berniukai ir jai vis sunkiau ir sunkiau darėsi ištrūkti iš namų... O paskui jau pati nebenorėjo. Jis kviesdavosi visur vykti kartu, bet ji geriau likdavo namie. Kodėl gi viskas susiklostė būtent taip?

Vyras paėmė Bibliją nuo lovos ir padėjo ant naktinio stalelio. Julija tai pajuto ir atsimerkė. Pamačiusi Maiklą iš karto nusigrėžė į kitą pusę:

- Palik mane ramybėje... Grįžti nežinia kada ir dar visas purvinas kaip kiaulė!

Maiklas nieko neatsakė. Jis tyliai išėjo iš kambario ir nusileido laiptais žemyn. Jo širdis plyšo iš skausmo... Akyse kaupėsi ašaros. Kodėl viskas būtent taip. Jis išėjo į lauką, kad jei netyčia pradėtų raudoti, kad žmona to negirdėtų. „Dieve! – mintyse jo dvasia tiesiog šaukė, - Dieve! Koks bebūtų tavo vardas, kas tu bebūtum. Pažintas ar nepažintas... Padėk man. Aš jau nebegaliu...“ Jis pakėlė akis į dangų, kuriame jau matėsi žvaigždės. Tai gyvenimo užmiestyje privalumas. Giliai įkvėpė gaivaus nakties oro.

„Dieve, padėk mums visiems išeiti iš šios situacijos laimingiems. Padaryk mus visus laimingus...“ Tą akimirką po didžiuliu dangaus skliautu jis pasijuto toks mažas. Kiek gi šią akimirką tokių skruzdėlių kaip jis šaukiasi Dievo. Argi tokiai didybei gali rūpėti tokių menkų būtybių norai... Ir kokie gi čia tie norai... Nei karas, nei badas... Tik laimės troškimas... Jei jis pats būtų Dievas, turbūt apie tokį kaip jis galvotų, kad *subinė* visko pertekusi ir jau pats nebežino, ko nori...

Bet visgi, kodėl taip negera... Kodėl jis negali pakelti tokių paprastų dalykų? Geriau jau sėdėtų kur nors kare su ginklu ir melstųsi dėl taikos,

prašytų apsaugos, kad galėtų nežūti. Tai būtų pateisinama. O dabar. Ištižo dėl to, kad žmona jo nekenčia... O taip norėtusi meilės, taip norėtusi, kad žmonės paprasčiausiai būtų laimingi kartu. Tiesiog. Laimingi ir tiek.

Kišenėje suskambo telefonas. Eva. Tyliai atsiliepė:

- Labas...

- Labas... Nemiegi? – ji tyliai paklausė.

- Ne... O tu?

- Ne. Negaliu užmigti... Ką veiki dabar?

- Manau, kad meldžiuosi... – pats suabejojo.

- Tikrai? Tai gal aš trukdau?

- Ne ne... Man atrodo, kad tu kaip tik paskambinai pačiu laiku...

- Aš... Tu man šiandien tiek daug pasakei... O aš tau nieko... - pradėjo tyliai aiškinti Eva. – Ar gali mane išklaudyti? Netrukdau?

- Tikrai ne... – atsakė Maiklas. Jo veide, žvelgiančiame į dangų, pasirodė tyli mažytė šypsena.

- Maiklai... Aš noriu, kad tu žinotum... Niekada nediršau sau pripažinti, kad... Na. Noriu pasakyti, kad tavo žodžiai šiandien mane sukrėtė. Aš leidau sau pripažinti, kad tikrai esi man pats brangiausias žmogus šiame pasaulyje...

Abu tylėjo. Maiklo veidu, kuris vis dar žiūrėjo į dangų, ėmė riedėti ašaros. Jis nenorėjo, kad Eva sužinotų tai, todėl tylėjo, nes balsas būtų suvirpėjęs iš jaudulio. Eva kurį laiką taip pat nieko nesakė. Ji nežinojo, kaip reaguoja Maiklas, bet ji labai norėjo, kad jis žinotų apie jos jausmus.

- Girdi mane? – paklausė ji.

- Taip... – trumpai bet švelniai atsakė vyras.

- Aš žinau, kad galbūt niekada negalėsiu tavęs apkabinti kaip savo mylimojo, bet... Noriu, kad žinotum tai. Tiesiog tu turi tai žinoti. Šią akimirką stoviu kieme ir žiūriu į žvaigždes... Toks mažas ir trumpas mūsų gyvenimas atrodo jų akivaizdoje. Todėl manau, kad neturime laiko melui ir... Turėtume mylėti daugiau, nes laiko mažoka... Net nesvarbu, ar bus atsakyta į tavo jausmus... Svarbiausia yra tai, kad tu pats myli... Tai va...

Maiklas pradėjo delnu šluostysis skruostus ir sušnarpštė nosimi...

- Tu verki? – išsigando Eva.

- Taip... – vis dar verkdamas nusijuokė Maiklas. – Tiesiog negaliu sustabdyti... Ištižau...

Eva pajuto, kaip ir jai ėmė kauptis ašaros. Jei Maiklas verkia, vadinasi jam skaudu buvo girdėti jos žodžius...

- Atleisk, Maiklai... - pati traukdama nosį atsiprašė. – Nenorėjau tavęs įskaudinti...

- Ak Eva, tu manęs neįskaudinai... Tai, ką man dabar pasakei, suteikė neapsakomos laimės...

- Kodėl tada verki? – pati delnu trindama skruostus paklausė.

- Todėl, kad... – jis negalėjo rasti žodžių. – Nežinau... Jei ne Julija, jau stovėčiau prie tavo namų slenksčio... Dieve, kaip sunku...

- Suprantu... Nesakyk jai apie tai, kad skambinau...

- Ne... Nesakysiu.

- Nereikalauju iš tavęs nieko. Noriu, kad suprastum tai. Tiesiog noriu, kad žinotum...

- Aš žinau... Eva, ačiū tau, kad man pasakei...

- Ačiū tau, kad esi mano gyvenime, Maiklai. Kad ir per atstumą, vis tiek galiu grožėtis ir žavėtis tavimi. Ačiū tau...

- Wow! – garsiau šūktelėjo Maiklas. – Ką tik nukrito žvaigždė...

- Mačiau mačiau! Ir aš mačiau. Geras! – šūktelėjo ir Eva.

- Ar mudu abu pamatėme tą pačią krentančią žvaigždę?

- Atrodo, kad taip... Ar spėjai sugalvoti norą? – vėl tyliai paklausė Eva.

- Man nereikia spėti jo sugalvoti, jis visada skamba mano širdyje...

- Gražiai pasakei... Manau, kad žvaigždė pagavo mūsų norus... Nemanai?

- Tikiuosi... – vėl nusišypsojo Maiklas.

Pokalbis pasisuko lengvesne linkme. Vyras papasakojo apie nuotykių su Kristiano automobiliu, apie naują rastą bažnyčią. Eva susidomėjo ir net galvojo rytoj ten nusivežti savo mamą. Maiklas norėtų irgi, bet kažin, ar Julija sutiks. O jei ji nesutiks, tada ir vaikai nenorės palikti jos vienos, tad jam teks irgi likti namie...

Pagaliau jie atsisveikino, palinkėjo gerų švenčių. Išjungęs telefoną Maiklas vėl nusišypsojo. Ir visgi jis buvo laimingas. Nesvarbu, kad jam turbūt nelemta mėgautis Evos likimu kartu, bet vien žinojimas, kad jie vienas kitam jaučia tą patį, darė jį laimingą. Ir kiek gi jam beliko gyventi. Maksimum koks 20 metų... O paskui... Jei tikrai yra reinkarnacija, jis bus jaunesnis, jis tikrai suras ją atgimusių ir jie tikrai bus kartu visą amžinybę. Tada jie galės daugiau nebegimti, jie galės išeiti į amžinybę, nes jau bus kartu...

Apimtas laimės jausmo prisiminė Kristianą ir dar nusiuntė jam SMS: „Būk laimingas per šias šventes, brangus drauge. Jei tik norėsi, užsuk pas mus į svečius. Esi laukiamas visada! Labanakt“.

- 0109 -

Gavęs tokią žinutę, Kristianas pagalvojo, kad vienintelis šiandien įvykęs geras dalykas, tai ir buvo intymesnis suartėjimas su Maiklu. O visa kita – tiesiog katastrofa! Grįžęs namo, jis rado pilną kiemą policijos. Suveikė signalizacija. Kažkokie vandalai išmargino namą necenzūriškais užrašais, paskui dar išdaužė kelis langus, sulindo į vidų. Policijai atvykus vandalai jau buvo pasišalinę. Žinoma – ne tuščiomis...

Viduje buvo viskas išmėtyta, sienos irgi išmargintos visokia bjaurastimi... Vienas policininkas paklausė:

- Ir kam gi jūs, pone Kristianai, neįtikote, kad šitaip išgražino jūsų namą?

- Net neįsivaizduoju... – skėsčiodamas rankomis atsakė aktorius. – Šiandien jaučiuosi lyg prakeiktas...

- Na ką jūs... Būna dienų... Reiks parašyti pareiškimą, bet paprastai, jei ir sučiumpame tuos nenaudėlius, jie būna nepilnamečiai, nieko iš jų neprisiteisite... Žinoma, jie patenka į teisinę nemalonę, bet jų nuskriaustiesiems tai tik moralinė kompensacija...

Kristianas tik lingavo galvą ir nieko nebesakė. Juk tai buvo jo tėvų pirktas namas. Vieta, kur jis su tėvais persikėlė iš Skajaus salos tada, kai jam atėjo laikas mokytis. Gali būti, kad tai švenčiausia jam vieta pasaulyje. Jo mergina dažnai klausdavo, kada gi jis paliks šį būstą ir pagaliau nusipirks tokiai garsiai žvaigždei tinkančią vilą. Bet jis net negalvojo apie tai.

Kaip dabar jam būti? Kur beskambino, visur viskas buvo užsidarę šventėms, niekas remonto paslaugų nebeteikia... Juk nemiegos jis tokiam išniekintame ir sušnerkštame name... Ir čia nesutvarkysi net per kelias paras... Žinoma, sienas teks perdažyti, bet ne dabar, niekas nesiims tokio darbo per šventes. O kaip palikti namus su išdaužytais langais? Net signalizacijos nebesujungsi...

Ir čia dar ne viskas. Vos policija išvažiavo, jam paskambino dėl ketinamos pasirašyti filmavimo sutarties. Tai buvo režisieriaus asistentas. Jis pranešė blogą žinią, kad vaidmuo buvo atiduotas kitam aktoriui...

Tad gavęs Maiklo žinutę Kristianas net apsiašarojo. Na ir kodėl šiandien taip nesiseka... Jis taip norėtų, kad šios dienos būtų nebuvę, kad visa būtų likę taip, kai anksčiau. Pakėlė akis į žvaigždėtą dangų... Prašytų Dievo pagalbos, bet kažkaip kvaila...

Apėmė kažkoks entuziazmas. Grįžo į namus, persirengė patogiais džinsais, išsinešė visas medines lentas ir plokštes, kurios buvo užsilikusios rūsyje iš kažkokių senų laikų. Užkalė jomis išdaužytus langus, sėdo į automobilį ir nutarė aplankyti Milą, nes jautė, kad tai jos prakeikimas jam neduoda ramybės.

- Pone Kristianai, grįžote! – nudžiugo viešbučio registracijos darbuotoja. – Kaip gerai. Šiąnakt tikrai būsite vienas ir niekas jums netrukdyt. Mūsų vienintelė viešnia ką tik išvyko, tad...

- Kaip tai išvyko? – perklausė jis.

- Na taip... Ėmė ir išvyko... O gal jūs atvykote dėl jos? – šelmiškai paklausė koketuodama.

- Taip, man reikėjo ją sutikti... Gal žinote, kur ji išvyko?

- Tikrai negaliu žinoti... – nusišypsojo mergina.

- Gal ką nors sakė, nagi prisiminkite...

- Tik palinkėjo ramių ir jaukių švenčių. Sakė, kad dar užsuks į bažnyčią.

- Kokią bažnyčią? Kurią? Neminėjo?

- Sakė, kad į artimiausią...

- O kur yra artimiausia?

Registratorė paaiškino kur ir Kristianas išlėkė kaip akis išdeges. Tikėjosi dar spėti pagauti tą moterį, kuri užtraukė ant jo nesėkmių debesį.

Artimiausia bažnyčia buvo pilnut pilnutėlė, nes vyko naktinės Velykų mišios. Kristianas užlipo į balkoną ir stengėsi nužvelgti kiekvieną žmogų, nepraleisti nei vienos galvos, bet Milos niekur neatpažino. Jis tik jautė, kaip iš visų pusių žmonės fotografuoja jį savo išmaniaisiais telefonais. Kelis grubiai pastūmęs aprėkė, kad čia bažnyčia ir melstis reikia, o ne mobiliaisiais žaisti. Jau nebepajėgė tvardyti. Nieko nepešęs ir sudirgęs nuo foto blyksčių išėjo lauk. Bažnyčios kieme virė sąmyšis. Prie išvartytų prekystalių triūsė pardavėjos, rinkdamos išmėtytas prekes.

- Kas čia nutiko? – paklausė vienos.

- Kažkokia pamišėlė! Išvartė mūsų stalus, sakė, kad čia ne vieta prekiauti, kad čia yra vieta melstis. Šizofrenikė! Mes turim leidimus, mokame mokesčius! Pasiskųsim kunigui!

Vyras apsidairė, jautė, kad lipa Milai ant kulnų:

- O kur ji dingo, ta moteris?

- Nepavysi tu jos... Greita merga. Nubėgo kažkur į gatvę, nespėjom net sureaguoti...

Kristianas išbėgo į gatvę. Štai pamatė jos automobilį. Tuo į šokė ir savąjį ir ėmė vyti. Ji gerokai viršijo greitį bėgdama nuo jo, tad ir aktorius spaudė, kiek įmanydamas. Kol jam iš galo nepradėjo švyturėliais blyksėti policijos mašina. Žinoma, teko sustoti. Jis bandė tesintis, kad vijosi vandalę, bet policininkas gėdino jį:

- Pone Kristianai, čia ne filmavimo aikštelė, tokiais greičiais negalima lakstyti po miestą... Tik iš pagarbos jums nenubausiu, bet tai pirmas ir paskutinis kartas. Manykite, kad tai Velykų dovana. Girdėjau, kad esate peštukas, na taip žiniasklaida pasakoja, tad stenkitės tramdyti savo įniršį. Mes nepastebėjome tos kitos lekiančios mašinos, apie kurią jūs pasakojate, gal ji ir buvo, bet Dievas mato, palikite ją ramybėje. Tegul tai lieka ant jos sąžinės. Juk Velykos ant nosies. Raskite savo ramybę. Gerų švenčių.

Vyras bandė įsivaizduoti, kas dar galėtų jam nutikti šiąnakt... Iš kurios pusės dar gali ateiti smūgis? Jau buvo po vidurnakčio, kai jis nusprendė pabaigti pagaliau šią nelemtą dieną. Tikėjosi, kad rytdiena bus palankesnė. Prisiminė Maiklo žinutę, kurioje buvo parašyta, kad „jis visada yra laukiamas“ ir jis norėjo tuo pasinaudoti. Nes kada daugiau gali prireikti tikro draugo, jei ne bėdoje. Įvažiavęs į režisieriaus kiemą pamatė, kad visi namo langai tamsūs, vadinasi jie jau miega. Visai nekeista, nes jau buvo po antros valandos. Nutarė nežadinti. Išsitiesė automobilio sėdynę ir nusprendė permiegoti mašinoje.

Per stiklinį automobilio liuką matėsi žvaigždėtas dangus. Vyras bandė įsivaizduoti, kaip gyvena benamiai. Jie turbūt dažnai žiūri į žvaigždėtą dangų... Svajoja turbūt apie namus, maistą. Apie ką dar galėtų svajoti? O jis? Jei dabar kristų žvaigždė, ko jis paprašytų? Namą susitvarkys, čia ne problema. Darbą gaus, nes jį režisieriai tik ir vilioja, kad tik ateitų pas juos filmuotis. O jei ne? O jei tas prakeikimas suveiks ir čia? Kas tada? Na, Maiklas tai tikrai jį kvies vaidinti Jėzų. Be darbo neliks. Bet taip nesinorėtų. Tektų pripažinti, kad ta keistulė Mila laimėjo...

- 0110 -

Maiklas prabudo nuo telefono pyptelėjimo. Atėjo SMS: „Labas. Nenoriu skambinti, nes gal dar miegi. Bet Velykos – ankstyva šventė. Jei kvietimas dar galioja, kada galėčiau atvykti pas jus? Kajus“.

Maiklas apsidairė. Jau švito. Jis miegojo apačioje svetainėje ant sofos. Nenorėjo pykdyti Julijos. Buvo nusprendęs atsikelti anksčiau ir pagaminti kokį skanų patiekalą Velykoms, kad įtiktų žmonai, kad ji nebepyktų. Atrašė Kajui: „Kad ir dabar. Tik neskambink į duris, nes Julija dar miega“.

Tyliai atsiprausė ir pradėjo krapštytis virtuvėje. Retai imdavosi kažką gaminti, bet jei jau imdavosi, tai padarydavo labai skaniai. Nors prisiminė, kaip žmona vakar jį apšaukė, kad jis virtuvėje, kaip moteris laive...

Pyptelėjo telefonas. „Aš jau kieme. Gal įsileistum?“

Maiklas su rankšluosčiu rankoje atidarė laukines duris. Ten stovėjo Kajus su krepšiu vaisių:

- Labas. Nežinojau, ko atsivežti, tai paėmiau vaisių.

- Gerai gerai, tik pasistenkime tyliau, nes Julija dar miega. – Įleisdamas svečią pasakė Maiklas.

- O kodėl Kristianas miega tavo kieme automobilyje? – atsigręžė į kiemą Kajus.

- Ką? – nustebo režisierius. – Jis čia? Mano kieme? Miega?

Kaip stovėjęs išėjo po šlepečių laukan. Tikrai Kristiano automobilis stovėjo su tuo pačiu atsarginiu ratu. Priėjo arčiau ir pabeldė į stiklą. Vyras krūptelėjo ir pramerkė akis. Maiklas gestu parodė lipti lauk. Šis prasirąžė ir pravėrė duris.

- Ką čia darai? – paklausė namų šeimininkas. – Ar visą naktį čia miegojai?

- Neklausk... – numykė Kristianas lipdamas iš automobilio. – Jei įsileistum į vidų sušilti, būčiau dėkingas.

- Nejuokauk... – stebėjosi Maiklas. – Tu gal vakar negavai mano žinutės? Juk aiškiai tau daviau suprasti, kad visada esi čia laukiamas. Bet turėsi papasakoti, kas tau nutiko...

Kol Maiklas virė Velykinį patiekalą, Kristianas pasakojo savo vakarykščius nuotykius, bet šį kartą išklėjo viską be jokių nutylėjimų. Kajui viskas atrodė du kart įdomiau, nes jis nežinojo ir tos dalies apie nuleistą ratą ir naują bažnyčią. Visi paatviravo, tik Maiklas nedrįso papasakoti apie Evos skambutį, kuris šiandien jam suteikė viltį gyvenime ir džiaugsmingą nuotaiką. Jis tik pasidalino Julijos nenuotaika. Abu svečiai sukľuso, gal reikėtų jiems išeiti, bet Maiklas užprotestavo. Kai patiekalas buvo baigtas, jis paprašė draugus paslampinėti po namus, o pats nutarė eiti žadinti žmonos.

Ji gulėjo jau pabudusi. Maiklas tyliai pravėrė duris:

- Nebemiegi? – nedrąsiai nusišypsojo jis.

- Ne... O tu? Seniai pakilai? Kur miegojai?

- Apačioje... Paruošiau tau Velykinį patiekalą...

- Eikš arčiau, - ištiesė ranką Julija.

Maiklas priėjo ir atsisėdo ant lovos. Julija paėmė jį už rankos ir ištare:

- Atleisk man už vakar... Regis jūs visi buvote teisūs...

- Dėl ko?

- Aš juk visada su tavim elgiuosi bjauriai. Tikrai su manimi gyvenimas turėtų būti nepakenčiamas. Bet aš nepajėgiu kitaip...

- Bet kodėl? Pasakyk man, kas tave taip slegia? – nuoširdžiai prašė vyras.

- Man regis... Turiu tai pripažinti, kad tikrai nejaučiu tau meilės... Nepyk, bet šiandien viską permąščiau. Man teko pripažinti, kad esu tau abejinga. Bandžiau įvardinti mūsų santykius ir man atėjo vienintelė mintis, kad esu tavo tarnaitė... Žmogus, kuris abejingai daro paprastus darbus: skalbia, maitina, rūpinasi smulkmenomis.

- Bet juk tai ir daro žmonos...

- Taip, bet jos tai daro su džiaugsmu, nes myli savo vyrus... Aš darau tai abejingai, taip, lyg būčiau darbe. Savo vaikams aš patarnauju su daug didesniu džiaugsmu nei tau... Ir nežinau, kodėl taip yra... Nenoriu, kad taip būtų, bet taip yra...

- Julija, džiaugiuosi, kad pasakei man tiesą... – pabučiavo jos ranką Maiklas. – Vadinasi mudu abu jaučiamės taip pat. Labai gerai, kad pasakėme tai vienas kitam. Noriu, kad žinotum, jog vis dar gerbiu tave taip pat kaip ir anksčiau.

- Kaip skaniai kvepia... – pagaliau nusišypsojo Julija.

- Ir mes jau turime svečių... Kają ir Kristianą... Nepyk, bet jiems abiem reikia mūsų draugijos... Tau nereikės jais rūpintis, viską padarysiu pats. Tu tik pabūk su mumis. Tiesiog, pasistenk priimti šią situaciją kuo paprasčiau ir lengviau... Nuo šios dienos daryk tik tai, ko pati nori. Nesiaukok, nesistenk įtikti. Nuo šiandien mes nebeturime įsipareigojimų vienas kitam. Gerai?

Julija jautė, kad anksčiau dėl svečių būtų sudirgusi, bet šiandien, po to kai pasakė apie savo išgyvenimus Maiklui, kažkas pasikeitė. Jai atrodė,

kad šiandien ji tiesiog atsipalaiduos ir bendraus taip kaip jai norėsis. Ne iš pareigos prieš Maiklą, bet iš širdies. Ir tikrai viskas buvo kitaip. Vien todėl, kad Maiklas jai davė leidimą elgtis pagal savo pačios norą.

Greit atvyko sūnūs su šeimomis. Visi pasigardžiuodami valgė Maiklo pagamintą maistą, o paskui suintriguoti pasakojimo apie naujovišką tikėjimą, nutarė nuvykti į vakar rastos bažnyčios mišias. Ne tam, kad melstis, bet tiesiog patenkinti smalsumą, kas ten vyksta. Be to, tai buvo proga išsikrapštyti iš namų.

Bažnytėlė nedidukė, gal todėl susidarė įspūdis, kad ji pilnutėlė. Teko pasiskirstyti po kelis, nes laisvų vietų atsisėsti buvo likę kur ne kur įvairiose pusėse.

- Puiki diena pradėti ką nors naujo, ar ne? – garsiai ir linksmai paklausė kunigas ir visi taip pat entuziastingai šūktelėjo „taip“ , „jo“... Kunigas tęsė, - Matau, kad mūsų daugėja, yra net tokių, kuriuos matau pirmą kartą! Šaunu! Tai ką, pradėdam?

- Jooo! – nužė minia.

- Tai pradėsime nuo to, kad susiderinsime lyg instrumentai prieš koncertą, kad visų vibracijos derėtų tarpusavyje. Kviečiu visus atsistoti ir užsimerkti. Pasistenkite atsipalaiduoti ir tiesiog vibruoti kartu su garsu.

Stodamasis Maiklas priekyje tarp žmonių pamatė Evą. Matyt ji tikrai atsivežė čia savo mamą. Jis jaudinosi, kad nebūtų nuvylęs šios moters, todėl pradėjo spausti kumščius už kunigą, kad jis pravestų tikrai geras mišias. Julija nusekė Maiklo žvilgsnį ir taip pat pamatė Evą. Ji pajuto, kaip suspaudė širdį. Matyt vyras specialiai visus atsivežė čia, kad pamatytų savo mylimąją... Pyktis vėl ėmė augti. Visgi ji prisivertė užsimerkti, nes to reikalavo kunigas.

Staiga visa bažnyčia pradėjo gausti ir vibruoti. Kąjus neiškentė ir trumpam pramerkė akis. Pamatęs, kad kunigas muša didžiulius gongus,

kurių anksčiau nebuvo pastebėjęs, vėl užsimerkė. Jis jautė, kaip kūnas vibruoja, kaip šaltas susijaudinimo drebulys laksto po visą organizmą. Bet kartu vis stipriau apima ekstazės ir bendrumo su visais jausmas. Norėjosi, kad tai nesiliautų, bet po kokių dešimties minučių garsas pamažu ėmė tilti ir stojo visiškai ramybė, kurioje tylą girdėjosi daug ryškiau ir subtiliau.

- Pasistenkime išlikti užsimerkę ir kreipkimės į savo Kūrėją. Sudėkime rankas maldai kartu ties širdimi, – trumpam nutilo, matyt laukė, kol visi padarys tai, ko jis prašė. Tada vėl tęsė. – Kūrėjas kuria iš savęs visatą kiekvieną akimirką, bet tuo pačiu jis yra ją sukūręs išbaigtą amžinybėje, kurioje nėra nei pradžios, nei pabaigos. Dieve, Tavo didybės ir galybės mes nesame pajėgūs nei suprasti, nei įsivaizduoti. Tai, ką mes vadiname neįmanomu ir negalimu, tau yra paprasta ir lengva. Praplėsk mūsų suvokimą, padėk mums pažinti Tave ne moksliniais atradimais, ne faktais ir ne teorijomis, bet asmeniškai susitikimu su Tavimi, pažinimu Tavęs kaip draugo, kaip mylimojo, kaip artimiausio asmens. Leisk pažinti Tave asmeniškai, kad patys žinotume, kas Tu esi, o neklausinėtume kitų apie Tave.

Trumpam vėl nutilo. Pasigirdo tyli ir mistiška muzika, kuri priminė, kad visata didi ir mūsų dar nepažinta. Šios muziko fone kunigas vėl kalbėjo:

- Tu esi aukščiau dienos ir nakties... Tu esi giliau sąmonės ir pasąmonės... Tu esi šviesesnis nei šviesa ir tamsesnis nei tamsa... Tu esi amžinesnis už gyvybę... Kartu Tu skendi nebūtyje labiau nei mirtis... Tu esi už tos ribos, kurios mūsų protas nemoka peržengti, bet kartu tu esi kiekviename iš mūsų... Tu žvelgi mūsų akimis ir kalbi mūsų lūpomis...

Palengva muzika pasikeitė. Tai buvo kažkokios dainos melodija, bet kol kas žodžių nebuvo. Kunigas vėl ištarė:

- Ir Tu, Viešpatie, atsiuntei mums save kaip Mokytoją Jėzų, tokį pat kaip mes, kad jis pamokytų, kaip Tavęs siekti. Jis tris kartus klausė Petro,

kuris tapo bažnyčios uola, ar jis myli Tave ir jis tris kartus atsakė Tau, kad myli. Lygiai taip pat ir mes Tau kartojame...

Ir staiga visa žmonių minia pagal tą paprastą, lengvai įsimenančią, bet malonią ir pakylėjančią melodiją pradėjo giedoti:

- Viešpatie, Tu viską žinai, Tu žinai, kad Tave myliu...

Šie paprasti žodžiai sklido giliai į širdį ir Eva pajuto, kaip jos skruostais ėmė riedėti ašaros. Šią akimirką ji tikrai jautė, kad Dievas viską žino. Žino, kad ji myli Jį ir jį... Juos abu ji myli taip stipriai... Ji nežinojo, ar jis yra čia, gal Julija užprieštaravo ir jie liko namie, bet tai nesvarbu... Svarbiausia, kad ji myli jį, o dėl jo myli ir Jį – Dievą...

Visi aplink dainavo... Ilgai... Tiek ilgai, kad Julija nepastebėjo, kaip pati įsijungė į tą dainavimą. Melodija tai greitėjo, tai lėtėjo, tai garsėjo, tai tilo... Giedojimas vedė į kažkokią ekstazę ir pirmą kartą savo gyvenime Julija pajuto malonumą nuo maldos... Niekada dar jai nebuvo taip, kad norėtų dainuoti ir dainuoti...

- Pakelkime rankas aukščiau, - sušuko kunigas giedantiems žmonėms, - tegul Šventoji Dvasia, tyroji Dievo energija, nusileidžia į mus, kad mes apsirengtume ja iš išorės ir pripildytume ja savo vidinį indą...

Kristianas jautė, kad visi aplink kelia rankas aukštyn. Jis nenorėjo išsiskirti iš kitų, todėl irgi pakėlė delnus. Jo nuostabai po kelių akimirku delnai ėmė pulsuoti ir atsirado pojūtis, kad jais tikrai teka kažkokia maloni ir šviesi energija. Jei kas nors būtų apie tai pasakojęs, jis būtų manęs, kad tai tik manipuliavimas lengvatikiais, bet dabar pats jautė, kad kažkas jį pripildo... Tai jam nutiko pirmą kartą ir norėjosi, kad tai tęstųsi kuo ilgiau... Bet netrukus kunigas liepė visiems eiti ir apkabinti kuo daugiau žmonių. To daryti Kristianas nenorėjo, bet jis jau buvo apkabintas. Šalia stovėjęs Kajus apkabino ir ištarė:

- Pasidalinkime ta energija, kurią gavome...

Kristianas pajuto, kad apkabinimo metu nuo jo lyg didžiulis nešulys nuo pečių nukrito. Pasidarė lengva. Jis dar kartą buvo šokiruotas to, kas darosi su juo. Žmonės judėjo po bažnyčią ir trumpam apkabindavo vieni kitus. Nuo to atrodė, kad šviesos vis daugėja ir daugėja... Visi šypsojosi. Visų veidai atrodė tokie malonūs ir geranoriški.

Pagaliau visi vėl susėdo ir klausėsi kunigo, kuris perskaitė kelias eilutes iš Tomo evangelijos:

- „Jo mokiniai tarė jam: „Kokią dieną ateis karalystė?“ Jėzus atsakė: „Ji neateis, kai laukiate. Nepasakys - štai jina čia. Arba - štai jina ten. Tačiau Tėvo karalystė plyti žemėje, o žmonės nemato jos.“

Tada kunigas pradėjo vaikščioti po visą bažnyčią. Jis žvelgė į žmones ir kalbėjo:

- Ji neateis, kai laukiate... Laukimas visada yra nukreiptas į ateitį. Kada nors ateityje bus geriau. Manome, kad į rojų galime patekti tik po mirties. Manome, kad kitame gyvenime būsime laimingesni... Bet Mokytojas sako, kad Dievo karalystė neateis, kol laukiame. Jis sako, kad Tėvo karalystė plyti žemėje, bet žmonės jos nemato. Ji jau yra čia ir dabar. Visos įmanomos vibracijos yra čia ir dabar, toje pačioje žemėje. Šią akimirką kažkur kažkas plėšia kažkieno namus, kažkas kažką žudo, kažkas kažką gydo, kažkas meldžiasi. Kažkas meldžiasi monotoniškai ir tuščiai, o kažkas pakylėtai, išgyvendamas stebuklą. Kiekvienas patenka į tokį sluoksnį, kokiam gali išsilaikyti, su kurio vibracija pats gali rezonuoti... Dievo karalystė yra čia ir dabar, kaip ir visos kitos karalystės. Bet kas gali ten pakliūti? Tas, kuris nelaukia. Tas, kuris dabar vibruoja tyrumą ir meilę...

Trumpam nutilo, o paskui vėl pasakė:

- Yra be galo daug raštų, kurie moko mus gyventi, moko laikytis įvairiausių taisyklių, bet užtenka vieno dalyko. Ir jei mes tai turime, mums nebereikia jokių raštų ir jokių taisyklių. Kas tai yra? – garsiau sušuko.

Vis bažnyčia vieningai atsakė:

- Meilė!

Kunigas tęsė:

- Jei mes mylime, mums nebereikia žinoti dekalogo. Kam mums įsakymas – neturėk kitų dievų, tik mane vieną? Kūrėjas yra meilė, ir jei ji gyvena mūsų širdyje, mūsų niekada nepasieks kiti dievai - pyktis, kaltė ar baimė... Kam mums įsakymas neturėti stabų, jei visame kame matome tik kūrėjo meilę? Kam mums įsakymas piktam nenaudoti Dievo vardo, jei mūsų širdyje tik meilė, o ne pikti kėsiai? Kam mums įsakymas švęsti sekmadienį, jei kiekvieną veiksmą darome tik iš meilės ir ta veikla mums yra pati maloniausia lyg šventė? Kam mums įsakymas gerbti tėvą ir motiną, jei meilė aukščiau už pagarbą? Kam mums įsakymas nežudyti, jei su meile žvelgiame ne tik į žmogų, bet ir gyvulį, kurio niekada nepaverstume savo maistu? Kam mums įsakymas nesvetimauti, jei mūsų šeimose tvyro abipusė meilė? Kam mums įsakymas nevogti, jei iš meilės norisi atiduoti viską? Kam mums įsakymas nemeluoti, jei su mūsų žodžiais sklinda tik meilė ir geranoriškumas? Kam mums įsakymas negeisti svetimo turto, jei iš meilės nori tik dalintis tuo, ką turi?

Vėl nutilo ir leido žmonėms pabūti su šia tiesa vieniems. Julijai suspaudė širdį. Ji norėjo paklausti, o ką daryti, jei meilės vyrui nebejauti, jei ir jis nebemyli jos... Ką daryti tada? Tada, kai buvusi meilė kažkur išgaruoja... Bet ji nedrįso pertraukti to, kas vyko šioje bažnyčioje. Ir tai visai nebuvo panašu į mišias...

- Tad šioj šventėj, kurioje Kūrėjas per gamtos ir Kristaus pažadinimą demonstruoja atgimimo energiją, prašykime tik vieno – Meilės! Tegul mūsų

širdyse atgimsta meilė. Nauja meilė. Kaip pavasarį tos pačios gėlės pražįsta tokiais pat bet ne tais pačiais pernykščiais žiedais, taip ir mūsų širdyse tegul atgimsta nauja meilė, nes šioj visatoj niekada niekas nesikartoja du kartus. Jei išblėso meilė sutuoktiniui, vaikui ar kolegai, nesistenkite jos atgaivinti... Pasistenkite sukrauti naują meilės žiedą.

Julija mąstė, ką tai galėtų reikšti? Ar ji turinti iš naujo įsimylėti savo vyrą? Ar ji turi mylėti jį kitaip, nei anksčiau? O gal tai reiškia, kad ji turi pamilti kitą vyrą?

- Viešpatie, išmokyk mane mylėti! – kalbėjo kunigas. – Išmokyk su meile priimti kito meilę. Su meile priimti viską, ką Tu duodi man. Išmokyk visose Tavo dovanose pamatyti Tavo meilę. Matydamas, kaip Tu daliniesi meilės dovanomis, aš mokysiuosi iš Tavęs. Būk man pavyzdžiu...

Eva tą akimirką jautė, kad meilė Maiklui yra Dievo dovana, skaudi, bet dovana. Maiklas galvojo, kad Dievas duoda visko, ir džiaugsmo, ir skausmo, bet viską tik iš meilės. Jis bandė analizuoti, kodėl dabar Dievas jį pastatė į tokią situaciją, kurioje jis jokiū būdu negalės būti absoliučiai laimingas. Jei paliks Juliją, ji kentės, jei liks su ja, kentės Eva. Vadinasi bet kuriuo atveju jam irgi bus skaudu. Jei ši situacija yra Dievo meilės dovana, tada jis tikrai nežino, kaip ją priimti su meile... Geriau jis nenorėtų tokios dovanos. O gal jis tik nesugeba pamatyti tikrosios šios problemos prasmės?

- Taigi, su meile kviečiu pasidalinti savo kūnu ir krauju. Kiekvienas maistas tampa mūsų kūnu, todėl, atiduodami savo maistą kitiems, mes atiduodame savo kūną kitiems. Ar gali būti didesnė auka iš meilės? Tad kviečiame visus prie jūsų sunešto vaisių stalo.

Kristianas tuoj prisiminė Milą, kaip sugėdino jį dėl to, kad nepasidalino savo sriuba... Jis suprato, kad dabar situacija pasisuko priešingai. Visi dalinsis kažkuo, ką atsinešė, o jis neturi nieko... Jis norėtų pasidalinti, tikrai, bet nieko neturi... Atsigręžė į Maiklą, šis irgi gūžtelėjo

pečiais, nes nežinojo, kad reikėjo atsinešti maisto. Visi žmonės palengva sugužėjo į šoninę navą, kur buvo sudėję savo maisto. Naujokai liko nedrąsiai stoviniuoti, prie jų prisijungė ir Eva su mama.

Tuoj link jų priėjo pats kunigas:

- Ko gi jūs laukiate? Einam.

- Kad mes neturime kuo pasidalinti, - atsakė Maiklas. – Nežinojom...

- Vadinasi jums pasisekė, jūs patirsite tikrą stebuklą!

- Kaip taip? – nustebo Kajus.

- Žmogus neturi kuo pasidalinti su Dievu, nes viską gauna iš Jo. Bet žmogui vis tiek atrodo, kad jis pats save išmaitina, be Dievo valios ir pagalbos. Kodėl? Todėl, kad Dievas nenori, kad Jo kūrinys Jį mylėtų tik todėl, jog jam viską duoda. Dievas duodamas slepiasi. O šiandien jūs gausite maisto ir labai aiškiai suprasite, kad gavote jo būdami nuogi, gaunate jo neužsidirbę, neužsitarnavę. Tiesiog iš Jo malonės. Svarbu nepasididžiuoti ir priimti, pripažinti, kad Jo meilė yra didesnė nei jūsų noras išsaugoti ego ir nenusižeminti. Suprasite, kad Dievo dovanos ateina per kitus žmones. Jis davė jiems, kad duotų jums. Taip Jis slepiasi už tų žmonių. Eime. Kitą kartą Dievas duos jums, kad paduotumėte kitiems...

Naujokus žmonės priėmė labai šiltai be jokių kompleksų. Kristianas net nustebo, kad niekas jo čia nefotografavo ir neprašė autografo. Jis taip seniai bebuvo jautęsis paprastu žmogumi tarp kitų žmonių. Ir tai buvo nuostabu. Ši diena, bent kol kas, jam atrodė lyg rojus po vakarykštės.

- Mačiau, kad norėjote kažko paklausti per mišias, - pasakė kunigas Julijai.

- Paklausti? Kodėl taip nusprendėte? – nustebo ši, kad jis taip puikiai atspėjo.

- Pažįstu tą žvilgsnį, kai žmogus turi klausimą... – numykė kunigas.

- Aš Maiklo žmona, Julija, - prisistatė ji rodydama į vyrą, kuris šnekučiavosi su kažkokiu nepažįstamuoju, - jūs juk pažįstate Maiklą?

- Taip, vakar jis buvo užsukęs... Tai ko norėjote paklausti?

Julija nežinojo, kaip išsakyti tai, ką ji norėtų išsiaiškinti.

- Štai ten, - parodė į toliau besišnekučiuojančią Evą, - yra moteris, kuri myli mano vyrą. Ir atrodo, kad jis taip pat ją myli... O aš esu žmona, kuri nemyli ir kurios nemyli... Ką daryti?

- Štai kaip... – numykė kunigas suraukdamas kaktą. – O aš nemeilės čia nematau... Matau meilę silpnesnę ir meilę stipresnę... Meilę grubesnę ir meilę subtilesnę...

- Nesuprantu jūsų?

- Matau, kad jus su vyru sieja grubesnę ir paprastesnę meilę, kuri apsiriboja bendru buvimu, materialiais dalykais: maistas, guolis, saugumas, vaikai... Daugeliui to pakanka. Na o tarp Maiklo ir tos kitos moters matau subtilesnę meilę, kuriai svarbiausias idealistinis ryšys: kūryba, džiaugsmas užsiimti bendra veikla, dalintis išgyvenimais, pasaulio suvokimu... Šiais laikais tokia meilė darosi vis dažnesnė, nes žmonės darosi subtilesni... Ką daryti? Geriausia būtų prašyti Dievo pagalbos ir priimti, kai Jis suteiks ją. Negaliu parekomenduoti likti prie grubesnės meilės rūšies ir leisti sunykti subtilesnei. Tai būtų neteisinga, nes žmonės ir jų santykiai turi subtilėti ir evoliucionuoti. Tikėkimės, kad Dievas duos jums irgi patirti subtilesnę meilę... Tik neuždarykite jai durų...

- Bet ar tai nebūtų ištvirkavimas?

- Ar manote, kad tie du žmonės myli vienas kitą dėl ištvirkavimo? Kaip manote, ar jie dažnai lytiškai santykiauja?

- Esu įsitikinusi, kad ne karto...

- Tai kodėl kalbate apie ištvirkavimą? Išduosiu paslaptį, bet tik jums. Pažadėkite, kad niekam nesakysite, nes didesnė visuomenės dalis dar nėra pasiruošusi to žinoti, kitaip tikrai gali prasidėti ištvirkavimo banga.

- Paslaptį? – Julijos akys sušvito, ji pasijuto svarbi. – Tikrai niekam neišduosiu.

- Nesvetimavimo priesaką Dievas buvo davęs dar Nojaus laikais. Tada žmonės buvo labai grubūs (neveltui Kūrėjas panorė juos sunaikinti per tvaną), jie buvo panašūs į gyvulius, kurie galėjo santykiuoti su bet kuo: dukromis ir sūnumis, broliais ir seserimis... O tai kraujomaiša, kuri verčia išsigimti žmonių giminę... Taigi, Dievas davė priesaką žmonėms to nedaryti. Tas priesakas surašytas Biblijos Kunigų knygoje 18 skyriuje, ten konkrečiai įvardinti visi kraujomaišos atvejai. Paskui per Mozę Jis tiesiog sako – nesvetimauk. Po šiuo žodžiu jau slypi griežtesnis įsakymas, kad turi pasitenkinti tik savo sutuoktiniu. Bet visgi, dar buvo leidžiama atleisti žmoną, išduodant jai skyrybų raštą. Bet atėjęs Jėzus dar labiau viską sugriežtina, jis kalba, kad net žiūrėti į svetimą negalima. Jei tavo akis pažiūrėjo į svetimą, turi ją išsilupti, geriau tegul nukenčia viena akis, o ne visas kūnas patektų į pragarą. Matai, Dievas darosi griežtesnis, nes žmogus tampa subtilesnis. Kaip ir augančiam vaikui reikalavimai auga, taip ir žmonijai...

- Na ir kur čia ta paslaptis?

- Meilė yra paslaptis... Jos nepaaiškinsi ir nepaneigsi. Nepaslėpsi ir nenutrauksi, kada panorėjęs. Jos neprisišauksi, kada panorėjęs... Tai gali būti didžiausia Dievo dovana, kurią mes galime palaikyti didžiausiu prakeikimu. Jūsų vyro ir tos moters kūnai dega didžiausioje kančioje dabar. Jie myli vienas kitą ir negalėdami būti kartu jie kenčia pragaro kančias... Ar jie šito norėjo, ar jie šito prašė? Nemanau... Todėl Jėzus ir mokė, kad geriau išsirauti akį... Pamildami vienas kitą jie tapo nubausti iš karto. Bet

stebuklas! Jie pasiruošę kentėti. Kodėl? Nes tai meilė. Vertingiausia, ką gali žmogus turėti. Nesvarbu, ką tu pajėgus mylėti... Svarbu mylėti, nes „meilė kantri, meilė maloninga, ji nepavydi; meilė nesididžiuoja ir neišpuiksta. Ji nesielgia netinkamai, neieško sau naudos, nepasiduoda piktumui, pamišta, kas buvo bloga, nesidžiaugia neteisybe, su džiaugsmu pritaria tiesai. Ji visa pakelia, visa tiki, viskuo viliasi ir visa ištvėria. Meilė niekada nesibaigia.“

- Bet ką daryti tokioje situacijoje? – nerimo Julija.

- Jau sakiau. Melskitės. Ir dar... Ieškokite savo širdyje meilės. Raskite tai, ką jūs galite mylėti. Jei tai ne vyras, gal tai vaikai, gal Dievas, gal draugai, veikla... Pasistenkite mylėti ir savo vyrą, ir jo mylimą moterį... Mes jau nebesame galvijai, kurie mąsto vien apie sangulivimą. Mes jau esame arčiau angelų, kurie gyvena tik meilėje viskam, jie jau nebemato nieko netyro, jie jaučia vienybę su viskuo.

- Arčiau angelų negu gyvulių? – susimąstė Julija.

- Pamąstykite, kas mus skiria nuo gyvulio. Juk nelaikote savęs gyvuliu, nors turite jo kūną. Tai kas jus daro kitokia? Ta dalis, kuri jus skiria nuo gyvūno, priartina prie angelo. Laikykitės to.

- Bet kaip tada santuokinė priesaika? Ką Dievas sujungė, žmogus te neišskiria. Ar ne taip sakoma?

Kunigas liūdnai atsiduso ir labai nuoširdžiai pažvelgė į giliai juodas Julijos akis.

- O kad jūs žinotumėte, prieš daugelį metų aš buvau labai griežtas Dievo įstatymo sergėtojas. Iš sakyklos skelbiau įsakymus, bariau tuos, kurie jų nesilaiko, labai nuoširdžiai negalėjau suprasti, kodėl žmonės taip elgiasi, kol vieną dieną pačiam tai nenutiko... Aš priešinausi ir bėgau nuo moters, kurios atvaizdas užvaldė mano visas mintis. Aš juk buvau vedęs, turėjau sūnų. Buvau davęs santuokinę priesaiką prieš Dievą. Kad jūs

žinotumėte, kokią kančią tada išgyvenau. Vienas draugas mane ramino, sakė, kad tai praeis, kad tai tos moters feromonai traukia mane ir žadina manyje aistrą. Jis sakė: palauk, ignoruok, nieko nedaryk, praeis...

Jis nutilo ir Julija paklausė:

- Tai kaip jūs išsprendėte šią problemą? Praėjo?

- Ačiū Dievui, ne... Tik po kurio laiko pasyvaus kančios išgyvenimo aš supratau, kad jokie čia ne feromonai... Kaip galėčiau juos užuosti, jei tą moterį sutikau internete ir niekada nebuvo jos gyvos matęs? Mes tik bendravome, mes kartu svajojome, kalbėjome apie Dievą, gyvenimą... Galiausiai aš supratau, kad šita meilė stipresnė už priesaiką, kurią daviau tuokdamasis. Atsisukiau nuo šeimos. Žinoma, padėjau žmonai ir sūnui, bet mano nuostabai, žmona labai greitai rado kitą vyrą...

- O jūs?

Kunigas nusijuokė:

- O aš radau Dievą iš naujo. Ir tik todėl, kad tada paklausiau savo širdies balso ir branginau tą meilę, dabar turiu tai, ką turiu. Radau savo kelią. Radau žmonių, kurie irgi eina tuo keliu.

- Kokių keliu? – pasidomėjo Julija.

Kunigas ištiesė rankas į žmones:

- Štai šituo. Mes einame meilės keliu. Ir mūsų daug. Tokios mažos bendruomenės kuriasi visame pasaulyje. Kaip Jonas Krikštytojas... Jis nebuvo fariziejus, bet šaukė žmonėms: atsiverskite, atsipeikėkite! Elkitės ne pagal raštus, o pagal širdį, nes juk mes puikiai žinome, kaip gudriai žmogus sugeba apeiti visus įstatymus... Lygiai tą patį darome ir mes...

- O ta moteris? Koks jos likimas?

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Mes taip ir nesusitikome, bet tai nesvarbu. Meilė, kuri mus aplankė, padarė savo darbą, kurį turėjo padaryti. Abu mudu radome savo kelią reformaciniame darbe.

- Užjaučiu... O kas jums padeda, ar vienas čia tvarkotės?

- Sūnus daugiausia, bet pas mus yra daug savanorių, nes pagalbą kitiems mes laikome vertingiausia veikla.

Tuomet priėjo Kajus ir kreipėsi į Juliją:

- Ponia, atleiskite man už vakar... Nei pats nežinau, kodėl jums prisakiau tiek bjaurių žodžių... Tikrai gailiuosi...

Moteris palingavo galvą:

- Žinai, labai mane įskaudinau, bet turiu pripažinti, kad man reikėjo tai išgirsti... Nedėkosiu tau, bet jei ne tu, turbūt šiandien nebūčiau čia pažinusi tokio įdomaus žmogaus, kaip kunigas... – ji nežinojo jo vardo.

- Kunigas Metju... - prisistatė šis.

Kajus iš karto ištiesė jam ranką ir spausdamas pasakė:

- Jūs čia taip šauniai darbuojatės. Aš iš Lietuvos, tai jei pas mus kas darytų tokias apeigas, turbūt konservatyvūs kunigai tą vargšelį sudegintų gyvą ant laužo...

- Kad pas jus yra kažkas panašaus, tikrai žinau vieną moterį... Ji rašo geriausias knygas pasaulyje. Rašo būtent apie tai, apie ką mes kalbame. Kiek žinau, ji slepia savo tapatybę, tad gal jūs ir teisus, - nusijuokė. - Gal ji ir slepiasi dėl to, jog kas nors gali ją sudeginti gyvą...

- Ar tik ne apie Milą Mazalaitę kalbate?

- Taip taip, - palinksėjo Metju.

Julija tik nuleido akis. Ji vos neprasitarė, kad pažįsta Milą, betgi prisiminė pasirašytą sutartį, pagal kurią su niekuo ir niekada neturi teisės kalbėti apie šią pažintį.

II DALIS

Saulė užstoja bekraštį žvaigždėtą dangų, kuris primena, koks menkas esi...

Todėl dieną norisi gyventi meilėje.

Todėl naktį norisi užmigti ir nematyti tiesos...

Tegul meilė pridengs mus nuo tiesos...

[Iš Milos Mazalaitės knygos „Vienatinė tiesa tarp milijono abejonių“]

- 0201 -

Eva ir Maiklas atvežė Kajų į oro uostą. Nežinia, kaip viskas klostysis toliau, bet visi tikėjosi, kad susitinka ne paskutinį kartą, kad visgi naujas filmo projektas vėl suves. Optimistiškiausias šioje visoje situacijoje liko Kajus. Atrodė, kad jis visiškai neturi dėl ko jaudintis. Naujieji draugai negalėjo suprasti, ar šis žmogus pilnas gyvybės ir entuziazmo todėl, kad jis tikrai absoliučiai pasitiki Dievo valia, ar todėl, kad yra paprasčiausiai neatsakingas, kokie šiais laikais būna lengvabūdziai jaunuoliai. Pastarieji tiesiog plaukia pasroviui, būna tik ten, kur malonu, todėl nuolat keičia darbovietes, mylimąsias ir net valstybes.

Kajus net neįtarė, kad jo elgesys tapo naujųjų draugų apmąstymo objektu. Jis paskutinį kartą atsigręžė ir kaip visada plačiai nusišypsojęs pamojavo. Tada užsimaukšlino didžiules ausines ant galvos ir linksmai

spyruokliuodamas nužingsniavo į oro uosto gilumą. Viskas jam atrodė paprasta ir nereikšminga, išskyrus neapsakomą meilės pojūtį Dievui. Kol praėjo patikrinimą, kol sulaukė įsodinimo į lėktuvą, jis tik džiaugėsi, kad kažkodėl Kūrėjas parinko jam tokį nuostabų vaidmenį šiame gyvenime. Jis matė tiek daug pasaulio, sutiko tiek daug garsių žmonių. O šios Velykinės atostogos buvo tiesiog akivaizdi Dievo dovana. Nei akimirkos nebuvo nereikšmingos. Taip, jis suvokė, kad nereikšmingų akimirkų apskritai nebūna, kad tokios jos mums tik atrodo, nes nematome ir nesuvokiame tikrosios įvykių prasmės. O šiomis dienomis atrodė, kad prasmė aiški tapo ne akimirkai, bet visai amžinybei.

- Mila? – aiktelėjo nusimaukšlindamas ausines nuo galvos, kai pamatė jog lėktuvo krėslas kaimynė bus viena iš Milų. Jis dar apsidairė, gal pamatys ir kitą moterį.

- Sėskis, Kajau, sėskis. – nusišypsojo Mila. – Čia tavo vieta. Šalia manęs.

- Geras! – iki ausų išsišiepė jaunuolis. – Namų?

- Taip. Skrisim kartu namo... Ko klausaisi? – paklausė ji rodydama į ausines.

- „Coldplay“. Žinot tą grupę? Norit paklausyti?

Mila užsidėjo ausines ir trumpam užsimerkusi ėmė linguoti muzikos ritmu. Paskui atidavė Kajui:

- Taip. Nuostabi grupė. Krisas, šios grupės širdis, yra mano dvasios brolis ir daro tą patį darbą, kaip ir aš, tik daug plačiau. Kol kas.

- Kokį darbą? Kodėl tik kol kas? – tiek daug klausimų kilo Kajaus galvoje. Jis nerealiai džiūgavo už tokį gal ir neatsitiktinį sutapimą sėdėti šalia pačios Milos.

- Mes keičiam žmones. Sėjame virusą, kuris turi visus paruošti naujai erai, naujam gyvenimui.

Kajus palingavo galvą rodydamas, kad ne tik supranta, bet ir jaučia tai, ką nori pasakyti ši moteris.

- Na o kol kas todėl, kad toks yra planas. Spėk, ką žmonės daugiau prisimena – dainas ar romanus?

Kajus tik kilstelėjo ausines.

- Matai, muzika visada su mumis. Žmonės klausosi „Coldplay“ beveik visame pasaulyje ištisą parą. Muzika veikia jų sąmonę labai stipriai ir nepastebimai, įveda į kitą dažnį. Na o romanus skaito ne visi, nes tam jau reikia didesnių pastangų, daugiau laiko. Muzikos gali klausytis kažką dirbdamas, o romano nepaskaitysi vairuodamas. Bet greit ateis laikas, kai mano romanai padarys labai didelį darbą.

- Kokį? – tikrai entuziastingai susidomėjęs paklausė Kajus.

- Pamatysi. – nusišypsojo Mila.

- Ar galiu užduoti asmeninį klausimą?

- Žinoma.

- Aš vis galvoju, kodėl pasirinkote mane? Ar man taip pasisekė vien dėl to, kad reikiamu metu buvau reikiamoje vietoje? Gal mane savo tarpininku su pasauliu pasirinkote vien todėl, kad į pirmąjį jūsų laišką internetu atsakiau būtent aš?

Tą akimirką stiuardėsė paragino visus užsisegti diržus ir pasiruošti pakilimui. Mila segdamasi diržą atsakė:

- O kas tave pasodino prie kompiuterio leidykloje? Pats pamąstytk, ar kas nors kitas galėjo būti tavo vietoje tą dieną?

Kajus prisiminė, kaip tą šeštadienį jis prabudo su įkyria ir logiškai nepaaiškinama mintimi, kad jam reikia nueiti į darbą, nors ir buvo laisvadienis. Jis buvo įpratęs daryti tai, kas šauna į galvą. Kodėl? Todėl, kad tos mintys nė karto jo neapgavo. Jei kada paryčiais apsėsdavo mintis kažką padaryti, visada tai išeidavo tik į gera. Net smulkmenose. Pavyzdžiui, jei prabusdavo su mintimi, kad turi nueiti į vieną ar kitą parduotuvę, jis visada gaudavo tai, ko anksčiau negalėdavo rasti. Taigi ir tą dieną eidamas į darbą jis tiksliai nežinojo, kas nutiks. Atrakinęs duris nežinojo, ko imtis: gal susitvarkyti darbo vietą, gal pasitikrinti elektroninį paštą, o gal dar kažką... Atidaręs kompiuterį darbo pašte tą dieną rado pirmąjį Milos laišką.

Kajus dar kartą apsidairė po lėktuvo salę:

- Ar tikrai, kaip sako Kristianas, tavo sesuo, kurią matėme tą dieną, neegzistuoja?

Mila tik nusišypsojo:

- Kristianui sunku suprasti kai kuriuos dalykus... Jis labai materialus, jam viskam reikia įrodymų, o tu visiškai kitoks. Tu visiškai atviras, labai lengvai priimi bet kokią informaciją, įvykį ar žmogų. Man būtent tokio ir reikėjo.

Kajus pajuto kaip jo ego buvo maloniai pakutentas.

- Ar nepyksti už tai, kad be tavo leidimo įsikišau į 75B puslapio likimą? Prašei, kad pamirščiau jį, bet aš negalėjau... Be galo norėjau pamatyti, kas laimėjo tą Dievo loteriją.

- Tai buvo tavo išbandymas, - atsakė Mila, - norėjau patikrinti, kiek tu vadovaujiesi savo širdimi, ir kiek įsakymais.

- Ar aš išlaikiau išbandymą? – šiek tiek sutrikęs paklausė.

- Taip. Žmonės gali kalbėti daug ką, nes jie visi turi savo tikslų, kartais jie netyri ir savanaudiški. O širdies balsas yra labai tylus. Jį išgirsti gali ne kiekvienas, tam reikia būti labai tyru. Paklusti tam balsui kartais reikia drąsos, nes jis dažnai kalba priešingai, nei deklaruoja visas pasaulis. Tu reikiamu metu paklausei širdies balso. Įrodei, kad esi ištikimas.

- O kas toliau? – vėl jaunuolio akys užsidegė entuziazmu.

- Dabar imsime didesnių darbų ir tu man padėsi. Juk sutinki tapti mano dešiniąja ranka?

Kajui net širdis ėmė plakti smarkiau:

- Žinoma, su džiaugsmu. Nieko kito gyvenime nenoriu veikti, tik tarnauti tau...

Jis žvelgė į Milą ir jautė, kaip jos veidas su kiekvienu žvilgsniu jam darosi mielesnis, gražesnis, net seksualesnis. Ji nebuvo apkūni, bet turėjo minkštą kūną, kurį norisi apkabinti ir niekada nebepaleisti. Jos veidas buvo mergaitiškai gražus. Jis prisiminė filmą apie Žaną d'Ark. Žiūrint jam skaudėjo dėl to, kad ta filmo herojė jautė Dievo valią taip stipriai, ji klausė Jo balso be jokio abejonės šešėlio, o akli žmonės to nesuprato, pasinaudojo ja ir galiausiai pamynė. Jei jis būtų buvęs šalia tos mergaitės, jis būtų gynęs ją prieš tą žiaurų pasaulį. Ir šią akimirką žvelgė į Milą galvodamas, kad štai prieš jį – jo asmeninė Žana d'Ark.

- Pakilome pakankamai aukštai, - pasisuko į apskritą lėktuvo langą Mila. – Bet ne tiek, kad galėtume pamatyti visatą.

Jos balsas skambėjo romantiškai ir ilgesingai, taip lyg jos tikrieji namai būtų ne žemė, o bekraštė visata.

- Tik įsivaizduok, Kajau, kol mes sukamės kartu su žeme, mus absoliučiai užvaldo jos dėsniai. Diena ir naktis yra tik čia, tik žemėje. Bet jei pakiltum aukščiau atmosferos, diena ir naktis nebeegzistuotų. Pasakotum

apie tai savo vaikams kaip pasaką, kuria sunku patikėti. Nei dienos, nei nakties, tik amžinybė, kurioje skaičiuoti laiką yra beprasmiška. Nėra jokio atskaitos taško, nuo kurio galėtum skaičiuoti. Nėra jokio ritmo, į kurį galėtum atsiremti...

Kajus žvelgė į Milą, kurios veidas, nušviestas debesyse plūduriuojančios saulės, atrodė dieviškai gražus.

- Tu nuostabi... Tu tiesiog tobula, ar žinai tai?

Mila atsigręžė ir švelniai delnu perbraukė per vaikinio skruostą:

- Tu pats tobulas, ar žinai tai? Nieko tavyje nekeisčiau. Kartais dieviškieji talentai atsiskleidžia taip subtiliai, kad matydamas juos lieki be žado... Tiesiog belieka pripažinti Kūrėjo genialumą.

- Manyje matai Kūrėjo genialumą? – sutrikęs plačiai nusišypsojo jis.

- Taip... – tyliai ištarė.

- Bet kodėl būtent aš... Kodėl man taip pasisekė? Kodėl pasirinkai mane, kodėl sakai man tokius komplimentus...

- O kas kitas, Kajau? Kas kitas galėtų būti tavo vietoje? Kodėl klausaisi „Coldplay“? Todėl, kad tai tavo vibracijos, nei vienas kitas dainininkas negali dainuoti taip, kaip jis, todėl, kad tai jo vibracijos. Judu rezonuojat. Ir mudu rezonuojam. Kartu mes galim daugiau.

- Kalbi apie žmonijos sąmonės kėlimą? Bet kodėl tau tai yra taip svarbu? – nenurimo Kajus.

- Mane pašaukė būtent tam. Mane sukūrė tam. Galėjau mirti arba būti išrinktą...

- Kas? Kas pašaukė? Ir kas esi tu pati? – primerkė akis jaunuolis.

Mila atsiduso ir vėl ilgesingai žvilgtelėjo per lėktuvo langą:

- Sunku paaiškinti taip, kad suprastum teisingai... Gali mane vadinti laisvąja dvasia. Jei gyvenimą laikyti spektakliu, tai laisvosios dvasios būtų niekaip su tuo spektakliu nesusiję žmonės. Tarkim spektaklio metu įvyksta kažkas nenumatyto, na pavyzdžiui, koks aktorius susižeidžia. Tada iškviečiamas medikas, kuris atvyksta tam, kad padėtų aktoriui pasveikti ir po kurio laiko šis galėtų grįžti į sceną. Laisvosios dvasios žino, kad vyksta spektaklis, bet pačios jos nesikiša į jį, net nesidomi juo. Ar aiškiai pasakiau? – nusišypsodama pasitiksino Mila.

- Bandau suprasti... – numykė Kajus. – Ar nori pasakyti, kad esi ne šio pasaulio būtybė?

Mila linksmi nusijuokė.

- Visi mes esame ne šio pasaulio būtybės... Naudojamės Žeme ir materija tik laikinai, kol vyksta spektaklis. Tiesiog aš esu už šio pasaulio žaidimo ribos. Net karmą turiu dirbtinę, užaugintą mėgintuvėlyje. – ji vėl nusijuokė.

- Kaip suprasti? – nedrąsiai šypsojosi Kajus, nes jam čia niekas nepasirodė juokinga.

- Be karmos į šį pasaulį neįmanoma patekti. Karma – tai veiksmo atoveiksmis. Kai natūraliai dvasia nužengia į šį pasaulį žaisti evoliucijos žaidimo, ji pradeda kelią, kuris veda ten, kur nukreipia daromi veiksmai. Kiekvienas gimimas yra nulemtas prieš tai buvusio išikūnijimo. O laisvosios dvasios nusileidžia čionai trumpam, kad užkištų kokią skylę žmonijos istorijoje. Kad tai padarytų, jai reikia fizinio kūno. O fizinis kūnas negali gimti be karmos, todėl mes laikinai gauname gyvybę su dirbtine karma.

- Bet kaip tai pasireiškia? – vis dar nesusigaudė Kajus.

- Jei astrologas pažvelgtų į mano gimimo horoskopą, nieko ypatingo jis neižvelgtų: paprastas likimas, eilinis. Todėl mano gyvenimas paprastas: eiliniai tėvai, eilinė mokykla, eilinis darbas, eilinis butas... Bet visa tai darau tik tam, kad galėčiau naudotis šiuo kūnu kaip įrankiu. Paprasta dvasia darytų tai todėl, kad to užsitarnavo. Ir be šitų eilinių dalykų ji nieko kito nežinotų. O aš tą paprastą gyvenimą jaučiu kaip bereikšmį balastą, nes mano dvasiai nereikia jokio pažinimo, jokios patirties, jokių pamokų. Man svarbiausia darant tuos paprastus dalykus paskleisti po pasaulį virusą...

- O kaip tavo tėvai? Jie žino, kad tu kitokia?

Mila trumpam vėl nusigręžė į langą, atsiduso ir atsakė:

- Specialiai gimiau šeimoje, kuriai buvo lemta išnykti... O man to ir tereikia. Nėra bereikalingų santykių, bereikalingų pareigų.

Neilgai trukus lėktuvas ėmė leistis.

- Ką gi, taip greit būsime namie... – liūdnokai ištarė Kajus, nes nenorėjo dar išsiskirti.

- Žmonėms keliauti labai naudinga. – lyg tarp kitko pasakė Mila.

- Kodėl gi?

- Nežinau, ar pajėgsi suprasti, bet be mūsų sąmonės daugiau niekas neegzistuoja. Mūsų kasdienybė ir eiliniai įvykiai yra paprasta mūsų sąmonės būseną, kurioje mes merdime, prie kurios esame pripratę, kuri jokios naujos patirties mums ir neatneša. Kelionė – tai žmogaus panirimas į kitokias būsenas, tolimas jo įprastinėms. Kuo toliau nukeliaujame, tuo labiau nutolstame nuo savo kasdienės būsenos. Nulėkti iš Lietuvos į Angliją nėra labai jau didelis sąmonės pokytis, bet į kokią Indiją ar Australiją... Kodėl žmonės susižavi svetimais kraštais? Todėl, kad pasikeičia ne vieta, o sąmonė. Neegzistuoja nei vieta, nei laikas, egzistuoja tik sąmonės būsenos. Štai dabar sėdime lėktuve ir grįžtame į savo būdingą sąmonės būseną, kuri

dabar bent trumpam atrodo nyki, nereikšminga, nes tai, ką patyrėme kelionėje buvo ne kas kita, bet nauja būseną. Patys drausiamasi žmonės, grįžę iš šalies, kuri juos sužavėjo, susikrauna daiktus ir išvyksta ten gyventi visam laikui. Kodėl? Todėl, kad ten gali nuolat patirti tą sąmonės būseną, kuri jam patiko labiau, nei nuolatinė kasdienė namų.

- Tu matai pasaulį kitaip... Man sunku įsivaizduoti, kad neegzistuoja vieta... Be to, tu kalbėjai apie namus kosmose, kur nėra nei dienos, nei nakties...

- Namai kosmose taip pat yra tik sąmonės būseną. Laisvosios dvasios, kaip aš, gyvena tokioje sąmonės būsenoje, kuriai egzistuoti nebereikia nė krislelio materijos. Na bet nesvarbu... Aš tik apsunkinu tavo suvokimą...

- Ką grįžusi veiksi? – pasiteiravo Kajus, nes jam labai norėjosi rasti bendrų veiklos taškų.

- Kodėl klausai? Nori kartu? – nusijuokė Mila.

- Iš tiesų... Noriu būti kartu su tavim... Tu skaitai mano mintis...

- Kajau, turi suprasti, kad man vien būti su kažkuo nėra jokia būtinybė ar malonumas. Vien būti su tavim man nėra jokios prasmės. Žinai, kaip įsimylėję žmonės. Jie būna kartu, mėgaujasi tuo, ir jiems to pakanka. Man to nereikia, nes aš į šį pasaulį atėjau ne mėgautis, ne būti, ne gauti patirtį. Tad teks atsisveikinti kuriam laikui. Nebent norėtum *veikti* kartu su manim... – pabrėždama žodį „veikti“ atsakė Mila.

- Veikti? Koks skirtumas, juk būti ir yra veikti... – nusišypsojo Kajus.

- Pats nesupranti, ko nori, ko prašai. Juk tu net nežinai, kokią gyvenimą aš gyvenu. – nusijuokė Mila taip paprastai ir lengvai, kaip visada. – Gerai, leisiu tau mane pažinti, jei nori.

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Būtų puiku...

- Bet niekada, niekur ir jokiomis aplinkybėmis neišduosi manęs, kad esu rašytoja. Turi man pažadėti.

- Aš juk jau pasirašiau tą sutartį. Bet jei nori – prisiekiu dar kartą. – pridėjęs ranką prie krūtinės rimtai ištarė Kajus.

Mila pakvietė jį į svečius. Jo nuostabai, mergina gyveno ne gamtoje, kaip visi įsivaizdavo, o paprasčiausiame daugiabutyje. Butukas nedidukas, niekuo neišsiskiriantis. Gal tik tuo, kad daiktų ji turėjo tikrai nedaug.

- Rytoj turiu eiti į darbą. Nori kartu? – kaip visada paprastai paklausė ji.

- Tu dirbi? – nenuslėpė savo nustebimo Kajus. Jis manė, kad gaudama tokius pinigus, Mila tikrai nieko daugiau nedaro, tik rašo knygas.

- O kaip tu manai, iš ko aš gyvenu? – nusijuokė ji.

- Iš knygų! – išpūtė akis jaunuolis.

- Kajau, man reikia alibi. Mano darbas yra ne pinigams, o alibi... Nors aš visai mėgstu tai, ką darau.

- O ką tu darai?

- Universitete dėstau religijotyra. Nedidelis etatas, bet užtat lieka daug laiko rašymui.

- Tiesiog universitete? Dėstai?

- Ateik rytoj kaip laisvas klausytojas.

- Nė už ką nepraleisčiau tokios progos... Juolab, kad niekada nesu buvęs tokioje mokymo įstaigoje.

- Tai kur tu pats studijavai? – nustebusi paklausė Mila.

- Aš nestudijavau.

- Kaip tai? – mergina rimtai pažvelgė į Kajų. – Tu nepanašus į neišsilavinusį žmogų, be to, kaip būtum gavęs darbą leidykloje.

- Na... – sutrikęs pasimuistė vaikas. – Tai truputėlį komplikauta... Baigiau dvylika klasių. O paskui daug keliavau su tėvu. Iš tikrųjų jis man patėvis, bet vadinu jį tėčiu... Jis sakydavo: „Kajau, tau nereikia popierinio diplomo, viskas, ką tau reikia žinoti, yra tavyje ir niekur kitur.“ Mes apkeliavom visą pasaulį... Buvau visuose planetos žemynuose, mačiau įvairiausias kultūras... Bendravau su šviesiausiais žmonijos protais, mokslininkais. Mano tėvas turi daug pažinčių... Sužinojau daug apie pasaulį, o ko nežinau, susirandu internete...

- O kas tavo tėvas? – primerkė akis Mila.

- Jis... – nusišypsojo Kajus, nenorėdamas girtis, kad jo patėvis garsus ir tikrai labai turtingas žmogus. – Jis mano mamos vyras... Abu gyvena „Seraldija Semsner“ ašrame. Aš ten užaugau, ten baigiau mokyklą.

Mila stengėsi neparodyti savo nuostabos. Visgi Kajus pagavo tą akimirką ir jį nustebino tokia merginos reakcija. Kaip gi ji nežino tokių detalių, jei ji apskritai žino viską... Mila vėl paklausė:

- Kaip gavai darbą be išsilavinimo?

- Įtariu, kad per tėvo pažintis. Kai pajutau, jog noriu ką nors gyvenime dirbti, jis pasakė, kad man reikia tik pasirinkti, ką noriu daryti. O darbas pats ateis. Kažkaip panašiai ir įvyko. Norėjau prisidėti prie to, kad žmonės pamatytų tiek, kiek man pavyko pažinti keliaujant su tėvu. Pagalvojau, kad leidykloje galėčiau leisti knygas, kurios šviestų žmones. Nuėjau į pirmą leidyklą, kuri ieškojo darbuotojo. Jie nustebė, kad neturiu išsilavinimo, bet sužinoję, kad daug keliavau ir puikiai dirbu kompiuteriu,

priėmė bandomajam laikui. O tada tu parašei man. Ir man pasisėkė. Kartu ir leidyklai pasisėkė. – nusišypsojo.

- 0202 -

Rytojaus dieną Kajus atvyko nurodytu adresu ir buvo šokiruotas, nes pateko į didžiulę auditoriją, kuri buvo pilnut pilnutėlė. Radęs vietelę atsisėdo ir klausėsi studentų pokalbio apie dėstytoją, kurios paskaitos yra tokios įdomios, kad čia atsiveda net draugus.

Mila žengė į auditoriją labai dalykiškai ir ryžtingai. Ji vilkėjo juodą konservatyvų kostiumėlį, iš po švarko baltavo baltinių apykaklė, plaukai susukti į kuodą. Kažkoks keistas nerimas apėmė Kajų, jis jautė kaip šaltas virpuliukas ima jį kratyti. Negalėjo suprasti, ar tai nuo jaudulio, ar tai nuo sustiprėjusio susižavėjimo savąja Žana d'Ark... Paskaitos pradžios Kajus net nenugirdo, nes per daug buvo paskendęs vidiniuose išgyvenimuose. Bet atsipeikėjęs bandė *įsikirsti* į Milos dėstomą temą:

- Turime suprasti, kad Kristaus mitas - grynai astrologinis. Žinom, kad iki Kalėdų Saulė vis mažiau ir mažiau bepakyla, ji miršta žmonių akyse. Bet štai ateina gruodžio 22 diena, kada ji pasiekia žemiausią savo tašką - ji miršta ir mirusi išbūna 3 dienas, kaip ir nukryžiuotas Kristus. Vieta danguje, kur ji žūva išeina į *Pietų Kryžiaus* žvaigždyną, kuris nuo seno vadinamas „Kryžiumi“. Taigi, galim sakyti, kad Saulė miršta ant Kryžiaus. Bet štai po trijų dienų ji prisikelia – gruodžio 25-ąją ji vėl pradeda kilti. *Trijų Karalių* dieną (sausio 6) tai jau galima pamatuoti. Kaip žinome, Trys karaliai Jėzų randa pagal žvaigždę danguje. Ta žvaigždė – Sirijus, kuris kartu su trimis Oriono juostos žvaigždėmis brėžia danguje liniją, rodančią, kur po horizontu slepiasi Saulė. Gal ir nustebsite, bet tos trys Oriono žvaigždės nuo seno vadinamos „Trimis karaliais“. Ar žinote, kad Latvijoje Trijų Karalių šventė net vadinama „Žvaigždžių diena“. Žmonės jau senų senovėje matė, kad per Kalėdas tos žvaigždės po Saulės laidos vos vos

matomos, o jau Trijų Karalių dienos vakare jos pakyla apie 6 laipsnius virš horizonto. Saulė danguje išbūna ilgiau, nes ji prisikėlė.

Taigi, tikroji Dievybė, kurią garbino visos kultūros iki krikščionių, kurią garbino krikščionys, ir kurią garbins visos kitos ateities kartos bus ne kas kita, o tik Saulė. Kad ir kaip krikščionys bėga nuo astrologijos ir dangaus, vis tiek jie meldžiasi: „Tėve mūsų, kuris esi danguje...“, vis tiek jų Kristaus mitas yra lygiai toks pat, kaip kitų kultūrų, garbinusių Saulę, nes ji vienintelė mūsų gimdytoja. Krikščionys nešvenčia Kristaus prisikėlimo be pavasario lygiadienio, kol Saulė neįveikia tamsos. Jėzus turėjo 12 mokinių, kaip ir Saulė turi 12 zodiako ženklų, per kuriuos keliauja dangumi. Pats kryžius nuo seno pagonių tautosose visada buvo Saulės simbolis, o kryžius su apskritimu viduryje – Saulės ir zodiako rato simbolis. Taigi, krikščionybė netgi naudoja tą pačią simboliką.

Net pats Kristus ikonose ir paveiksluose vaizduojamas su Saulės disku už galvos. Lygiai taip pat su Saulės disku ties galva buvo vaizduojami Egipto Saulės dievai, o jų Horas turi absoliučiai analogiškas likimo paraleles su Jėzumi. Horas gimė gruodžio 25 dieną iš nekaltai pastojusios Izidės. Beje, jei pažvelgsite į Izidės ir jos kūdikėlio paveikslus ant akmens, pamatysite, kad jie labai primena Mariją su Jėzumi ant rankų. Horo gimimą paženklino sušvitusi žvaigždė, žinoma Sirijus, kaip ir Kristaus. Horo pagerbti ateina trys karaliai, dvylikos metų kaip ir Jėzus patenka pas mokytoją, trisdešimties metų buvo pakrikštytas ir pradėjo savo veiklą, turėjo 12 mokinių, darė analogiškus stebuklus, jis netgi buvo vadinamas *Dievo avinėliu*... Turi būti aklas, kad nematytum tame nieko panašaus...

Keičiantis eroms, keičiasi ir Dievo personifikacija. Kodėl? Todėl, kad keičiasi žmonių mentalitetas, pasaulį jie ima matyti kitaip, jie juk evoliucionuoja. Pagal savo suvokimą žmonės lipdo naujus status, personifikuojančius gyvybės davėją – Saulę. Dėl precesijos, kuri žemės ašį perstumia vis į kitą vietą, astrologiniai žvaigždynai iš mūsų pozicijų žvelgiant taip pat pasislenka. Su tuo pasislinkimu mes galime sieti erų

keitimąsi. Vienas „amžius“ arba *era* trunka apie 2150 metų. Prisiminkime pasakojimą apie Mozę, kurį pyksta, kad jo žmonės vis dar garbina seną stabą – *auksinį jautį*. Nieko nuostabaus, nes maždaug nuo 4300 iki 2150 metų pr.m.e. kaip tik buvo *Jaučio era*, kuri baigėsi Mozės laikais. Su Moze nuo 2150 m.pr.m.e. prasidėjo *Avino era*, neveltui žydai per šventes pučia *šofarą* - avino ragą ir apskritai jų religinėje simbolikoje avinėlis yra labai svarbus. Mozės era baigėsi prasidedant *Žuvų erai*, kurią atnešė Kristus. Neveltui savo eros metus mes ir skaičiuojame nuo Kristaus. Ir kas nėra matęs krikščionybės simbolio – žuvies iš dviejų perkryžiuotų puslankių? Neveltui Jėzus savo mokiniams sako, kad mokys gaudyti sielas kaip žuvis. Deja, Kristaus era eina į pabaigą, nes apie 2150 metus prasidės *Vandenio era*. Ir vėl bus naujos *Velykos*, kurias švęsime naujoviškai, kitaip, bet jų esmė bus ta pati.

Kažkas auditorijoje kilstelėjo ranką ir paklausė:

- Ar jūs teigiate, kad krikščionybė išnyks?

Mila lengvai nusišypsojo ir atsakė:

- Daugelis dievo personifikacijų mirė. Mirė Egipto, Graikijos, Romos, Skandinavų, Majų ir daugelio kitų kultūrų dievų. Ir tai nėra blogai. Miršta ne pats Dievas, bet Jo primityvi forma mūsų vaizduotėje. Jei mes būsime tokie konservatyvūs kaip žydai, gal krikščionybė dar kurį laiką merdės, bet ji tikrai neliks pagrindinė pasaulinė religija, kaip kol kas yra. Priminsiu, kad kol kas krikščionių pasaulyje yra apie 33 %, o judėjų – 0,23 %. Naujausia religija, atsiradusi VII amžiuje, Islamas turi apie 23 % pasekėjų. Bet ji atsirado per anksti, kad galėtų užimti Vandenio eros pagrindinės religijos pozicijas.

- Bet, panele dėstytoja, kaip tada Hinduizmas? Jis atsirado maždaug III-iame tūkstantmetyje prieš mūsų erą, o vis dar gyvas. Ir pagal pasekėjų gausumą užima trečiąją vietą.

- Taip, užima garbingą trečiąją vietą, bet tai yra apie 15 % išpažinėjų. Realiai, krikščionių yra apie 2,2 bilijonų, o hinduistų – 1 bilijonas. Skirtumas nemažas. Bet induizmo unikalumas yra tas, kad jis labai lankstus. Tai unikali religija, kuri neturi jokios aiškios formos, jokios vieningos doktrinos, jokio įkūrėjo, jokio bendro šventraščio. Hinduizmą galima vadinti giminingų religijų sąjunga. Štai kodėl hinduistai turi unikalų pakantumą visoms pasaulio religijoms. Anot jų, visi keliai yra teisingi, tik vieni trumpesni, o kiti ilgesni. Nepamirškime, kad ši religija remia jogą ir energijų sampratą. Šiuolaikinis žmogus Dievą lengviau įsivaizduos kaip unikalią sąmonę ar energiją, nei personifikuotą būtybę. Štai kodėl šiuo metu daugelis civilizuoatų vakariečių mieliau renkasi kurią nors apie energijas kalbančią hinduizmo pakraipą. Ir visgi, tai nebus Vandenio eros religija.

- Tai kokia tada bus Vandenio eros religija? - kažkas paklausė iš salės.

- Kokia religija prasidės su Vandenio era? Žmonių neapgausi. – susimąsčiusi atsakė Mila. - Anksčiau tiesa laikyti dalykai su laiku pasidaro per daug primityvūs. Galim žaisti Senelio Šalčio žaidimą, bet vis tiek visi žino, kad tai nėra tikra. Apsidairykime, kaip žmonės pasaulį mato šiomis dienomis. Pagrindinis dalykas, kuo žmonės tiki – tai mokslas. Futuristinis mokslas, kuris įrodo stebuklus racionalių protu. Mokslas patvirtina, kad Saulės ir Žemės fenomenas yra unikalūs. Būtent tokie gyvybės formai, kokią turime Žemėje, vystytis sąlygos įmanomos tik čia ir tik tokiomis aplinkybėmis. Kol kas mokslas neranda kitų planetų, kuriose turėtume analogiškas sąlygas. Argi tai ne stebuklas? Šiuolaikinis žmogus stebuklą suvokia kitaip. Jis jaučia, kaip Dievas kažkur kvėpuoja, bet negali pamatyti, kur. Dievas taip subtiliai slepiasi, kad esame nuolat priversti Jo ieškoti. Žmogui nebereikės stabo, nebereikės kunigo, manipuliuojančio religiniais draudimais.

Mila nutilo akimirksniui ir nužvelgusi visą auditoriją paklausė:

- Štai jūs – visi turbūt esate pakrikštyti dar vaikystėje, kai negalėjote patys pasirinkti religijos. Kodėl? Religija bijo, kad pasirinksite neteisingai. Bet atsakykite man, kiek iš jūsų be jokios abejonės tikite, kad po paskutiniojo teismo Dievas prikels jūsų kūną iš mirusiųjų, kaip teigia religija? Pakelkite rankas. Nagi.

Kajus apsidairė. Niekas nepakėlė rankos.

- Būtų labai įdomu pažiūrėti, ką apie šią mintį mano invalidai, kurie turi neįgalų kūną. Iš krikščionybės skelbiamų dalykų, kuriais nebetikite yra daug daugiau negu tikite. Anot Biblijos, žemė buvo sukurta prieš 6 tūkstančius metų. Net dinozaurai gyveno anksčiau... Anot mokslininkų Žemė jau skaičiuoja 4,5 milijardų metų. O kaip jums ta mintis, kad vieni eis į pragarą ir amžinai kentės, o kiti linksminsis rojuje. Įsivaizduokite, kad jūs paimamas į rojų, o jūsų motina į pragarą. Kaip tada jausitės rojuje?

Salėje vyravo mirtina tyła. Visi bandė įsivaizduoti tokį scenarijų.

- Ir pabrėžiu, kad tas nuosprendis būtų neatšaukiamas. Amžinas. Kunigai sako, kad tai pasirinkimo laisvė. Bet argi mes visi nesame Dievo vaikai? Ar tikite, kad mylintis Dievas nuspręstų kažkurį savo vaiką pasmerkti amžinoms kančioms? Nejaugi mes, žmonės, esame humaniškesni ir labiau užjaučiantys, mylintys nei pats Dievas? Ar nejaučiate, kad šiuolaikinis žmogus jau nebetiki gąsdinimais?

Mila žvilgtelėjo į laikrodį.

- Labai gerai. Mes galime padaryti išvadą, kad Dievas egzistuoja, bet Jis visada yra vienu žingsneliu priekyje, todėl mes negalime Jo rasti. Be jokios abejonės pati krikščionybė formavosi iš Dievo valios. Lygiai taip pat ir dabar, besibaigiant Žuvų erai, žmonės ruošiami naujai religijai. Bet ji bus tokia paprasta ir unikali, kad kol kas mes negalime net įsivaizduoti, kas tai bus. Ar visgi galime įsivaizduoti? – nusišypsojo ji. – Ką gi. Namų darbai. Šį kartą jūs turite parašyti man, kuo jūs tikite. Kuo jūs tikrai tikite. Kas, anot

jūsų, yra Dievas. Kaip jūs jį jaučiate. Kaip jį suprantate. Prašau nepaisyti jokių išankstinių stereotipų, religinių sampratų. Įsivaizduokite, kad niekada nepriklausėte jokiai religijai. Tarkim, gimėte kažkokioj negyvenamoj saloj, neturėjote jokio religinio auklėjimo. Kaip tada jaustumėte, kas yra Dievas. Ar manote, kad žmogus, kuris nepriklauso jokiai religijai, niekaip neišgyvena Dievo? Gal manote, kad Dievui jis nesvarbus? Parašykite mažiausiai vieną lapą.

Kajus buvo pamiršęs apie virpuliuką, kuris pradėjo jį kratyti paskaitos pradžioje, bet viskam pasibaigus jis vėl grįžo į savo kūno pojūčius. Dar niekada jis nebuvo taip susijaudinęs.

- Mila, tai buvo nuostabu. – priėjęs neslėpė savo susižavėjimo Kajus.

- Nieko ypatingo čia nebuvo. Reikia prasukti pro turgų, noriu nusipirkti daržovių pietums. Palydėsi? – vėl lengvai šypsodamasi ji paklausė.

Žinoma, jaunuolis buvo pasiruošęs lydėti ją kad ir į pasaulio kraštą. Turguje Mila stabtelėjo ties prekiautoju, kuris didžiuliame narve laikė sugrūstas jaunas vištas, o kitame - mažyčius cypsinčius viščiukus. Ji gailiai žvelgė į tuos padarus tiek ilgai, kad pagaliau prekiautojas paklausė:

- Gal pirksite? Gerai deda kiaušinius, o tie kiti labai tinka mėsai.

Mila pakėlė akis į prekeivį ir atsakė:

- Ne, neketinu pirkti. Tik meldžiuosi už šiuos paukščius. Linkiu kiekvienam iš jų sulaukti senatvės ir mirti savo mirtimi.

Vyras keistai suraukė kaktą. Matyt nesuprato, ar ji tai sako rimtai, ar juokauja.

- Ar nemanote, kad tai geras palinkėjimas kiekvienam gyvam padarui?

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Ką turite galvoje? – sutrikęs numykė prekeivis.

- Ar norėtumėte, kad jums palinkėčiau sulaukti senatvės ir mirti savo mirtimi?

- Bet juk tai vištos...

- Kaip ir gulbės, kaip ir gandrai... Ar jiems nelinkėtumėte ilgaamžiškumo ir natūralios mirties?

- Gal jūs eikite, ponija, - stengėsi mandagiai atsikratyti Milos vyras. – Jei nepirksite, neužstokite, gal kas nors kitas susidomės.

- Ar Dievo įsakymas nežudyti jums nieko nereiškia? Tiek pralieto kraujo... Nebijote patekti į pragarą?

- Už ką? – nusijuokė vyras. – Už tai, kad prekiauju vištomis? Tai nėra nuodėmė. Juk ne žmonės čia parduodu...

- O kodėl manote, kad Dievo įsakymas „nežudyk“ kalba tik apie žmonių žudymą? Ar skaitėte Bibliją? Ar ten taip parašyta: „Nežudyk žmonių?“

Mila išsitraukė lapuką ir kažką jame užrašė. Duodama tai vyrui pasakė:

- Štai, paskui namie susiraskite Bibliją ir paskaitykite Pradžios knygos I dalies 29 eilutę ir IX dalies 4 eilutę. Tik tiek. Bijau dėl jūsų, kad paskui neteisingai supratęs įsakymą netyčia nepakliūtumėte į pragarą...

Tada atsigręžė į Kajų ir nusišypsojusi paragino eiti toliau.

- O kas ten parašyta? – paklausė jaunuolis. – Ką jam davei? Ir man pasirodė, kad tu manipuliuavai juo. Tavo žodžiai buvo panašūs į gąsdinimą. O juk paskaitoje sakei, kad mes jau išaugome iš grasinimų...

- Tie, kurie buvo paskaitoje, tikrai išaugo iš to. Bet šis žmogelis... Pažiūrėk į jį... Jis primityvus. Jis nejaučia tų vištų skausmo. Jam dar toli iki vandeniško pasaulio matymo. Jam padėti gali tik bauginimai. Tik iš baimės jis gali paleisti tas vištas.

- Bet kur tos vargšės vištos dings, jei jas paleis?

- Čia jau jo problema. Savo rankomis padarytą blogį ištaisyti turime savo rankomis.

- Bet jei niekas nebeprekiaus vištomis, ta gyvybės rūšis visiškai išnyks...

- Nepergyvenk. Ir dabar yra veisėjų, kurie veisia vištas todėl, kad jos jiems gražios. Jos gyvena kaip princesės. – Mila nusišypsojo. – O šitos... Jos mutantės, sukurtos kančiais. Auginamos jos pumpuojamos vaistais, jų kojos neatlaiko kūno svorio, nes būtent svoriui jos sukurtos. Sukurtos žmogaus... Reikia tik nutraukti grandinę. Kažkada vergų prekeiviai mąstė panašiai. Bet kaip matom, juodaodžiai irgi žmonės, pasirodo...

- Tai visgi, kas tose eilutėse rašoma? – nenurimo Kajus.

- Tu juk vegetaras? Ir apskritai, tavo sąmonė jau vandeniška, tau Biblija nebeturėtų būti išminties šaltinis. Tu juk jau vidumi jauti, kas tyra, o kas ne. Tiesa gyvena tavo širdyje, nes ji tyra.

Mila stabtelėjo ties vaikišku prekystaliu, ant kurio jos dėmesį patraukė spalvingi lipdukai:

- Štai. Leisk tau padovanoti dovaną, kad niekada nepamirštum, jog esi Vandenio eros žmogus.

Ji paėmė nuo prekystalio lipduką-tatuiruotę su Vandenio zodiako atvaizdu, sumokėjusi pardavėjai nuplėšė apsauginę plėvelę ir paklausė:

- Kurgi klijuosim?

Kajus tik kistelėjo pečius. Jam tai pasirodė netikėta ir šiek tiek vaikiška. Mila nužvelgė jį:

- Reikia matomos vietos. Jei klijuosim ant kaktos, kiti žinos, kad esi išrinktasis, bet pats juk sau į kaktą nežiūri, vadinasi, pamirši. – nusijuokė ji. – Manau, kad geriausia vieta plaštaka. Kiti tatuiruotės gal ir nepamatys, o mums to visai ir nereikia. Užtat tu pats matysi ją kasdien ir kasdien ji tau primins, kas esi.

Kajus ištiesė ranką ir Mila prilipdė jam vienkartinę tatuiruotę.

- Ačiū. – nusišypsojo Kajus. – Gaila tik, kad tai laikinas priminimas... Po pirmo rankų plovimo nusilups...

- Nenusimink. Medį pažįstame iš vaisių. Užtenka vieną kartą pamatyti obuolį ant obels, ir niekada nepamiršime, kad tai obelis, net tada, kai ant jos nėra nei vaisių, nei lapų. Žinai, kai obelis patį pirmą kartą krauna žiedus, nei ji pati, nei jos šeimininkas nežino, kokie bus vaisiai. Bet kai patį pirmą kartą tų vaisių paragauji, supranti, kad jie bus tokie ir ne kitokie visada, kiekvienais metais...

- Ką tu nori tuo pasakyti? – nesuprato Kajus.

- Supainiojau viską, ar ne? Nieko tokio. Nekreipk dėmesio. Tiesiog, tavo skonis yra vandeniškas ir toks visada liks. – vėl ji nusijuokė.

Tą akimirką suskambo Kajaus telefonas, pažvelgęs į skambintojo vardą aiktelėjo:

- Ak tu velnias... Buvau pažadėjęs paskambinti Evai, kai grįšiu namo. Pamiršau... Atsiliepsiu, jei neprieštarausi...

Mila rankos mostu parodė, kad neprieštarauja.

- Eva, - entuziastingai šūktelėjo į ragelį. – Nepyk. Pamiršau paskambinti... Grįžau laimingai. Kaip jūs ten laikotės?

- Labas Kajau. – atsakė moteris. – Džiaugiuosi, kad tau viskas gerai. Šiek tiek jaudinausi...

- Tikrai be reikalo... Tiesiog... – dvejodamas, ar užsiminti apie susitikimą su Mila, žvilgtelėjo į ją, o ši linktelėjo, kad neprieštarauja. – Paprasčiausiai lėktuve sutikau Milą ir dabar esu su ja. Pamiršau apie viską. Nepyk, Eva, pamiršau ir apie tai, kad turėjau tau paskambinti...

- Suprantu... Šalia Milos tikrai viskas pasimiršta...

- O kaip jūs ten laikotės? Ar dokumentai jau paruošti? Kristianas apsisprendė filmuotis? – beveik vien iš mandagumo paklausinėjo Kajus.

- Tiesą pasakius, turime problemėlę... Kristianas jau kelias dienas laikomas dingusiu... Labai jaudinamės dėl jo. Policija jo ieško. Žiniasklaida jau paleido gandą, kad jis nusižudė...

- O Dieve! – aiktelėjo Kajus. – Net nežinau, ką ir pasakyti... Ar jis galėjo taip pasielgti?

- Mes visi pasimetę... Jo automobilis rastas Skajaus saloje, nuriedėjęs nuo kalno, bet jo kūno dar nerado, vien tik jo kraują... Daug visokių versijų, bet nieko tikro...

Mila ištiesė ranką prašydama Kajaus telefono.

- Duodu Milą, ji nori pasikalbėti... – perduodamas moteriai ragelį, perspėjo Evą.

- Sveiki, Eva. – kaip visada šypsodamasi pasisveikino. – Nusiraminkite, nieko Kristianui nenutiko. Jis gyvas. Tiesiog vis dar kovoja su Dievu.

- Kaip galite būti tuo tikra? – nustebo pašnekovė anoje ryšio pusėje.

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Patikėkite manimi, jis saugus. Dievas jį baudžia, bet ne iš keršto, o iš meilės. Baudžia rūpestingai.

- Tai kur jis yra? Gal jam reikalinga pagalba? Automobilyje rado jo kraujo, jis sužeistas...

- Mieloji Eva, nusiraminkite. Grįžkite prie savo asmeninių rūpesčių, pasirūpinkite Maiklu. Jis šalia ir jam galite padėti, o Kristianas yra ten, kur jam padeda tie, kurie yra šalia jo. Mes privalome padėti tiems, kurie yra šalia, o ne veltui švaistyti energiją, mąstydami apie tai, kas darosi su toli esančiais žmonėmis. Nepamirškite, kad Dievas yra visur, jis turi milijonus rankų, net Skajaus saloje. Ten irgi gyvena žmonės, kurie vykdo Jo valią.

- Ar jūs tuo tikra? O gal jis guli kažkur kalnuose leisgyvis ir laukia mūsų pagalbos?

- Net jei ir taip, jūs jam savo rankomis nepadėtumėte. Galite padėti tik maldomis. Juk sakėte, kad policija jo ieško. Bet kiek aš žinau, juo jau rūpinasi...

- Kas? Kur?

- Eva. Nurimkite. Viskas yra taip, kaip ir turi būti. Labiau pasitikėkite Dievu.

Padėjusi telefoną Eva žvelgė per didžiulį langą į ką tik prasidėjusį lietų ir pagavo save, kad mintimis jau kalbėjosi su savo Dievu: „jei Tu tikrai esi, jei esi visagalis, tai pasaugok Kristianą, tegul jam viskas bus gerai...“

- 0203-

Tą akimirką Kristianas pramerkė akis. Jis nelabai ką teprisiminė iš praėjusių dienų, bet visą kūną deginantys ir veriantys skausmai kėlė paniką: kur aš, kas man nutiko? Palengva apsidairęs suvokė, kad yra

kažkokiam kaimiškam kambary, guli lovoje, sutvarstytas. Kodėl ne ligoninėje?

- Ei, kas nors... – sukaupęs paskutines jėgas pralemeno, norėdamas prisikviesti pagalbos.

Deja į kelias tokias aimanas niekas neatsakė ir niekas nesureagavo. Jėgų atsikelti jis neturėjo, tad gulėdamas bandė prisiminti paskutinius įvykius. Matydamas per langą škotiškus kalnus, prisiminė, kad važiavo į Skajaus salą. Kodėl? Staiga nemaloniai suspaudė širdį. Jo atmintis parodė jam priežastį, kodėl jis viską metęs išlėkė į savo gimtąją salą. Nelemtų įvykių virtinę po Milos prakeikimo vainikavo Velykų diena. Kad ir prasidėjo ji maloniai, kartu su Maiklo šeima, bet baigėsi dar vienu smūgiu. Neturėdamas, kur dėtis, nes namai buvo išniekinti kažkokių vandalų, jis nuvyko į viešbutį, kuriame netikėtai pamatė savo mylimą moterį su savo vadybininku. Jie glaudėsi ir buvo aišku, ką veikė šiame viešbutyje... O jis tikėjo, kad mylimoji išvyko pas tėvus šventėms. Tą akimirką Kristianas nedarė jokių scenų, bet mintyse sau konstatavo, kad tai jau riba, kad čia jau yra viskas. Jis per porą dienų neteko namų, darbo, moters... Kaip stovėjęs sėdo į savo automobilį ir pasileido Škotijos link. Jam atrodė, kad reikia grįžti namo, ten, kur gimęs, jam norėjosi sulįsti atgal į motinos iščias, kad daugiau problemos jo nebepasiektų.

Kelias tolimas, bet jis kartu su laiku tirpo apmąstymų virtinėje. Kristianas spaudė, kiek tik leidžia mašina, atrodė, kad jau nebeturi ko prarasti. Baudos už greičio viršijimą šioje įvykių virtinėje jam atrodė menkniekis. Užtat greitis kažkaip maloniai kuteno jo vidų. Atrodė, kad tik greitis jam ir beliko, visa kita jau prarasta. Nesekė laiko, vien tik besikeičiantį dangų. Ir jau turbūt gerokai po vidurnakčio persikėlė į Skajaus salą. Atrodė, kad tikslas jau pasiektas, bet kažkurią akimirką sprogo laikinoji padanga, kurią Maiklas buvo uždėjęs. Nesuvaldęs greitai lekiančio automobilio...

Kristianas prisiminė tik tą jausmą, kai automobilis vartydamasis riedėjo kalnu žemyn. Jis jautėsi lyg degtukų dėžutėje kratoma musė. Jis spėjo atsisveikinti su gyvenimu. Ir prieš neabejotinai artėjančią mirtį spėjo piktai deklaruoti Dievui: „geriau žūsiu, bet nebūsiu Tavo marionetė!“

Grįžęs iš prisiminimų į realybę, Kristianas vėl apsidairė. Tai kokio velnio jis guli kažkokioj kaimo troboj? Kodėl jis ne ligoninėj? Jei jau kažkas rado, tai kodėl neperdavė medikams? Skausmas varstė visą kūną ir nežinomybė taip stipriai suspaudė krūtinę, kad pagaliau jis sugebėjo garsiai klykti savo nepasitenkinimą.

Staiga prasivėrė durys ir į kambarį įpuolė kažkoks vyras. Dar kartą Kristiano širdį suspaudė sunkios prisiminimų nuotrupos. Jis nežuvo, kažkaip išsikrapštė iš automobilio ir pradėjo ropoti šviesos link. Priekyje matė namo šviesas. Jis šliaužė, ridenosi žemyn, aimanuodamas iš paskutiniųjų gelbėjo savo gyvybę. Tada išgirdo šuns lojimą ir vyrišką balsą, kuris šaukė: „kas čia, pasirodyk, nudėsiu, liaukitės persekioti ją!“ Kristianas bandė stotis nuo žemės tamsoje. Jis suprato, kad vyras jį palaikė kažkuo

kitu, bet staiga driokstelėjo šūvis ir jis pervertas skausmo sukniubo ant žemės ir praradamas sąmonę girdėjo dar savo sąmonės balsą: „Tu nugalėjai, džiaukis, nužudei mane galutinai, bet aš Tau nepasidaviau, aš žmogus, nereikia man Tavo rojaus...“

Vyras priėjo prie Kristiano ir apmaudžiai pralemeno:

- Klausyk, žmogau, tau viskas bus gerai... Aš maniau, kad tu... Atleisk... Tu pasveiksi. Šūvis nepalietė svarbių organų...

- Vešk mane į ligoninę... – pralemeno Kristianas.

Žmogus papurtė galvą:

- Tai neįmanoma. Negaliu. Dėl sesers... Tu nesijaudink, ji gera medikė, ji sakė, kad tu pasveiksi...

Kristianas pasijuto absoliučiai beviltiškoje padėtyje. Jis pagrobtas... Jis sužeistas, jam reikia medikų pagalbos, jis negali net pajudėti ir jį tokį nežinia kur laiko kažkoks išprotėjęs vyras. Geriau jau būtų miręs.

Į kambarį žengė moteris, matyt to nepažįstamojo sesuo:

- Kaip gerai, kad prabudote. Kaip sakė policininkai, jūsų vardas Kristianas...

- Policininkai? – vos girdimai pralemeno vargšas.

- Taip... Jie ieško tavęs. Tavo mašina nusirito nuo kalno, ar pameni?

Kristianas tik užmerkė akis, nes kalbėti buvo per sunku. Moteris atsisėdo šalia Kristiano ant seno krėslas:

- Paklauskite, aš esu medikė ir pasirūpinsiu jumis. Jums lūžo keli kaulai, daugybinės žaizdos iš po automobilio avarijos. Ir... Šautinė žaizda petyje...

Kristianas atsimerkė ir piktai dėbtelejo į ją:

- Kodėl laikote mane čia? – iš paskutinių jėgų pralemeno.

Moteris pakilo nuo krėslo ir sutrikusi pasiteisino:

- Įvyko nesusipratimas... Supraskite mus. Ginklas neregistruotas... Mano brolis nenorėjo jūsų nuskriausti. Nenorime problemų... Jų mes turime ir taip daug... Labai tikiuosi, kad pasveiksite ir neįduosite mūsų...

Kristianas nevaldomai suprunkštė. Iš nevilties jam pasidarė juokinga. Ką ji sau mano... Kai tik jis pasveiks, pirmas dalykas, ką jis padarys, įduos juos policijai... Neįsivaizduojama!

- Kiek laiko aš jau čia? – lėtai paklausė jis.

- Kelios dienos... Neverta skaičiuoti. – atsakė nepažįstamasis.

- Nesijaudinkite. Tuoju apžiūrėsime ir pertvarstysime jūsų žaizdas. – pasilenkė prie Kristiano moteris. – Broliu nuvažiuos į Portri miestelį vaistų. Manau, kad prireiks daugiau nuskausminamųjų...

Ji surašė ant lapelio receptą ir uždėjo antspaudą. Matyt tikrai buvo medikė. Padavė broliui popierių ir šis išvyko. Tada palengva apžiūrėjo visas žaizdas, Kristianas galėjo sąmoningai įvertinti savo būklę. Juo buvo pasirūpinta tikrai profesionaliai, viena koja ir ranka buvo sugipsuotos, kelios žaizdos susiūtos, o peršautas petys net operuotas... Moteris nuosekliai pasakojo apie kiekvieną sužeidimą ir vis ramino pacientą, kad jam tikrai viskas bus gerai.

Kristianas šiek tiek nurimo, mat suvokė, kad ta moteris išmano gydytojo darbą. Po kelių valandų grįžęs brolis parvežė nuskausminamųjų vaistų ir Kristinas pagaliau pajėgė užmigti.

Pirmos trys dienos buvo sunkios ir skausmingos, bet paskui ligonis pradėjo jaustis vis geriau ir geriau. Moteris juo rūpinosi, maitino, bet

visiškai nebendravo. Ji atrodė be galo prislėgta ir nelaiminga. Vieną dieną jos brolis atsisveikino:

- Turiu grįžti namo, Kristianai. Tikiuosi, kad atleisi man už tą nelemtą šūvį. Maniau, kad tu žurnalistas, persekiojantis mano seserį... Ji tavimi pasirūpins. O aš atsisveikinu. Tikiuosi niekada gyvenime daugiau nebesusitikti...

- Nors vardą savo pasakyk... – paklausė ligonis.

- Na jau ne. Kad paskui mane įduotum policijai... Ne. Mes daugiau nebesusitiksim. Sveik.

- Tu paliksi savo seserį vieną su manimi? – nustebo Kristianas.

- Ji reikalavo šito. Ji apdirbo tavo šautinę žaizdą taip, kad atrodytų, jog ją gavai krisdamas nuo kalno. Niekas neįrodys, kad šoviau.

- Ir tu nebijai palikti jos vienos su manimi?

- Ne... Tu esi jos paskutinis pacientas. Ji atvyko čia numirti, tad kas dar gali nutikti?

Kristianas negalėjo patikėti savo ausimis. Ką reiškia „atvyko čia numirti“?

- Ji serga? – paklausė.

- Ne, ji miršta...

- Nuo ko?

- Iš sielvarto...

Kristianas nenorėjo išleisti šio vyro, kol jis nepapasakojo visko:

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Prašau tavęs, pasakyk man, su kuo mane palieki... Ar ji nenumirs anksčiau nei aš pasveiksiu.

- Ne, ji pažadėjo pastatyti tave ant kojų ir tik tada...

- Kas tada? – Kristianui spaudė krūtinę, jis jautė, kad moters brolis duoda užuominas apie savižudybę.

- Ji nusprendė... Ji prarado viską...

- Ką ji prarado? – nekantriai klausė Kristianas. Jei būtų galėjęs, būtų net atsisėdęs lovoje.

- Paklausk, žmogau, aš tau papasakosiu, bet neišsiduok jai, kad žinai... Daviau jai žodį, kad niekam nepasakosiu...

- Prisiekiu.

Žmogus prisėdo arčiau ligonio ir pasilenkęs pašnibždomis pradėjo pasakoti:

- Jai nelengva tave gydyti... Jos gyvenimas, kaip ji pati sako, katastrofa. Ji gyvena mirtyje... Mūsų mama mirė nuo bandymo nutraukti nėštumą. Sesuo jau buvo didelė, ji sąmoningai tai suvokė ir išgyveno. Aš buvau dar mažiukas. Tada ji nusprendė tapti medike ir daryti abortus taip, kad moterys nemirtų. Žinai, ji visą gyvenimą žudė. Taip ji žiūri į savo gyvenimą. Kaip į nuolatinį žudymą. Ji pasirinko budelio kelią. Vardan gyvybės.

- Ir dabar dėl to nori pati nusižudyti? – paklausė Kristianas.

- Ne, ir toliau būtų tai dariusi su širdgėla širdyje. Pati ji pagimdė dukrytę, kuri būdama dvylikos metų dingo. Tiesiog dingo. Tai buvo didžiulė trauma jos gyvenime. Ji manė, kad taip jai Dievas užmokėjo už abortų darymą.

- Skaudu girdėti... Bet gal mergytė dar atsiras...

- Jau praėjo vienuolika metų, ji prarado viltį. Vienintelis jos ramstis gyvenime buvo jos vyras. Nuostabus žmogus buvo. Vien tik jis suteikė viltį mano seseriai gyventi... Bet...

Tą akimirką į kambarį įžengė pati moteris:

- Ką tu čia darai! – griežtai sušuko broliui.

Brolis pašoko nuo krėslo lyg elektros nudilgintas. Ji atrodė labai pikta, net įtūžusi:

- Nedrįsk! Tu man davei žodį!

- Aš... Atleisk. – teisinosi brolis.

- Tai mano kaltė... – bandė vyrą ginti Kristianas. – Aš maldavau jo papasakoti... Bet jis nespėjo pabaigti istorijos, prisiekiu...

- Tau jau laikas važiuoti! – griežtai pažvelgė į brolių.

Šis puolė pro duris. Moteris išdidžiai priėjo prie Kristiano:

- Stenkis greičiau pasveikti. Gal tu būsi vienintelis mano geras darbas. Bet dėl tavęs į rojų manęs nepriims. Turbūt supratai, kad ant mano sąžinės guli šimtai gyvybių. Tiksliau mirčių... Gyvybė tik viena – tavo. Tad pasistenk nesugadinti šito.

Kristianas šią akimirką pirmą kartą pamatė joje tikrą žmogų. Jos akys buvo be galo liūdnos, bet išdidus žvilgsnis kruopščiai tai slėpė. Jos neapsakomo baltumo ir lygumo oda dvelkė švelniu gėlių kvapu. Tamsiai rudi plaukai kaip visada buvo kruopščiai susukti į kuodą. Vyras jautė, kad joje yra kažkas, ką jis pats nešiojasi su savimi. Gal tai noras paneigti Dievo valią...

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Prašau, moterie! Gal mes nesame tokie skirtingi, kaip tau atrodo... Pasakyk bent savo vardą... – išdrįso paprašyti vyras.

Ji atsitiesė ir susimąstė.

- Vardas man buvo duotas neteisingas... – jos akyse pasirodė ašaros. – Gali mane vadinti bet koku vardu, koks tau šauna į galvą.

- Tada vadinsiu tave Andžela, angelu, kuris ištraukė mane iš Dievo įniršio ir mirties, – ištarė Kristianas.

Moteris akimirkai sustingo. Jos akyse buvusios ašaros ėmė riedėti per skruostus. Ji akimirkai sukando žandikaulius ir suspaudė kumščius, paskui giliai įkvėpė iš rėkdama išlėkė iš kambario:

- Tu išdavikas, brole, prašiau juk tavęs nieko jam nepasakoti!

Kristianas suprato, kad bus atspėjęs moters vardą. Jis jautė užuojautą jai, bet kartu šiek tiek išsigando likti vienas su ja. Jos psichika tikrai nestabili. Ir kas nutiko jos vyrui...

Dar po keletos dienų ligonis jau galėjo pakilti iš lovos. Žaizdos gijo. Bet kuo toliau, tuo labiau Kristianui norėjosi, kad jos gytų lėčiau. Keista, bet apsipratęs su savo padėtimi, jis nustojo skaičiuoti laiką ir šis ėmė plaukti labai švelniai ir lėtai. Andželos įtūžis praėjo labai greitai ir jis matė joje labai daug gėrio ir nerealuoto noro rūpintis kitais. Ligonis laukdavo jos, o sulaukęs mėgėdavosi tvarstomas. Ji darė tai labai švelniai ir jautriai, ji glostydavo jo galvą, mazgodavo rankas ir kojas. Kalbėjo mažai, bet kiekvienas žodis buvo įkvepiantis. Paradoksalu, bet Kristianui norą gyventi įkvėpė moteris, norinti sau pačiai atimti gyvybę.

Kai ligonis sutvirtėjo dar labiau, ji parengė viską tam, kad jis galėtų išeiti laukan. Pagaliau Kristianas galėjo pamatyti, kur gi jis atsidūrė. Peržengęs namų slenkstį pagaliau įkvėpė drėgno oro giliai į plaučius. Nuostabi akimirka! Tai buvo kalno slėnis su netoliese pratekančia upe.

Namų daugiau nesimatė, vien rūke skendintys kalnai. Dar kartą įkvėpė oro ir tai jam priminė ankstyvą vaikystę, kuri prabėgo būtent šiuose kraštuose.

Andžela padėjo jam atsisėsti ant laukinio suolo šalia gausiai žydinčio rododendrų medžio.

- Kaip čia gera... – atsiduso Kristianas. – Jau buvau pamiršęs... Ar tai tavo namas?

- Dabar mano... Norėjau pasislėpti nuo pasaulio. Nupirkau... Nepatikėsi, bet įsikėliau čia vos kelios dienos prieš tavo pasirodymą. Brolis padėjo man viską sutvarkyti. Čia jau ilgą laiką niekas negyveno...

Kristianas apsidairė:

- O iš kurios pusės aš pasirodžiau?

- Ana ten, - aukštyn parodė pirštu moteris. – Ten buvo užstrigęs tavo automobilis, o tu atšliaužei iki pat šio krūmo. Matyt labai norėjai gyventi... Brolio šuo pradėjo loti ir mes pagalvojom, kad žurnalistai atsekė mane iki pat čia...

- Tai ir tave persekioja jie? Už ką?

- Tu nori pasakyti, kad pats buvai susidūręs su žurnalistų persekiojimu?

Kristianas nusišypsojo ir pažvelgė į ją, nejaugi tai pirmas jo sutiktas žmogus, kuris nematė jo filmų:

- Turbūt nežiūri televizoriaus? Į kiną irgi nevaikštai?

Andžela papurtė galvą:

- Tai tu kokio garsenybė?

- Dabar jau nesvarbu...

- Papasakok, koks tavo likimas. – paprašė ji.

- Tikrai nepasakosiu, kol tu man nepapasakosi apie savąjį. – nusijuokė vyras.

- Negi mano brolis tau nepapasakojo? – suraukė antakius ji.

- Šiek tiek papasakojo. Iki dukros dingimo. Sustoję ties vyru. Apie jį nieko nežinau...

Moteris pažvelgė į Kristianą. Ji matė, kad randas ant antakio taip ir liks, bet jis nė kiek nesubjaurojo šio vyro. Kartais ji sėdėdavo šalia ir stebėdavo kaip jis miega. Stebėdama svarstė savo likimą, kodėl jis susiklostė būtent šitaip. Kas nulėmė jos budelio kelią. Ji prisimena, kaip nusprendė užsiimti tuo, ko paskui gailėjosi. Ji absoliučiai netikėjo Dievu,

nes niekada ir niekur nebuvo mačiusi Jo apraiškų. Teoriškai žinojo, kad Dievas turėtų gelbėti iš nelaimių, siųsti žmogui gerų patirčių. Bet jos gyvenime viskas buvo atvirkščiai. Jei viskas iš Dievo, tai ji iš Jo gavo tik sunkumus, rūpesčius, skausmą ir daug daug liūdesio.

- Ką tik palaidojau savo vyrą. – atsidususi ištarė ir nusuko veidą į kalną viršūnes.

- Užjaučiu... – palietė jos petį Kristianas. – Kas jam nutiko?

- Kas jam nutiko? – vėl atsigrėžė į pašnekovą Andžela ir nusišypsojo. – Baisiausia, kas galėjo nutikti – jis gyveno su manim. O aplink mane vien mirtys ir nesėkmės. Jis negalėjo nemirti anksčiau laiko. Tai aš buvau jo prakeikimas.

Ji apsiašarojo ir pakilusi nubėgo už namo. Kristianas jautė, kad nėra dar tiek sutvirtėjęs, kad pakiltų ir eitų jos raminti, bet noras tai padaryti buvo per stiprus. Remdamasis į namo sienas jis palengva šliaužė ten, kur Andžela buvo nubėgusi. Pasiekęs kampą, už jo rado moterį raudančią. Priėjęs arčiau viena ranka apkabino ją ir priglaudė jos galvą sau prie krūtinės. Namo siena padėjo jam nenugriūti ir švelniai glostyti jos nugarą.

- Manau, kad tu neteisi. – pagaliau išdrįso paprieštarauti. – Man pasisekė, kad sutikau tave... Tu nutraukei mano nelaimių grandinę ir aš vėl galiu jausti gyvenimą. Paskutinės mano gyvenimo dienos iki patekimo čia buvo siaubingos... O tu išvadavai mane. Todėl negali teigti, kad aplink tave vien nelaimės. Yra ir laimės.

Ji kilstelėjo veidą ir Kristianas jai nusišypsojo.

- Jei tikėčiau, kad Dievas yra, - tyliai ištarė Andžela, - manyčiau, jog Jis atsiuntė man tave, kad nenutraukčiau savo gyvybės. Bet juk Jis neegzistuoja... Kaip manai?

Vyras tik suraukė kaktą ir trumpam sulaukęs kvėpavimą pakreipė galvą:

- Žinai, nebūčiau toks tikras... Norėčiau, kad Jo nebūtų, bet paskutiniosios mano dienos yra akivaizdus Jo persekiojimas... Regis, kažkuo jam neįtikau... Maniau, kad Jis nori mane pribaugti, bet tai, kad patekau čia, kad pajutau tai, ką jaučiu dabar... Nežinau, kas tai sudėliojo ir kokių tikslu, bet...

Klausydamosi jo širdies plakimo Andžela laukė sakinio pabaigos, nors neskubino.

- Bet aš labai norėčiau, kad... – neryžtingai kalbėjo vyras. – Norėčiau, kad liktum gyva, kad vienaip ar kitaip dalyvautum mano gyvenime... Neturiu jokios teisės prašyti tavęs gyventi toliau, bet norėčiau turėti tokį draugą kaip tu. Norėčiau bent kartą nuo karto susitikti ir prisiminti šias dienas...

- Tu nepyksti? – paklausė ji vėl pakeldama akis į Kristianą. – Nepyksti, kad taip pasielgėm su tavim?

- Pirmą dieną, kai atgavau sąmonę, - juokėsi jis, - buvau pasiryžęs jus pasodinti į belangę už tokį elgesį su manimi... Bet dabar... Žinok, esu pasiruošęs apmokėti visas išlaidas...

Paskui rimtai pažvelgė moteriai į akis ir pasakė:

- Tu gražinai man gyvenimą. Ne gyvybę, bet gyvenimą... Esu tau skolingas, bet bijau, kad nemokėsiu tau suteikti to paties... Galiu tik paprašyti, kad gyventum.

Andžela atsitraukė ir šluostydama ašaras pažadėjo:

- Gyvensiu tol, kol tu būsi šalia. Kai nuspręsi išeiti, man nebeliks vardan ko gyventi.

- Ne, Andžela, negali šitaip visko numesti man. Ar supranti, kad taip aš tapčiau atsakingas už tavo gyvybę. Taip negalima. Negi tu nori, kad paskui visą likusį gyvenimą kaltinčiau save dėl tavo savižudybės? Negi tu nori mane įkalinti čia?

- Sakei, kad tau patinka čia...

- Taip, patinka, bet aš anksčiau ar vėliau turėsiu grįžti į savo pasaulį. Čia aš galiu ilsėtis ir atgauti jėgas, bet realizuoti savęs čia negaliu... Man reikia daryti tai, ką moku ir...

- Kaip tu realizuoji save? Kas tu esi savo pasaulyje? – paklausė moteris.

- Aš aktorius. Ir man ši profesija labai patinka... Neįsivaizduoju savo gyvenimo be kūrybos... Būčiau dailininkas, tai pasilikčiau čia ir tapyčiau, bet esu aktorius ir turiu grįžti ten, kur kuriami filmai... Galiu tave pakviesti vykti su manimi.

Andžela tik papurtė galvą:

- Ne, tame pasaulyje nebeturiu sau vietos... Galiu tik pakviesti tave likti čia...

- Aš liksiu kol kas. Kol sutvirtėsiu. Bet amžinai likti negaliu, privalai suprasti mane. Bet norėčiau tave kartais aplankyti čia... Jaučiu, kad mudu būtume geri draugai.

- Gali būti, nors tavęs nepažįstu, Kristianai. Ir visgi... Vos prieš kelias dienas buvau apsisprendusi likti čia iki tol, kol pajusiu, kad jau galiu palikti šį pasaulį. Maniau, kad per porą mėnesių būsiu pasiruošusi. Jei neliksi čia, nebeturėsiu jokios motyvacijos gyventi toliau.

- Prašau, neužkrauk man tokios atsakomybės...

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Tai nėra tavo atsakomybė, tai mano asmeninis sprendimas. Tiesa, gal tu nori kam nors paskambinti ir pranešti, kad esi gyvas?

Kristianas susimąstė, kas galėtų jo ieškoti. Teoriškai jo buvusi mergina turėtų pranešti apie jo dingimą... Bet jai jis jau nebėra svarbus...

- Tavęs ieškojo policija, jie žinojo tavo vardą. Matyt visi tavo artimieji galvoja, kad žuvai...

- Aš neturiu artimųjų... Kelis draugus, kurie visame tame gyvenimo žaidime mane labai greitai pamirš. Dar neskambinsiu, tegul palaidoja. – nusijuokė jis. – Pažiūrėsiu, ką parašys ant antkapio.

- 0204 -

Eva išgirdo telefono skambutį ir nustebo pamačiusi užrašą „Julija Maiklo“. Ji turėjo įsivedusi šios moters numerį, bet beveik niekada neteko juo naudotis. Tik retsykais Maiklo pavedimu ji skambtelėdavo jo žmonai, bet kad Julija pati skambintų Evai... To dar nėra buvę.

- Klausau, - atsiliepė ji.

- Eva, tu namie? Reikia pasikalbėti. – rimtai pasakė Maiklo žmona.

- Gerai... Aš namie... Ar tu užsuksi?

- Taip. Būsiu už kelių minučių.

Taip ir buvo. Išgirdusi beldimą Eva pravėrė duris.

- Galiu užėiti? – paklausė Julija besislėpdama po skėčiu nuo lietaus.

- Žinoma, - plačiau pravėrusi duris įleido viešnią. – Arbatos, kad sušiltum?

Julija linktelėjo. Ji ištraukė iš krepšio kažką ir ištiesė šeimininkei:

- Štai. Pavyko rasti tokią pat lėkštę, kokią sudaužė Maiklas.

- Nereikėjo, - nepatogiai pasijuto Eva. – Kokia tu rūpestinga... Tiesa, kaip jis laikosi? Nuo Velykų iš jo jokių žinių... Ar jis girdėjo apie Kristiano pradingimą? Bandžiau skambinti Maiklui, bet jis nepakėlė...

- Dėl Maiklo ir atėjau pas tave, Eva. Man nejauku čia būti ir prašyti tavęs... Mano vyras... Atleisk... Dabar nebeturėčiau vadinti jo savo vyru... Suprantu, kad kol judu įsimylėję vienas kitą, nebeturiu teisės laikyti jo savo...

- Julija... Prašau... Tu esi jo žmona. Tai aš suprantu, kad neturiu jokių teisių į Maiklą. Tikėsi ar netikėsi, bet tikrai nebandau jo gundyti. Tiesiog... Širdžiai neįsakysi. Neturiu kito žmogaus, kurį dar taip mylėčiau... Tai tiesiog nekontroliuojama.

Julija atsisėdo ant fotelio ir susimąstė:

- Šioje situacijoje liko trys nelaimingi ir vieniši žmonės... Bet atėjau ne dėl šito. Reikia gelbėti Maiklą.

- Kas jam nutiko? – ir Eva išsigandusi prisėdo ant priešais esančio fotelio krašto.

- Ištiesai sėdi *pabe* ir geria... Ištiesai. Manęs jis visiškai nepaiso. Gal tavęs paklausytų. Jis kaltina save dėl Kristiano žūties.

- Kodėl? – nustebo Eva.

- Būk gera, pakalbėk su juo.

- Bet jis neatsako į mano skambučius... Maniau, kad neatsako, nes nori mane pamiršti. Todėl nesistengiau labiau...

- Kad ir kaip norėtum tave pamiršti, nepajėgtum. Jis neliks su manim... Todėl prašau, ištempk jį į gyvenimą. Žinok, kad turi mano palaiminimą. Nesvarbu, kad mes oficialiai susituokę. Neprieštarausiu jūsų sąjungai.

Ji išdidžiai pakilo nuo fotelio ir pasuko durų link. Evai suspaudė širdį. Ji negalėjo tikėtis tokios atomazgos. Kai Maiklas neatsakė į keletą jos skambučių, ji net neabejojo, kad privalo jį pamiršti. Bet dabar... Ji džiaugėsi, kad Maiklas gal būtų vis dar myli ją. Viltis vėl grįžo. Ji taip pat pašoko nuo fotelio:

- Kuriame pabe jis lankosi?

- Kaip visada. Ten kur visi eidavote po darbo... Tik neišsigąsk, kai pamatysi jį...

Vos išleidusi Juliją pro duris, Eva puolė persirengti ir tuoj pat išvažiavo ieškoti Maiklo. Kaip tik buvo laikas po darbo valandų, todėl pabas skambėjo nuo garsiai besišnekučiuojančių žmonių. Nužvelgusi visą erdvę, ji išvydo prie vieno stalo vos bepastovintį Maiklą. Jis buvo apšepęs barzda, pilna trupinių ir kažkokių gleivių, gal seilių, o gal alaus putų. Atrodė baisiai. Niekada dar nebuvo mačiusi jo tokio.

- Maiklai... – priėjusi kreipėsi.

Vyras kilstelėjo apgirtusias akis. Nebuvo aišku, ar jis pažino ją. Jo žvilgsnis buvo beprasmiškas, tuščias, lyg žvelgtų kažkur pro šalį.

- Maiklai, čia Eva. – priėjo arčiau. – Važiuokim namo... Tau jau užteks...

- Eva... Nereikėjo tau čia rodytis... Aš žmogžudys...

- Maiklai, ką tu kalbi... Nagi eime namo...

- Neisiu namo. Kur tik nori, tik ne namo... – kalbėjo apgirtusiu balsu.

- Važiuosim į mano namus, Maiklai.

Ji paėmė besipriešinantį vyrą už parankės ir išsivedė iš užėigos. Įsodino į mašiną ir parsivežė namo.

- Julija supyks... Eva, vežk mane atgal į pabą...

- Nesupyks. Julija pati manęs prašė pasirūpinti tavimi...

- Negali būti. Žmona negali prašyti meiluzės pagalbos...

- Maiklai, aš lyg ir nesu tavo meiluzė... Aš tiesiog myliu tave... Man skaudu matyti tave tokį. Kodėl tu taip elgiesi? Kodėl geri?

- Aš nužudžiau Kristianą...

- Jis nuriedėjo nuo kalno. Čia niekas nekaltas. Be to, neaišku, gal jis vis dar gyvas.

- Sužeistas kalnuose neišgyvensi... Jis tikrai jau mirė. Dėl mano kaltės.

- Kodėl taip manai? Paaiškink man.

- Policija sako, kad greičiausiai jis nulėkė nuo kelio dėl sprogusios padangos. Padangos, kurią aš jam uždėjau. Aš! Mačiau, kad ji prastos kokybės. Ji juk buvo laikina, tik laikinam pakeitimui. Perspėjau jį, kad po švenčių pasikeistų į normalią...

- Maiklai, kiekvienas žmogus gali būti apkaltintas kažkuo. Jei tu kaltini save todėl, kad tu keitei padangą, galime kaltinti ir mane, kad ta padanga jam prakiuro važiuojant iš manęs. Jei nebūtų atvykęs į susitikimą su Mila, gal tau nebūtų tekę keisti jam padangos. Taigi, kaltė krenta ir ant manęs. Bet mes negalime prisiimti tokios atsakomybės. Negi tu nesupranti, kad mes buvome tik įrankiai Dievo žaidime. Jei jam nutiko taip, vadinasi taip Dievas norėjo.

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Visą košę užviriau aš... Jei nebūčiau užsispyręs su tuo filmu, nieko panašaus nebūtų nutikę.

- Na jei žiūrėti taip, tada iš viso gyventi yra kenksminga! Liaukis jau. Taip mes nueisime iki Adomo su Ieva, kurie kalčiausi dėl visų mūsų kančių. – supyko Eva. – Būk geras, pamiegok.

Ji rūpestingai paguldė Maiklą svečių kambaryje. Šis neilgai trukus užmigo, alkoholis padarė savo. Eva paėmė vyro telefoną ir išsinešė į svetainę, kad kas nors skambindamas nepažadintų jos mylimojo. Netyčia spustelėjusi mygtuką ekrane išvydo skambučių suvestinę. Tai buvo vienintelis numeris, kartotas gal šimtus kartų, - Kristiano. Ji dar kartą spustelėjo šį numerį, pridėjusi prie ausies išgirdo: „šiuo metu adresatas nepasiekiamas...“ Liūdnai atsiduso ir prisiminė Milos žodžius, kad aktorius vis dar gyvas. Kažkodėl norėjosi tuo tikėti ir tai teikė vilties.

- 0205 -

Sėdėdamas tyliame tuščiame kambaryje, aptemusiam nuo ką tik kalnuose pasislėpusios vakarėjančios saulės, Kristianas žvelgė į ant stalo gulintį Andželos telefoną. Gal ir vertėtų kažkam paskambinti. Bet kam? Atrodo, kad mintinai jis nežino nei vieno savo artimojo ar draugo telefono... Ne. Visgi jis nusprendė susilaikyti nuo skambučio. Kol kas čia taip gera. Jokių rūpesčių. Vien ramybė, jauki gamta, primenanti vaikystę, ir nepaprastai graži moteris, kurią norisi saugoti. Jis palauks, kol visiškai sutvirtės, o tada... Jis tikėjosi, kad Andžela persigalvos ir vyks kartu su juo.

Į kambarį šluostydama ką tik išplautą galvą įėjo Andžela:

- Kuri pabėgimo planą? – nusijuokė ji.

- Kodėl taip manai? Visai ne... – sutriko Kristianas.

- Tiesiog... Mačiau, kaip tu neryžtingai stebėjai mano telefoną. Atrodė, kad norėjai paskambinti, bet bijojai, kad tavęs neišgirsčiau...

- Visai ne... – teisinosi vyras. – Aš tik mažčiau, kad jei ir norėčiau kam nors paskambinti, mintinai nežinau nei vieno telefono numerio...

- Nemeluok man. – atsisėdo ji šalia. – Žinai, tu teisus. Tau jau laikas grįžti namo. Tavo artimieji turi sužinoti, kad esi gyvas.

- Ne, Andžela. Dar ne...

- Kristianai... Patikėk manim, nežinomybė yra baisiausia, kas gali kankinti žmogų. Kai dingo mano dukra...

- Ne, čia visai kas kita... Paklausk. Tu mylėjai savo dukrą, tau ir turėjo būti siaubinga. O manęs ten niekas nemyli. Niekas dėl manęs nepergyvena.

- Netikiu, Kristianai. Kažkas vis tiek kenčia skausmą dėl tavo netekties. Pamąstyk, kažkas artimas turi būti tavo gyvenime.

Vyras nusišypsojo žvelgdamas moteriai į akis:

- Tu nepatikėsi, bet atrodo, kad esi pats artimiausias žmogus man... Ir tu esi čia.

- Tai tu tikrai nenori grįžti namo?

- Nebent tu su manim važiuotum...

- Kristianai... Tu žinai... Aš negaliu.

- Kodėl, Andžela? Kas tau nutiko, kad neleidi sau grįžti?

- Aš nužudžiau savo vyrą...

Kristianas sutrikęs pažvelgė rimtai į ją:

- Kaip?
  - Neversk manęs dar kartą to išgyventi pasakojant...
  - Atleisk. Bet gal tau palengvėtų, jei man papasakotum?
  - Prašau, būk geras, neversk manęs...
  - Gerai, jei nenori. Tik į vieną klausimą man atsakyk, ar policija ieško tavęs?
  - Ne...
  - Nepyk, bet aš nesusigaudau. Kai sakai, kad nužudei savo vyrą, turi galvoje kriminalinį veiksmažodį ar tiesiog kaltini save dėl jo mirties, nors pati realiai jo nežudei?
  - Prašau... Nebeklausinėk. Būk ramus, policija manęs neieško... Tu nebūsi apkaltintas bendrininkavimu.
  - Aš ne dėl to... – nusišypsojo Kristianas. – Aš tik noriu tave suprasti. Suprasti teisingai.
- Kitą rytą Andžela įėjusi į vyro kambarį rimtai pasakė:
- Iškviečiau tau taksi. Ruoškis. Maždaug po valandos bus.
  - Kodėl? – laikydamasis kėdės atlošo atsistojo jis.
  - Išsiunčiu tave namo...
  - Kodėl, Andžela, kodėl? – negalėdamas suprasti liūdnai žvelgė į ją.
  - Nenoriu prisirišti prie tavęs. Bijau užkrėsti tave mirtimi. Nenoriu pati kentėti, kai tu galiausiai vis tiek išvyksi iš čia. Jaučiu, kad vis labiau daraisi man svarbus. O taip neturi būti...

- Kodėl? Aš irgi pradėdau prie tavęs prisirišti. Man malonu su tavimi leisti laiką. Jei abiems gera, tai kodėl turime tai nutraukti?
  - Aš negaliu... Būk geras. Išvažiuok.
  - Tu vis kartoji, kad negali, bet nepaaiškini, kodėl? Andžela. Prašau. Jei tu mane dabar išsiųsi, pasirodysiu pasauliui, bet tuoj vėl grįšiu čia savo noru ir tu pamatysi, kad mes galime būti kartu.
  - Prašau, palik mane ramybėje... – susijaudinusi maldavo moteris.
  - Kodėl?
  - Prašau.
  - Gerai. Jei tu reikalauji, šiandien išvažiuosiu, bet pažadėk man, kad rasiu tave čia po savaitės. Lygiai po savaitės. Jei nenori vykti su manim, aš lankysiu tave kiekvieną savaitę. Pažadėk, kad būsi čia ir lauksi manęs.
  - Negaliu pažadėti. – nuleido akis Andžela.
  - Endži. Pažadėk, kad bent savaitę manęs palauksi... Tu gal ir netekai visko pasaulyje, bet tu radai mane. Noriu tapti tau viskuo.
- Ji išėjo iš kambario nieko nesakiusi. Atvykus užsakytam taksi Kristianas palengva išsėlino iš trobos ir paskutinį kartą giliai įkvėpė gaivaus kalnų oro. Lyg tyčia čia buvo be galo gražu, net saulė išlindo su juo atsiveikinti.
- Pone Kristianai! – tiesiog sukliko taksi vairuotojas. – O mes jau galvojom, kad jūs žuvote! Kokia laimė! Esu didelis jūsų gerbėjas!
  - O tu sakei, kad niekas tavęs nepasiilgo... – nusišypsojo vyrui Andžela.
  - Tai nesiskaito, - tyliai pašnibždėjo jai į ausį.

Loreta Stonkutė „Virusas“

Jis norėjo ilgiau taip arti pastovėti šalia šios moters, kad galėtų dar geriau įsiminti jos kvapą, kurio ilgėsis visą savaitę. Norėjo paliesti jos plaukus, kurių dar niekada nediršo paliesti. Norėjo pabučiuoti, apie ką svajoto jau ilgą laiką. Bet ji kukliai atsitraukė:

- Laimingai grįžk namo, Kristianai.

- Aš net namų neturiu, kur grįžti, Andžela... – lyg pro ašaras nusijuokė. – Prieš man išvykstant kažkas nusiaubė mano namą...

- O pone Kristianai, - kreipėsi vairuotojas, - nesijaudinkite. Policija tiria jūsų bylą, per televiziją rodė, kad buvo apžiūrėti jūsų namai, po to jais ėmė rūpintis jūsų mergina. Ji juk bendrasavininkė, tad namai jau sutvarkyti.

- Kas per velniava! – suriko vyras. – Jai niekas nepriklauso! Taip ir maniau, kad iš manęs jai vien turto reikia. Ir gal dar šlovės. Kekšė!

Andžela tik nuleido galvą:

- Neturėtum taip kalbėti apie savo merginą...

- Andžela... Dieve. Ji buvo paskutinis lašas perpildęs mano nesėkmių taurę. Pamačiau ją su savo vadybininku besiglamžančią. Todėl ir lėčiau be proto čia... Tu teisi. Turiu grįžti namo ir sutvarkyti kai kokius reikalus. Turiu įvykdyti teisingumą!

- Iliuzija, Kristianai. Teisingumas neegzistuoja... – numykė moteris.

- Gerai, kelias tolimas. Pažadėk man, kad po savaitės rasiu tave čia. Tą pačią valandą. Pažadėk. Tik vieną savaitę...

- Gerai, Kristianai. Vieną savaitę palauksiu. Tik dėl tavęs. – nusišypsojo ji.

- Galėtum duoti man savo telefono numerį, - paprašė vyras.

- Ne. Nenoriu, kad skambintum. Tai labai skaudu.

- Kas?

- Kalbėtis su žmogumi, kuris tau svarbus ir negalėti jo paliesti, negalėti jo apkabinti. Ne. Geriau neskambink...

Kristianas žengė žingsnį ir pagaliau išdrįso apkabinti Andželą. Jis pabučiavo jos lūpas ir pagaliau leido savo pirštams paskęsti jos plaukuose.

- Tik savaitę... Būsiu čia. Lauk manęs.

- Lauksiu tik savaitę. – nusišypsojo moteris.

- 0206 -

Suskambo Maiklo telefonas. Jis net klestelėjo ant sofos išvydęs užrašą „Kristianas“.

- Klausau, - nedrąsiai ištarė į ragelį.

- Labas Maiklai... – pasisveikino pašnekovas, vis dar stovėdamas telekomunikacijų firmoje, kurioje ką tik išsireikalavo atstatyti jo buvusį asmeninį telefono numerį.

- Kristianai? – ašarų prisrūvusiomis akimis paklausė režisierius.

- Taip. Tai aš. Ką tik grįžau namo... Ar gali man pagelbėti?

- Kristianai. Ačiū Dievui! – pašoko nuo sofos Maiklas ir nulėkė į virtuvę, kur Eva ruošė vakarienę. – Aš... Negaliu pasakyti, kaip džiaugiuosi, kad esi gyvas!

Eva iš karto suprato, su kuo kalbasi Maiklas. Mintyse ji padėkojo Dievui ir linksmi nusišypsojo.

- Taip taip... Per stebuklą likau gyvas. Ar gali...

- Kristianai! Prašyk, ko tik tau reikia. – entuziastingai kalbėjo Maiklas. – Tu neįsivaizduoji, koks akmuo nuo širdies nukrito. Drauguži. Visko, ko tik reikia.

- Maiklai, - juokėsi į ragelį aktorius ir jo širdyje pasklido toks geras jausmas, kad jis tikrai buvo laukiamas. Jis jautė, kad Maiklas kalba ir džiaugiasi labai nuoširdžiai. – Maiklai, džiaugiuosi, kad turiu tokį draugą kaip tu.

- Nagi sakyk, kuo galiu pagelbėti?

- Kol manęs nebuvo, čia šiočia tokia betvarkė pasidarė su mano mergina ir vadybininku... O aš sugipsuotas ir sutvarstytas. Nelabai galiu judėti ir tvarkyti kažkokius reikalus. Gal parekomenduotum kokią teisininką? Norėčiau, kad kas nors už mane padirbėtų...

- Be problemų. Tuoj paskambinsiu savo teisininkui. Jei nori, šįvakar pat atvažiuosim pas tave.

Tą patį vakarą Maiklas su Eva aplankė grįžusį draugą. Šis papasakojo visus savo nuotykius ir tai, kad sutiko nuostabią ir nepakartojamą moterį. Atrodė, kad pagaliau nesėkmių lavina baigėsi. Greit ir žiniasklaida suuodė, kad aktorius prisikėlė iš mirusių, ramybės dėlei Kristianas nusprendė surengti spaudos konferenciją, kad nekiltų faktų iškraipymo. Norėjo surengti kuo greičiau, nes po savaitės planavo vėl vykti į Škotiją.

Eva nusprendė šią gerą žinią pranešti Kajui. Parašė jam elektroninį laišką. Šis tuoj pat skambtelėjo Milai:

- Labas. Girdėjai, kad Kristianas tikrai gyvas?

- Aš tai visada žinojau. Dabar sėdžiu jo spaudos konferencijoje, negaliu kalbėtis... Perskambinsiu vėliau.

- Kur tu... – dar bandė klausti Kajus, bet Mila išjungė telefoną.

- Ką gi, atėjo laikas paskutiniam klausimui. – nužvelgdamas žurnalistų minią pasakė naujasis Kristiano vadybininkas.

Kristianas atidžiai rinkosi žurnalistą, į kurio paskutinį klausimą atsakys. Visi iškėlė po ranką mojavę savo rašikliais, visi norėjo gauti galimybę paklausti. Kristiano žvilgsnis stabtelėjo ties minioje bestovinėčia Mila. Jam net širdį suspaudė ją pamačius. Ką ji čia veikia? Ji kaip blogas ženklas persekioja. Po kiekvieno susitikimo su ja įvyksta kokia katastrofa. Turbūt ji vienintelė visoje minioje nekėlė rankos. Kristianas negalėjo atitraukti nuo jos savo sustingusio žvilgsnio. Jo veidas persimainė. Naujasis vadybininkas nusekė aktorius žvilgsnį:

- Taip prašom, atrodo Kristianas išsirinko paskutinį klausimą. Prašom, „The Telegraph“, klauskite.

Šalia Milos stovėjęs žurnalistas nudžiugo, kad jam pasisekė užduoti paskutinį klausimą. Vadybininkas pamanė, kad Kristianas žiūrėjo į jį. Nors šis vis dar neatitraukė žvilgsnio nuo šalia stovėjusios paslaptingosios jo persekiotojos.

- Sakykite, pone Kristianai, kaip stipriai pastarųjų dienų įvykiai keičia jūsų požiūrį į gyvenimą, gal planuojate kažką keisti iš esmės?

Pagaliau aktorius trumpam užmerkė akis ir susimąstęs atsakė:

- Nenorėdamas meluoti atsakysiu, kad nebematau ribos tarp to, ką esu priverstas pakeisti, ir to, ką pats noriu keisti... Kažkokia jėga verčia elgtis kitaip. Ir tai mane labiau stebina, nei liūdina... Sunku įsivaizduoti pokyčius, kai esi pripratęs ir prisirišęs prie įprasto kasdienio gyvenimo. Tada išisaknija baimė, kuri verčia galvoti, kad bet koks praradimas ar pasikeitimas rutinoje būtų nemalonus. Nors iš tikrųjų išėjimas ten, kur tu nieko nežinai ir nemoki, yra didžiausias atradimas ir gyvenimo žavesys. Linkiu kiekvienam nors kartą gyvenime prarasti tvirtą pagrindą po

Loreta Stonkutė „Virusas“

kojomis vien tam, kad rastų tai, ko negalėjo pamatyti iš savo stabilios tvirtovės.

- Ačiū, ponai, tikimės, kad aktorius atsakė į visus jūsų klausimus. Geros dienos. – atsisveikino vadybininkas.

Kristianas sunkiai atsistojo ir ramstydamasis elegantiška lazdele nužirkliavo į minią ten, kur buvo stovėjusi Mila. Jis norėjo paklausti, ką ji čia veikia. Bet ji lyg vaiduoklis jau buvo dingusi. Aktorius net ėmė abejoti, gal jam pasivaideno. Jis prisiminė Andželą ir jam vėl suspaudė širdį. Jis turi išvykti dar šiąnakt, kad būtų pas ją žadėtu laiku. Ji tikrai nestabilios būklės. Kristianas baiminosi, kad moteris gali atimti sau gyvybę anksčiau laiko. Milos pasirodymas sukėlė abejonę, kad gal visgi nesėkmių banga dar nesibaigė. Jis aiškiai suvokė, kad šią akimirką yra pasiruošęs prarasti viską, bet tik ne Andželą... Jei netektų jos, tada būtų galutinai sužlugdytas. Tada gal ir pats daug negalvojęs pasektų mylimosios pavyzdžiu...

Vidinis nerimas spaudė širdį, nuo to buvo sunku kvėpuoti. Kristianas prisisagstė apykaklę ir atsitraukė kaklaraištį žemiau.

- Ar viskas gerai? – priėjęs paklausė vadybininkas.

- Taip, ačiū tau, Larsai. Gerai padirbėjai. Vykdyk viską kaip sutarta, o man reikia savaitgaliui išvykti. Telefoną turėsiu su savim, jei ką, skambink.

- Jūs turbūt juokaujat, pone Kristianai? – išpūtė akis šis.

- Ne nejuokauju. Tai gyvybės ir mirties klausimas. Turiu rytoj būti Skajaus saloje, todėl negaišink manęs.

- Bet juk tai 12 valandų kelio, o jūs tokios būklės...

- Būtent. Tad pasistenk be manęs sutvarkyti viską, kas buvo pavesta. Aš tikrai skubu.

- Bet pone, be jūsų tai neįmanoma. Reiks jūsų parašų... Jūsų sąskaitos...

- Gerai gerai, Larsai, - skubėdamas link išėjimo ramino vadybininką aktorius, - pirmadienį grįšiu, tu tiesiog patempk gumą iki to laiko.

Kristianas negaišo laiko. Milos pasirodymas jį neramino. Jis jau spėjo netekti visko, kas jam buvo brangu. Jam atrodė, kad visa tai prarado dėl tos keistos moters prakeikimo. O Andžela buvo kažkas naujo, lyg išganymas. Netekti jos būtų... Jis bijojo net pagalvoti apie tai.

Visą naktį spaudė kiek tik leido naujas automobilis. Tik karts nuo karto sustodavo atsigerti kavos ir atsikvėpti nuo įtampos. Skubėjo, bet matė, kad žadėtajai valandai nespės... Tikėjosi, kad Andžela jo pažado nesuprato perdėtai tiksliai. Kuo labiau artėjo prie jos sodybos, tuo stipriau jį jaudino mintis apie tai, kaip įvyks susitikimas. Jo vaizduotė sumodeliavo keletą scenarijų.

Pagaliau jis jau matė jos baltuojantį namą, paskendusį ryto lietuje. Negaišo lipti iš automobilio. Įžengęs į kiemą pajuto stiprų širdies skausmą... Andžela gulėjo ant žemės aukštelininka, permirkusi pliaupiančio lietaus...

- Endži! – šaukdamas pribėgo prie jos ir suklypo. – Endži...

Jis palietė jos veidą ir ši atsimerkė.

- O Endži... Tu mane taip išgąsdinai...

- Ar kada bandei gulėti lietuje ant žemės? Lietus taip maloniai kutena veidą... – besišypsodama paklausė moteris.

Prie jos palinkęs Kristianas tik papurtė galvą:

- Ne. Šito nesu bandęs... Ačiū Dievui tu sveika... Skubėjau kiek begalėdamas.

- Žinau. – tyliai ištarė Andžela ir kilstelėdama veidą įsiskverbė jam į lūpas.

Ji buvo laiminga. Šios akimirkos laukė visą savaitę. Davė sau žodį, kad pirmą, o kartu ir paskutinį kartą pasimėgaus gyvenimu. Kol Kristianui bus svarbi, tol gyvens. Kai šis vyras paliks ją, o taip, jos nuomone, tikrai įvyks, nes jis 600 mylių važinėti čia greit pavargs, štai tada ji ir nutrauks savo gyvybės siūlą.

- Endži, kaip tu mane išgąsdinai čia gulėdama... Jei netekčiau tavęs, aš... – pagaliau pasakė Kristianas. – Man regis, esu tave be galo įsimylėjęs... Kaip koks jauniklis koledže... Gali patikėti?

- Laukiau tavęs čia, bet tu vėlavai. – apkabinusi jį pasakojo moteris. – Atsiguliau čia ir nusprendžiau nesikelti, kol tu nepasirodysi. Jei nebūtum atvykęs, būčiau čia ir mirusi per kokią savaitėlę...

- Endži, man labai nepatinka, kai tu kalbi apie mirtį. Gal galėtum ne tik nekalbėti apie tai, bet ir nemąstyti. Mane tikrai neramina tokios tavo mintys...

- Tu juk žinai, kad vieną dieną tai įvyks...

- Visiems tai įvyks kažkurią dieną. Ar vienaip, ar kitaip. Kam užbėgti įvykiams už akių? Jei galime būti kartu laimingi, kodėl bėgti nuo to. Aš galiu vėluoti valandą, bet dėl to nereikia žudyti. Žinok, kad aš visada atvažiuosiu, niekas manęs nuo šito nesulaikys. Būk rami ir lauk.

- Gal jau galim eiti į kambarį? – nusišypsojo Andžela. – Darosi šaltoka...

Kristianas greit užmigo. Andžela, stebėdama jį miegantį vis švelniai pabučiuodavo kur nors į veidą, ranką ar krūtinę... Jai buvo malonu nuogu kūnu liesti jo nuogą kūną. Ji tai darė švelniai, nes nenorėjo pažadinti. Ji net pakilo iš lovos užtraukti langą užuolaida, kad dienos šviesa neišblaškytų iš po kelionės ir aistros nuvarginto vyro.

Andželai visa tai buvo neapsakomai keista, ji net nežinojo, kaip elgtis. Vienintelis vyras, su kuriuo ji miegojo, buvo jos sutuoktinis. Trumpam jos smegenys priminė jos likimą, kaip vyras susirgo, kaip atgulė į lovą, kaip tapo kenčiančiu ir niekaip nenumiršančiu mirtininku. Ji, pati būdama medike, bandė prikalbėti kolegas nutraukti vyro kančias, bet jai buvo griežtai atsakyta. Ji aktyviai prisidėjo prie eutanazijos legalizacijos propaguotojų, net tapo aktyviste, mat skausmas augo su kiekviena diena. Andžela jautė, kaip vyro kančia ją smaugia. Tada kilo didžiulė sumaištis, nes oponentai išsiaiškino, kad ji visą gyvenimą darė abortus. Tuo metu visi laikraščiai ir televizijos laidos narstė jos gyvenimą kaulelį po kaulelio. Dar didesnis antpuolis užgulė ją jau po visko. Andžela slapta išvežė vyrą į Belgiją, kur jam buvo atlikta eutanazija...

Šią akimirką ji žvelgė į miegantį Kristianą ir jai vėl spaudė širdį. Aukštesnės jėgos šaiposi iš jos. Atima viską, o paskui numeta tokią dovaną. Ji žinojo, kad ir ši pažintis nesibaigs geruoju. Taip Dievas daro tik tam, kad ją dar labiau išskaudintų. Ji žinojo savo likimą. Seniai seniai, dar būdama studentė, ji buvo pas astrologą. Niekada neišblės prisiminimas apie tai, kaip šis, pamatęs jos planetas, atsilošė kėdėje, pažvelgė į ją ir nepatenkintas palingavo galvą. Iš visos teorijos, kurią astrologas bandė paaiškinti, ji prisimena tik tris žodžius: Lilit, Plutonas, Vėžys... Ir dabar ji nežino šių simbolių prasmės, bet ji žino, kad tai yra trys burtažodžiai, kurie padarė jos gyvenimą nepakeliamą. Astrologo paaiškinimo nuotrupos lyg sudužusio indo šukės susmigo į širdį ir nuo to karto smigo vis giliau ir giliau: tu pražudysi daug šeimų, bet ir tavo šeima bus nužudyta...

Ji stebėjo, kaip Kristiano miegančios akys po vokais intensyviai lakstė. Matyt kažką sapnuoja. Ji niekada jam nepasakos to, ką teko išgyventi. Ji lauks, kada šis vyras paliks ją. Tada ji...

Suskambo Kristiano telefonas ir Andžela krūptelėjo. Vyras pramerkė akis ir pažvelgė į ją nerimastingai, lyg nesuprasdamas, kas nutiko.

- Tavo telefonas, - sušnibždėjo ši.

Kristianas buvo pakviestas iš gilaus miego, tad sunkiai susigaudė, kas vyksta. Prireikė kelių akimirkų, kad jis prisimintų, jog guli Skajaus saloje su mylima Endži, kad skamba telefonas. Kad tai jo telefonas, mat autoavarijoje prarastą telefoną pakeitė nauju, kuriame buvo palikęs kitokią skambučio melodiją. Kol jis viską susigaudė, aparatas nutilo. Vyras paėmė telefoną:

- Larsas... Ko jam prireikė...

Vėl numetė telefoną ant naktinio stalelio ir atsigręžė į Andželą. Įsikniaubė į ją ir atsiduso. Jam buvo taip malonu čia. Nenorėjo net prisiminti mieste palikto gyvenimo.

- Ar ilgai aš miegojau? – paklausė prikimusi nuo miego balsu.

- Koks skirtumas. Aš paklausiu kitaip: ar tau užteko miego? – šypsodamasi atsakė moteris.

- Su tavim kad ir amžinybę galėčiau miegoti, niekada neužtektų...

Akimirkai Kristianas susimąstė. Jis jautė, kad ką tik kažką sapnavo, kad vis dar laiko sapną už siūlo galelio. Jis pabandė traukti tą siūlo galą, kad atsektų sapno eigą. Ten buvo Mila. Taip, jis tikrai sapnavo Milą ir jei ne tas skambutis, būtų pasapnavęs ir pamiršęs. Staigus prabudimas nenugramzdino sapno užmarštin. Jam tai priminė nemalonų pastarųjų dienų likimo žaidimą. Sapne Mila jo klausė, kada gi jis sustos bėgti nuo Dievo, kada gi jis pagaliau ateis pas ją ir padarys, kas buvo liepta. Sapne jis jautėsi stovįs ant bedugnės krašto kartu su Endži. Jis jautė, kad jei pasitrauks nuo tos prarajos, jo mylimoji kris žemyn. Niekas gero nežadantis sapnas, bet to jis neketino pasakoti šalia gulinčiai moteriai.

- O tu miegojai? – paklausė Kristianas.

- Žiūrėjau, kaip tu miegi. Kažką sapnavai. Mačiau, kaip lakstė tavo akys. Ar geras buvo sapnas?

- Nepamenu, - teko sumeluoti. Kreivai šypsodamasis pratęsė, – Ir nesu įsitikinęs, kad prabudau... Šalia manęs nuostabi moteris, mes nuostabioj saloj, niekur nereikia skubėti, galima tiesiog būti. Ar tai ne sapnas?

- Atrodo, kad tikrovė, - atsakė ji. – Nebent abu sapnuojam tą patį sapną.

- Ar gali mane įtikinti, kad tai ne sapnas?

- Įgnybti tau, ar ką? – juokėsi ji.

- O gali kaip nors maloniau įtikinti? – sušnibždėjo į ausį Kristianas.

- Šitaip? – sušnibždėjo Andžela intymiai glausdamasi prie jo.

- Aha, jau panašiau... – apimtas malonumo šnibždėjo vyras.

Po gero pusvalandžio vėl suskambo Kristiano telefonas. Šį kartą skambutis nutraukė malonią atsipalaidavimo tylą, kurioje abu buvo nugrimzdę į savo svajones.

- Taip, Larsai, kas nutiko? – atsiliepė Kristianas.

- Sveiki. Ar jums viskas gerai? Jaudinausi dėl jūsų...

- Man viskas tiesiog puiku. O kas tavo fronte?

- Viskas gerai. Vykdaau jūsų pavedimus. Džiaugiuosi, kad jums viskas puiku. Tik tiek ir tenorėjau sužinoti. Gero savaitgalio ir laimingai grįžkite namo, pirmadienį reiks pasirašyti kai kokius dokumentus.

- Na ir ačiū Dievui, - atsiduso Maiklas, kai Larsas išjungė telefoną. – Dabar ramiau. Man jau fobija dėl Kristiano.

Jie trise sėdėjo lauko kavinukėje. Maiklas pakvietė Larsą susitikti ir žinoma kartu atsivežė Evą. Tai buvo graži savaitgalio popietė.

- Reikia padėti mūsų bendram draugui. – tęsė režisierius. – Pastarosios savaitės jam buvo tikras išbandymas. Labai džiaugiuosi, kad rado naują draugę. Tik gaila, kad taip toli. Teks ją įtikinti persikelti arčiau...

Eva džiaugėsi galėdama būti šalia Maiklo va taip. Jos statusas dar nebuvo kažkaip konkrečiai įvardintas, bet ji žinojo, kad turi teisę jaustis svarbi šiam vyrui, nes taip ir buvo. Jis gyvena pas ją vos savaitę. Apie tai turbūt žino tik Julija. Dar nėra nieko konkrečiau, dar net savo daiktų Maiklas neatsivežė pas ją, bet tai, kad jie jau prisipažino vienas kitam meilėje, kad mylėjosi, kad šiandien išėjo į miestą kartu pramogauti, kad nieko nebijodama ji gali laikyti jį už rankos, jai buvo *laaabei* daug. Eva žinojo, o ir Maiklas taip pat, kad teks atlaikyti visuomenės reakciją į tokį pasikeitimą. Abu su nerimu laukė to, bet tikėjo, kad viskas bus gerai.

Neilgai trukus Larsas atsisveikino, mat turėjo neatliktų darbų. Maiklas atsiduso ir pratarė Evai:

- Manau, kad reikia paskambinti Julijai. Turim pasikalbėti su ja.

Eva pajuto nerimą. Ji žinojo, kad tai kažkada teks padaryti, bet norėjo atitolinti tą dieną.

- 0207 -

Prasinešę apie vizitą abu nuvyko į buvusius Maiklo namus. Julija neatrodė prislėgta. Bet siaubingas nepatogumo jausmas slėgė visų trijų vidų. Žmona pasiūlė arbatos, tad visi susėdo lauko terasoje.

- Julija, - pagaliau pradėjo pokalbį Maiklas. – Turim aptarti mūsų padėtį.

- Taip, žinoma, - nusišypsojo ši taip, lyg jaustųsi kalta.

- Aš žinau, kad tu pati paprašei Evos man padėti ir už tai esu tau be galo dėkingas. – kaltai kalbėjo vyras. – Tu dar kartą įrodei, kad esi ištikima ir gero linkinti žmona. Bet taip pat tu Evai sakei, kad neprieštarausiu mūsų...

Nutilo nežinodamas, kaip įvardinti sąjungą su Eva. Julija perėmė mintį:

- Taip, susiklosčius tokioms aplinkybėms, protingiausia būtų išsiskirti oficialiai. Paruošk dokumentus ir aš juos pasirašysiu.

Maiklas atsiduso ir atsirėmė į suolo atkaltę. Jis nesitikėjo, kad viskas bus taip paprasta. Julija laikėsi didvyriškai. Jis puikiai žinojo, kad jai dabar iš skausmo plyšta širdis, bet ji to nė kiek neparodė. Tada nedrąsiai į pokalbį įsiliejo Eva:

- Julija, ar tu tikrai neprieštaruji? Mes tikrai nenorime tavęs skaudinti. To niekas nenorėjo. Tiesiog yra taip kaip yra... Man asmeniškai labai nepatogu prieš tave. Jaučiuosi taip lyg vogčiau. Kad ir kaip myliu Maiklą, bet jei tu dėl to jausi nuoskaudą ir pyksi ant manęs, aš geriau esu pasiruošusi paleisti jį. Geriau kentėčiau pati, juk iki šiol tai pakėliau...

Maiklas pažvelgė į Evą. Atrodė, kad ji tikrai yra pasiryžusi palikti jį, jei tik Julija tars žodį. Tokiu atveju jis liktų vienas, nes puikiai žinojo, kad pas žmoną niekada nebegriš. Jis jautė, kad su ja jo likimo siūlas pasibaigė. Jis galėtų tai pavadinti pasibaigusia karma ar dar kaip kitaip, bet labai aiškiai matė, kad jiedu nebeturi nieko bendro.

- Eva, - pagaliau atsakė Julija, - šią savaitę praleidau viena. Žinoma, dažnai galvodavau, ką judu veikiate, kaip judviem gera kartu. Neslėpsiu, pavydžiu jums. Bet pavydžiu to jausmo, kurį jaučiate vienas kitam, o ne buvimo kartu. Mudu su Maiklu, net būdami kartu, miegodami kartu nejaučiame to jausmo. Tarp mūsų jis kažkodėl neatsiranda. Tad beprasmiška būtų tęsti tai, kas jau yra tuščia... Žinoma, mudu buvom pripratę vienas prie kito, žinojom vienas kito įpročius, pomėgius. Buitiškai buvo patogu gyventi kartu.

Kurį laiką tvyrojo tylą. Pagaliau Maiklas paklausė:

- O kaip tu gyvensi toliau? Ar pasiliksi šiame name?

- Ar tu paliksi jį man? – nusišypsojo žmona.

- Žinoma, be jokios abejonės, tu juk tiek daug investavai į jį. Tu juk esi šių namų deivė...

- Nors, tiesą pasakius, nežinau, kaip gyvensiu toliau... Norėčiau pradėti keliauti, pamatyti pasaulio. O gal net norėčiau prisidėti prie misionierių, kurie daro kažką prasmingo. Juk iš tiesų šiame gyvenime nieko gero ir nepadariau. Pagimdžiau tau vaikų ir, kaip tu sakai, tapau šių namų deive...

- Jei tik nori, Julija... Finansuosiu visas tavo keliones. – entuziastingai pritarė Maiklas, džiaugdamasis, kad žmona rado kažką, kas padarytų jos gyvenimą įdomų ir prasmingą.

- Visgi, Maiklai, tikiuosi, kad tu įvertinsi mano tarnystę tau ir nepaliksi manęs be cento kišenėje. Tikiuosi, paliksi man ne tik namą, bet ir...

- Žinoma, be jokios abejonės, - pratęsė Maiklas, suprasdamas žmonos prašymą.

- Aš nenoriu prašyti ir derėtis, bet tikiuosi, kad tu pasielsi garbingai...

Tą pačią dieną Maiklas susirinko savo daiktus ir parsivežė juos pas Evą. Svečiams išvykus Julija pravirko. Pati nežinojo, kodėl. Labai keista. Lyg būtų kas išrovęs jai dantį. Spintos be Maiklo daiktų, jo mėgiamiausias fotelis, ant kurio turbūt jis niekada nebesėdės... Kaip keista. Ar tai skaudu? Julija pripažino sau, kad visgi skaudu. Ji tikrai norėjo paleisti Maiklą. Ji tikrai norėjo pati pradėti naują gyvenimo etapą, kuriame pagrindinį vaidmenį atliktų ji pati, o ne sutuoktinis. Viso to ji norėjo. Ir keliauti, ir džiaugtis naujovėmis, džiaugtis laisve... Bet šią akimirką vis tiek ašaros bėgo upeliais.

Prisiminusi naujai pažintą kunigą, nutarė nuvykti pas jį, paprašyti pagalbos. Jai reikėjo palaikymo. Iš savo vaikų ji negalėjo to prašyti šią akimirką, nes jiems patiems bus šokas, kai sužinos tokią naujieną. Taip pat ji jautė, kad privalo kuo skubiau apie tai pranešti, nes bus geriau, jei vaikai tai sužinos iš jos, o ne iš žiniasklaidos. Bet ne šią akimirką. Dabar jai pačiai reikia pagalbos.

Sutramdžiusi ašaras, pataisiusi makiažą ir pasikvėpinusi sėdo į automobilį ir nuvažiavo į bažnyčią, kurioje lankėsi per Velykas. Durys buvo atrakintos, nors viduje nieko nebuvo, vien lengvai plevenančios žvakės.

Tyloje aidėjo jos aukštakulnių taukšėjimas. Klausydamosi šio ritmingo aido ji palengva nužingsniavo link bažnyčios centro ir atsisėdo į suolą. Pakėlė galvą aukštyn ir atsiduso. Žvelgdama į be galo aukštą ir maloniai dekoruotą bažnyčios kupolą, Julija pripažino sau, kad reikėtų dažniau ateiti čia tiesiog pabūti, tiesiog pakvėpuoti tuo jaukais smilkalais prikviptusio oro, pamąstyti apie kažką aukštesnio nei šis pasaulis. Ji niekada to nebuvo dariusi, bet šią akimirką jautė, kad norėtų dažniau...

Laukdama kažkokio Dieviško apreiškimo ir palaikymo, Julija pradėjo žvalgytis aplink. Ji jautė šios vietos šventumą, bet negalėjo suprasti, kas jai to suteikia. Nebuvo čia nei šventųjų paveikslų, nei kažkokio ypatingo altoriaus, nei auksinių dekoracijų... Vien kelios žvakės ir malonus smilkalų kvapas.

Staiga ji išgirdo vyriškų batų kaukšėjimą. Jis artėjo iš pagalbinių patalpų.

- Julija! – pagaliau pasirodė kunigo siluetas. – Koks džiaugsmas jus čia pamatyti vėl!

- Kaip pažinote mane? – pakilo iš suolo moteris.

Kunigas pirštu parodė į ant vienos kolonos kabančią filmavimo kamerą.

- Laikom ją čia, tad per televizoriuką matau visus, kurie ateina. Štai žiūriu ir negaliu patikėti savo akimis. O gi Julija sėdi... Gal galiu kuo padėti?

- Taip tikrai, - nusišypsojo ji, - atėjau ieškoti pagalbos...

- Tad užėikit į mano valdas, - mostu pakvietė į tarnybines patalpas kunigas. – Išgersim arbatos, pakalbėsime.

Julija įsitaisė ant minkštasuolio. Kunigas Metju užvirė arbatos ir atsisėdo priešais moterį.

- Na tai pasakokite, kas nutiko, - padrąsino.

- Šiandien Maiklas galutinai išsikraustė pas savo naują mylimąją... Nutarėme skirtis. – trumpai papasakojo moteris.

- Ką gi, to buvo galima tikėtis, ar ne? – nusišypsojo kunigas.

Julija tik palinkėjo. Buvo aišku, kad ji dėl to jaučiasi prastai.

- Ką planuojate veikti toliau? – po pauzės vėl paklausė Metju.

- Nežinau... Norėčiau keliauti, gal prisijungti prie misionierių...

- Kad atliktum misiją, nebūtina keliauti, – atsiduso vyras. – Taip, daugelis žmonių, pakliuvusių į panašią situaciją, nusprendžia keliauti. Ne kartą tai jau mačiau. Šitaip žmonės nesąmoningai bėga nuo juos ištikusios bėdos. Kurį laiką tai padeda. Taip. Atsitraukti nuo problemos - gerai. Ypač tada, kai labai skauda. Išvyksti ir lyg užsimiršti... Bet paskui tenka grįžti. Grįžti į tuos pačius namus. Ir problema vėl grįžta. Vienaip ar kitaip.

- Tai ką man daryti? – liūdnai paklausė Julija.

- Suprantu, kad dabar jaučiate tuštumą, nes kažkas didelio pasitraukė iš jūsų gyvenimo. Lyg būtų miręs artimas žmogus. Todėl manau, kad turite rasti kuo užpildyti tą tuštumą.

- Kuo gi galėčiau užpildyti? – patraukė pečiais moteris.

- Raskite sau kažko mielo. Gal tai augintinis, gal kažkokia veikla. Raskite tai, kas įaugės į tuščią vietą ir liks ilgam.

- Norėčiau nuveikti ką nors prasmingo. – atsiduso ji.

- Gal norite padėti mūsų bažnyčioje? Pas mus yra daug visokiausių darbų... Ir jų bus ilgą laiką, - nusišypsojo Metju.

- O ką galėčiau čia daryti? – susidomėjo Julija.

- Dažniau pas mus apsilankykite, apsidairykite, tikiu, kad rasite kažką, kas jus patrauks. Gal norite datulių? Šiandien viena moteris atnešė. Labai skanios. Tinka prie arbatos.

Julija paėmė vieną.

- Net nežinau... Nesu labai religinga. Neįsivaizduoju savęs dirbančios bažnyčioje. Norėčiau kažko didesnio.

Kunigas nusišypsojo:

- Dideli dalykai išauga iš mažų... Štai jūs paėmėt datulę. Ar žinote ant kokios didelės palmės ji užaugo?

- Niekad nesusimąščiau... Jos auga ant palmių?

- Taip. Labai didelių... Paragaukit. Nagi.

Julija pagaliau atkando vaisių.

- Pajuskite burnoje skonį. Pasakykite, kuri dalis vertingiausia šiame vaisiuje.

- Minkštumas tikrai saldus... Turbūt minkštumas vertingiausias, nes odelė kieta, skrandis turėtų sunkiai virškinti ją.

- Taip, žinoma, odelė vaisiuje yra pati neskaniausia. Ji tik sudaro apvalkalą, po kuriuo slepiasi geriausi dalykai. Odelė panaši į mūsų kūną. Mūsų kūnas yra tik apvalkalas. Jei matysime tik jį, gyvensime tik dėl jo, nesužinosime, kokios vertybės glūdi viduje. Minkštumas – tai mūsų siela su savo norais, svajonėmis, siekiais, jausmais ir emocijomis. Labai skanus ir minkštas, viliojantis. Bet jūs net nepastebėjote, kad liko dar viena dalis...

Julija pažvelgė į rankoje laikomą kitą datulės puselę, iš kurios kyšojo kauliukas.

- Jei gyvensime vien svajonėmis, malonumais, emocijomis, bus labai saldu, bet mes nepamatysime, kad dar giliau yra vertingesnė dalis. Kauliukas. Jame slypi gyvybė, esmė, išskirtinė teisė pradėti naują gyvybę. Tai mūsų dvasia. Ar galite patikėti, kad šiame kauliuke yra visa palmė. Taip taip. Didžiulė palmė. Iš šio kauliuko neužaus niekas kitas, tik palmė. Kodėl? Todėl, kad tai palmės sūnus, užprogramuotas tapti didžiuliu medžiu.

Trumpam nutilo, o Julija tik susimąstė.

- Ką norėjau tuo pasakyti? – pasiteisino kunigas. – Jūs turbūt esate girdėjusi, kad mes esame Dievo vaikai. Bet mūsų giminystė su Juo slypi ne grubiamo kūne ir ne jausmingoje sieloje. Giminystė slypi giliau. Ji yra mūsų dvasioje. Kiekvienas iš mūsų turi ją, bet ne kiekvienas randa jėgų tapti Dievu. Kaip ir ne kiekvienas datulių kauliukas išauga į palmę. Tam reikia ne tik laiko, bet ir tinkamų aplinkybių...

- Ir koks gi būtų jūsų patarimas man? – rimtai paklausė Julija.

- Dievo vaiku gali tapti tas, kuris pamiršta savo saldumą ir stengiasi tapti panašus savo savybėmis į Tėvą. Tapti palme yra neapsakomai daugiau nei auginti savo saldų mėgavimąsi. Pati pamąstykite. Tiek kiekybiškai, tiek kokybiškai... Tai visai kitas lygmuo. Kol saldumas nenupus, tol daigas neišdygs... Jei norite savo tuštumą užpildyti malonumais, kelionėmis, naujomis patirtimis – puiku. Jūsų valia. Bet jei tuštumą pageidautumėte užpildyti asmeniniu dvasios augimu, tai jau būtų kitas lygmuo.

- Bet nuo ko tada pradėti? – susimėtė moteris.

- Pirmiausia, savo naują tuštumą nustokite laikyti tragedija. Pirmiausia, sutiktą sunkumą laikykite galimybe ūgtelėti. Nukreipkite savo žvilgsnį į tą aukštį, kurį planuojate pasiekti. Kol žiūrėsite į save ir savo nesėkmę, tol liksite savo asmeniniame lygmenyje. Ateikite pas mus

dažniau, pabūkite mūsų susirinkimuose ir pamatysite kitų žmonių augimą. Pamatysite, kaip realiai žmonės auga. Tai bus nauja patirtis jums.

- Gerai, - abejodama ištarė Julija. - Jei taip sakote... O kada galiu pas jus užsukti?

- Jūs jau čia. Ir ateiti pas mus galite bet kada.

- Bet kokiomis dienomis būna jūsų susirinkimai?

- Kasdien. Tai mūsų namai. Dvasios namai. Juose pabūname kasdien. Vieni užbėga trumpam, kiti pabūna ilgiau. Kaip kas nori. Pasilikite šiandien ir viską pamatysite. Dabar popietė. Vakarop žmonės renkasi daugiausia. Neišeikite ir pati pamatysite.

- Keista. Čia taip ramu, net sunku patikėti, kad kas nors gali vykti.

- Taip. Šiandien pas mus užsuks viena rašytoja. Garsi. Per Velykas apie ją kalbėjom. Mila.

- Mila? – aiktelėjo Julija. Per nugarą jai nuropojo šaltas drebulys. – Jūs ją pažįstate?

- Taip. Kartais pas mus užsuka. Įdomi mergina.

- Bet kaip, - negalėjo atsigauti nuo šoko pašnekovė. Jai pačiai teko pasirašyti priesaiką, kad niekada niekam nepasakos apie susitikimą su šia rašytoja, o čia štai staiga pati Mila visiškai atvirai lankosi susirinkimuose... – Juk ji slepia savo asmenybę. Kaip galite ją pažinti? Niekas jos nežino...

- Mes žinom, - nusišypsojo Metju. – Išduosiu paslaptį. Tai ta pati moteris, dėl kurios palikau savo žmoną...

- Bet gi sakėte, kad tos moters niekada nesutikote... – dar labiau priblokšta pasijuto Julija.

- Nenorėjau išduoti to fakto anądien... – pasijuto kaltas kunigas. – Nežinojau, kiek jums tai svarbu. Jūs visgi garsaus režisieriaus žmona. Iš kur galėjau žinoti, kad nepaskelbsite visam pasauliui, kad Mila lankosi mūsų bažnyčioje. Jūs juk niekam nepasakosite?

- Ne, tikrai niekam nepasakysiu... Bet noriu paklausti... Tai jūs mylite ją ir susitikinėjate kaip įsimylėjęliai? Ar ir tai nutylėjote?

- Suprantu, kad vieną kartą pamelavęs nebegaliu tikėtis jūsų pasitikėjimo, bet prisiekiu, pamelavau tik tai. Mus sieja dvasinė meilė, ne kūniška, net ne romantiška... Tai tiesiog bendražmogiška meilė. Mila per daug „didelė“, kad toks kaip aš galėtų tapti jos partneriu... Ji jau išaugo į palmę, o aš dar ne...

- Ką norite tuo pasakyti? Ji turi dieviškų savybių?

- Neabejotinai.

- Negaliu patikėti... – prisimindama nemalonią pažintį su Mila Julija ėmė abejoti, ar verta pasilikti čia šiandien ir vėl susitikti su šia mįslinga moterim.

- Pasilikite ir pati įsitikinsite jos galiomis.

- Metju, ir aš turiu jums ką prisipažinti... – numykė Julija. Ji nusprendė papasakoti viską. Jei kunigas pažįsta Milą, vadinasi jos pasirašytas dokumentas nebetenka prasmės.

Tą akimirką kunigo dėmesį patraukė televizoriukas.

- Štai ir ji. – ištarė jis.

- Kas? Mila? – pašoko nuo krėslo Julija.

- Taip. Ir dar kažkoks jaunuolis.

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Matyt Kajus... – netyčia prasitarė moteris.

Kaip tik tą akimirką į patalpą įžengė minėtieji svečiai.

- Labas Metju, - apkabino kunigą Mila. – Pakviečiau ir draugą iš Lietuvos. Jis tik ką nusileido Britanijoj. Tai Kajus.

- Kajus? – nustebė. – Jis su mumis šventė Velykas. Mes jau pažįstami?

Abu jaunuoliai nusišypsojo pamatę Juliją.

- Na ir puiku. – apsidžiaugė Mila. – Kompanija didėja.

- Bet kaip? – sutrikusi pratarė Julija.

- Kas? – paklausė Kajus.

- Nesuprantu... Kaip gali būti tokie sutapimai?

- kažkas pasirūpino, kad tie sutapimai įvyktų. Net neabejokite tuo. – nusijuokė Mila.

- Bet kas? – išpūtė akis Julija.

Ji bandė prisiminti visą istoriją. Pirmąjį kartą ją čia atsivedė vyras per Velykas. Prieš tai vyrą čia atviliojo Kristianas su nuleistu ratu. O Kristianas negalėjo padaryti to specialiai, nes jis buvo kategoriškiausiai nusistatęs prieš Milą. Be to, šiandien ji pati nusprendė ateiti čia...

- Kas? – vėl suprunkštė Mila. – Didysis Darytojas... Kuris viską daro šiame pasaulyje. Jam turbūt linksma taip gluminti mus.

Mila čia jautėsi kaip namie. Ji pati pasidarė arbatos, pasiėmė pagalvėlę ir nuėjo į pačią bažnyčią. Visi nusekė paskui ją. Moteris numetė pagalvėlę ant žemės šalia vienos iš centrinių kolonų, atsisėdo ant jos, suraitė kojas ir pradėjo ramiai gurkšnoti atsineštą gėrimą. Jos žvilgsnis kurį laiką atrodė viskam abejingas, lyg būtų nukreiptas kažkur į vidų. Tuo

metu kunigas iš vienos spintos ištraukė kelis čiuzinius, pagalvių. Pasiūlė Julijai ir Kajui įsitaisyti patogiai. Šiuodu buvo kiek nustebę, nes jiems bažnyčioje nėra tekę taip elgtis.

- Tuoj ateis dar 22 žmonės. Plaukime dar kelias minutes, - pagaliau prabudusi iš keisto transo pratarė Mila.

Ir tikrai, Julijos nuostabai, atėjo būtent 22 žmonės. Visi jautėsi laisvai, matėsi, kad tai daro ne pirmą kartą. Jie tiesiog sėdosi ar pusiau gulėsi ant čiuzinių, drąsiai gurkšnojo arbatą.

- 0208 -

- Kajau, nubėk į kabinetą, atnešk popieriaus ir rašiklių. – paprašė Mila.

Jam grįžus, kiekvienas gavo po baltą lapą ir tušinuką.

- Ką gi. Dabar pamąstykite apie savo likimo liniją. Ji tai kyla, tai leidžiasi... Kurioj likimo bangos skalės zonoje šiuo metu esate. – ramiai kalbėjo Mila. – Pabandykite pažvelgti į priekį. Į savo ateitį. Pamatykite, kokį didžiausią tikslą galite sau išsikelti. Kokio noro išsipildymas jus padarytų laimingus. Iš tikrųjų laimingus. Čia nereikia veidmainiauti ir stengtis atrodyti geriau negu esate. Raskite svajonėse tai, kas tikrai jus pripildytų laimės. Kadangi tai svajonių pasaulis, jūs galite rinktis viską, net tai, kas jums atrodo nerealu, net tai, kas atrodo nepasiekiamo. Svarbiausia, kad nuo to jūs taptumėte absoliučiai laimingi šiame savo evoliucijos tarpsnyje. Gerai apsvarstykite savo norą ir kiek įmanoma konkrečiau jį parašykite ant lapo. Parašykite kuo lakoniškiau, bet kartu ir kuo tiksliau, konkrečiau.

Kurį laiką visi tyloje mąstė, paskui pradėjo rašyti. Kai visi baigė, Mila vėl paliepė:

- O dabar turėsite mums tai perskaityti garsiai.

Kilo šurmulys, nes kai kurie nenorėjo skaityti garsiai:

- Juk tai privatu, aš tikrai nenoriu perskaityti savo noro garsiai prie visų... – priešinosi Julija.

- Ša. – griežtai nutraukė pasipiktinimo bangą Mila. – Tai ne žaidimas, brangieji. Ką jūs sau manote? Ar noras, kurio jūs nedrįstate, gali išsipildyti? Jei gėdijatės jo, jūs bėgate nuo jo. Kad noras išsipildytų, turite būti pasiruošę bet kam šiame pasaulyje įrodyti, kad turite teisę šito norėti, kad niekas jūsų neatkalbės ir nesugėdins. Jei gėdijatės, vadinasi nedrįstate. Kaip priimsite noro išsipildymą, jei nedrįstate. Nagi, Julija ir bus pirmoji, kuri mums garsiai perskaitys norą.

Mila šiek tiek nuleido akis ir vėl pratarė:

- Gerai, Kajau, paimk Julijos lapą ir perskaityk už ją. Ji nedrįsta tiek, kad net fiziškai nepajėgtų to padaryti.

Kajus priėjo prie Julijos, bet ši slėpė lapą už nugaros teisindamasi:

- Jūs sakėte, kad galima rinktis iš visko... Kad galima sau leisti viską...

- Julija, tai jūs nedrįstate būti laiminga? Juk užduotis buvo sugalvoti norą, kuris jus padarys laimingą...

- Bet kam skaityti? – vis gynėsi moteris. – Ar neturėtų noras likti paslapyje?

- Kajau, nagi, - nenusileido Mokytoja.

Jaunuolis beveik grubiai išplėšė Julijos lapą iš jos rankų ir pradėjo skaityti:

- Noriu, kad mano tuštumą, paliktą išėjusio vyro, užpildytų kunigas Metju: gyventi su juo, mylėti vienas kitą.

Julija užsidengė veidą delnais. Kunigas nuleido akis ir šiek tiek paraudo. Visi pasijuto nepatogiai, tikrai niekas nenorėjo pakliūti į tokią situaciją. Bet visų širdyse užvirė nerimas, kad kiekvieno slapčiausios svajonės taip pat bus atskleistos.

- Julija, kodėl tau gėda šito norėti? – pagaliau tylą nutraukė Mila.

Moteris tik purtė galvą ir vis dar neatitraukė delnų nuo veido.

- Matau, kad norite pasislėpti nuo mūsų, norite skradžiai žemę prasmegti šią akimirką. Bet kodėl?

- Ne. Aš negaliu, - staiga pašoko nuo čiužinio Julija, - aš išeinu. Man čia ne vieta...

- Jūs bėgate nuo savęs, nuo savo laimės, nuo savo norų... Ką gi. Jūsų valia. Bet mes dar neperskaitėme kunigo Metju noro... Kas žino, gal jis svajoja apie jus. Jei išeisite, taip ir nesužinosite... Gal jūsų noras būtų išsipildęs jau šiandien. Rekomenduočiau pasilikti iki galo. Gėdą jau išgyvenote. Gėdos nepadaugės jei dar valandėlei pasiliksite. O gali būti, kad po valandėlę išeisite be gėdos širdyje. Nors žinoma, jūsų valia rinktis.

Moteris susimąstė ir po akimirkos vėl atsisėdo.

- Tai kodėl jums taip gėda norėti šito? – dar kartą paklausė Mokytoja.

- Nežinau... – tyliai nuleidusi akis pratarė Julija.

- Ir visgi, kodėl? – nenusileido Mila. – Jis juk nevedęs, vadinasi laisvas. Dedu galvą, kad iš čia esančių nė vienas neparašė tokio pat noro, vadinasi jūs viena šito norite, nereikės su niekuo varžytis.

- Man atrodo, kad tai savanaudiška... – vėl tyliai pratarė Julija.

- Tai visos moterys, gyvenančios su vyrais, yra savanaudės? – nusijuokė Mokytoja. – Manau, kad tokios didelės gėdos nejaustumėte, jei

būtumėte parašiusi vyrą, kurio nėra mūsų tarpe. O gal jei būtumėte neįvardijusi konkrečiai vardo. Bet jūs labai teisingai atlikote užduotį, nes juk buvo liepta parašyti kuo konkrečiau. Tada paklausiu, ar yra jūsų gyvenime dar koks vyras, kurį vietoj kunigo galėtumėte įrašyti į savo norą?

Julija susimąstė ir po kurio laiko pasakė, kad nėra tokio.

- Vadinasi jūs pasirinkote labai konkrečiai ir realiai. Galėjote parašyti apskritai „koks nors vyras“, bet pasirinkote Metju. Vadinasi, jaučiate jam ypatingus jausmus... Ar taip?

- Kodėl aš turiu atsakyti? – pradėjo vėl priešintis Julija.

- Todėl, kad jūs privalote įrodyti, jog turite teisę į šį norą. Štai kodėl. Kol kas tik aš įrodinėjau, kad galite to norėti... Kodėl turiu dirbti už jus, - rimtai suraukė kaktą Mila. – Nagi, įrodykite, kad turite teisę šito norėti! Ar ilgai bėgsite nuo savęs. Jei taip ir toliau, tuoj visas pasaulis nuo jūsų ims bėgti. Vyras jau pabėgo. Tad pradėkit įrodinėti, kad jūs irgi turite teisę būti laiminga. Nagi!

- Gerai jau! – pyktelėjo Julija. – Visą gyvenimą tarnavau savo vyrui. Niekas man negalėtų prikišti, kad buvau bloga žmona. Bet jis vis tiek mane paliko. Kodėl? Todėl, kad įsimylėjo kitą moterį. Jaunesnę ir, žinoma, gražesnę. Bet aš nenorėjau jo sulaikyti. Pradžioje norėjau, bet paskui nebe. Todėl, kad man atsibodo tarnauti. Mus siejo tik buitis. Aš galiu ir toliau daryti tuos darbus, kuriuos dariau anksčiau: skalbti, ruošti maistą, prižiūrėti namus... Bet manau, kad per tiek metų esu užsitarnavusi gauti vyrą, kuris man atrodo geidžiamiausias. Jis gali užpildyti tuštumą manyje. Tuštumą, kuri atsirado seniau nei mane paliko vyras.

- Jau gera pradžia, Julija. – pratarė Mila. – Bet perspėju, kad tai tik iliuzija.

- Kas? – nustebė ši.

- Joks vyras neužpildys jūsų tuštumos jausmo. Deja. Nuo savęs nepabėgsi. Matau, kad jei Metju susijungtų su jumis partnerystėje, jūs labai greitai pradėtumėte daryti tą patį, gal net stipriau nei anksčiau.

- Ką tą patį?

- Brangioji, jis - kunigas. Jis visą laiką praleidžia bažnyčioje vardan kitų žmonių. Namie matytumėte jį tik naktimis. O tarnauti tektų dar labiau, nes tektų ne tik namus tvarkyti, bet ir bažnyčią. Ne tik vyrą maitinti, bet ir tuos, kuriais jis rūpinasi: vargšus, parapijiečius, misionierius, kurie čia priklįsta... Iš jūsų būtų pareikalauta dar daugiau tarnavimo. Tikrai nekeliatumėt kartu į poilsines keliones, neleistumėte laisvalaikio kartu... Nes tokiems dalykams laiko nebus. Kodėl norite būtent Metju? Aš kaip Dievas negaliu jums duoti šito noro išsipildymo, nes matau, kad tai jūsų nepadarys laiminga. Atvirkščiai. Jūs tapsite dar nelaimingesnė. Įrodykite man, kad tik Metju gali padaryti jus laiminga.

- Tada nežinau...

- Vadinasi dėl jūsų negaliu lemti noro išsipildymo. Nes jūs abejojate. Galiu šį norą išpildyti tik tuo atveju, jei Metju taptų nuo to laimingas. Išpildyčiau norą tik dėl jo. Pasvarstykim. Jam pagalba labai praverstų. Buitis, kuria tenka rūpintis pačiam, nukristų nuo pečių. Julija gerokai palengvintų jo gyvenimą. Bet ar nepradėtų jį skūstis per didelę našta? Nes jei pradės nuolat bambėti, priekaištauti, tada Metju vėl taps nelaimingas. Buitis palengvės, bet psichologiškai pasidarys sunkiau. Tad ar verta tokį norą pildyti? Kunigui reikia nuolankios, supratingos, palaikančios, ne tik darbščios moters. Ar Julija tokia? Ar esate tokia?

- Turbūt ne... – liūdnai numykė ši.

- Nebent tarp jūsų atsirastų meilė... – vėl pratarė Mila. - Kaip sunku būti Dievu. Norisi visus padaryti laimingus, bet kad kažkaip labai jau patys žmonės tam prieštarauja... Taip, jei abu pamiltumėte vienas kitą, tada

galėčiau tą norą išpildyti. Nes mylintys žmonės aukojasi vieni kitiems ir niekada nepriekaištauja. Gerai. Pažiūrėsim. Nagi, būtų įdomu išgirsti, ko užsinorėjo pats Metju. Kajau, perskaityk jo norą.

Metju pats padavė savo lapą Kajui.

- Noriu būti toks pat kaip Mila: charizmatiškas, dieviškas, galintis daryti stebuklus, turintis galių.

Kunigas dar labiau išraudo.

- Mat ko užsigeidei, - nusijuokė Mila. – Taikai į Dievą? Kaip tu drįsti? Įrodyk man, kad esi vertas.

- O kodėl gi ne? – nepatogiai jausdamasis šypsojosi kunigas. – Galėčiau nuveikti neįsivaizduojamai daug. Pritraukčiau dar daugiau žmonių į Dievo namus. Gydyčiau sergančius. Padėčiau žmonėms spręsti jų problemas. Jei mano noras išsipildytų, laimingais padaryčiau daug žmonių. Manau, kad esu vertas. Esu geras žmogus, manau, kad ir išmintingas, siekiu tik gėrio.

- Ką gi, jei nori tapti Dievu, tada išspręsk Julijos problemą. Jei būtum visagalis, kaip jai padėtum?

- Aš sutinku su tavim, Mila, kad čia labiausiai padėtų meilė. Leisčiau jai įsimylėti.

- Bet aš priminsiu, kad ji nori tavęs, Metju. – šypsojosi Mokytoja. – Ar būdamas Dievas leisi jai įsimylėti save? Tada tau reiks gyventi su ja, su paprasta moterimi, kuri turės paprastų norų. Ar pats ją irgi įsimylėsi?

Metju sutrikęs mąstė:

- Aš leisčiau jai įsimylėti kitą vyrą...

- Bet ji sakė, kad nori tik tavęs...

- Na nežinau... Įsimylėtų kitą vyrą ir pamirštų mane...

- Tai būdamas Dievu nepasiaukotum vardan paprastos moters. Neimtum jos į žmonas?

- Tai kad aš neturėčiau laiko žmonai... Buitinius dalykus man padeda susitvarkyti parapijiečiai, taip kad žmonos man nereikia...

- Supratau. – vėl suraukė antakius Mila. – Grįžkime prie tavo noro. Sakei, kad nori galių. Kokių tau galių reikia?

Kunigo žvilgsnis nušvito:

- Tokių kaip tavo, Mila. Gebėjimo matyti visus kiaurai. Matyti ateitį ir praeitį. Teleportuotis. Na visko, ką tu moki.

- Suprantu, kad tai naudosi tik geriems tikslams?

- Žinoma, be jokios abejonės. – užgarantavo Metju.

- Gerai. Rinkis vieną galią. Duosim tau ją pradžia. Patikrinsim, ar nepanaudosi jos piktiems tikslams. Jei per bandomąjį laiką nesusikirsi, tada duosim tau tapti Dievu.

- Tikrai? Va taip paprastai? – sutriko kunigas.

- O kodėl gi ne? Ar tik neabejoji savo noru? Ar esi visiškai įsitikinęs, kad būtent šito nori?

- Be jokios abejonės. Nieko kito taip nenoriu kaip šito.

- Tai kurią galią renkiesi? – kreivai nusišypsojo Mila.

Kunigas susimąstė:

- Gal tada gebėjimą gydyti. Juk tai labai svarbu. Labai daug žmonių kenčia. Galėsiu padėti visiems. Ir šito tikrai nepanaudosi piktais tikslais.

- Gerai, Metju, duodu tau galią gydyti. Bet sąlygos yra tokios: duodu tau mėnesį. Jei nors kartą panaudosi tai piktam, jei nors kartą nuslėpsi savo galią, nepanaudosi jos geram tikslui, atsisakysi kam nors padėti... Tavo noras ne tik kad neišsipildys, bet už padarytą žalą visatai turėsi pats nešti atsakomybę. Sutinki?

- Atsakomybę? – sutriko kunigas.

- Žinoma. O kas taiso Dievo klaidas? Pats Dievas. Kas dar galėtų?

- Argi Dievas daro klaidų?

- Iš visų galių tu pasirinkai gydymą. Neklaidingumo nepasirinkai... – šypsojosi Mila.

- Bet taip nesąžininga... Dievas neklysta, todėl jam nereikia priiimti atsakomybės...

- Pamąstyk, kodėl Dievas neklysta. Kodėl jo sprendimai visada teisingi. Ir tuo pačiu pamąstyk, kodėl Dievas leidžia žmonėms sirgti. Jei Jis neklysta, vadinasi jo sprendimas leisti žmonėms kentėti yra teisingas. Tai ar teisingai pasirinkai? Gal nori pasirinkti kitą galią?

- Neklaidingumą? – suabejojo kunigas. – Bet ką aš su juo gero nuveiksiu, jei būsiu visada tesus, o vis tiek neturėdamas kitų galių negalėsiu nei pagydyti, nei kažkaip pakeisti žmogaus likimo... Ką su neklaidingumu darysiu? Reikia kažko praktiškesnio.

- Tai paliekam gydymą?

- Taip.

- Ar įsitikinęs, kad vis dar nori šito?

- O po mėnesio tikrai galėsiu tapti dieviškas?

- Jei išlaikysi išbandymą. – kreivai nusišypsojo Mila.

- Gerai. Tada palikime gydymą. Kiekvieną kartą prieš gydydamas gerai pasversiu, ar bus teisinga išgydyti.

- Nuo šios akimirkos tu – gydytojas, - vis dar besišypsodama paskelbė Mila. – Pirmoji tavo pacientė – Julija.

- Julija? – nustebo kunigas. – Ji juk nėra sužeista ir neatrodo serganti...

- Kad nekraujuoja ir neturi pakilusios temperatūros, dar nereiškia, kad yra sveika. Pažvelk į jos vidų ir pamatysi, kad jai reikia gydymo. Kad tapsi jos gydytoju, buvo nulemta jau prieš šį susitikimą. Juk ne atsitiktinai ji šiandien atėjo būtent pas tave. Tad imkis darbo nedelsiant, - rimtai kalbą baigė Mila.

- O ką man daryti? – patraukė Metju pečiais. – Kaip aš turiu gydyti?

- Gydymo dovaną aš tau jau suteikiau. Kaip ją naudoti, turi pats nuspręsti.

- Bet Mila... – skėsčiojo rankomis kunigas, jis jautėsi lyg paliktas ant ledo, tikrai nesusigaudė, ką jis dabar turintis daryti... – Ar galiu gydyti Kristaus vardu?

Mila giliai atsiduso ir pažvelgė keistu žvilgsniu į kunigą. Negalėjai suprasti, ar tai nusivylimo, ar pykčio, o gal užuojautos žvilgsnis...

- Metju... Kiek kartų tau galiu kartoti? Kiekvienas Dievo vardas menkina jį. Turi suprasti, kad Kristus, Buda, Šiva, Dzeusas ar dar koks kitas dievas nubrėžia ribą. – ji sudėjo rankas taip lyg laikytų didelį nematomą kamuolį. – Va čia, tarp mano rankų Kristus, o jau toliau, už rankų ribos, nebe Jis. Vadinasi tu galvoji, kad yra kažkas daugiau negu Dievas, jei Dievu laikai tik Kristų. Ar supranti tai? Kristus kaip ir bet kuri kita dievybė yra

Loreta Stonkutė „Virusas“

tokia menka prieš visą apimantį Kūrėją. Jei nori tapti dieviškas, turi tai suprasti, turi peržengti tą tvorą, už kurios yra daugiau nei vardas. Kristus yra meilė, o ji yra visur, net musulmono širdyje. Šiva yra transformacija, tad rask nors ką nors šiame pasaulyje, kad jame nebūtų transformacijos. Ganešas yra informacija. Ar yra nors kažkas visatoje, kas neturėtų informacijos savyje? Net mažiausia dulkė turi savo informaciją. Pamatyk visumą pagaliau. Daugiau nebekartosiu...

Ji dar kartą atsiduso ir lyg atsipalaidavusi nuo įtampos pasakė:

- Tada jau geriau sakyk, kad gyvai meilės vardu...

- 0209 -

Jau po užsiėmimo, važiuojant į viešbutį, Kajus paklausė Milos, kodėl ji analizavo visų susirinkusiųjų norus, bet jo asmeninio noro net nepaklausė.

- Kajau, - keistai atsiduso ji, - kaip tik dabar ir spręsim tavo problemą. Viešbutyje susirinksime daiktus ir išvyksime į Skajaus salą. Laukia ilga kelionė, o aš taip pavargau... Gal važiuokim traukiniu, kad nereikėtų vairuoti?

- Bet kam mums reikia į tą salą? – nustebo jaunuolis. – Mano noras visiškai nesusijęs su ta sala.

- Nevargink manęs. Visą vakarą kalbėjau. Leisk man pailsėti. Ateis laikas ir viskas paaiškės.

Mila tikrai atrodė pavargusi, gal net išsekusi. Kajus pirmą kartą matė ją tokią.

Laukė ilga 12 valandų kelionė. Atvykę į Skajų abu jaunuoliai žingsniavo ilgu, nežinia kur vedančiu keliu per kalnus. Abu atsigręždavo pasižiūrėti, ar neatvažiuoja koks automobilis, tikėdamiesi, kad juos paveš.

Traukti paskui save lagaminus, kad ir nedidelius, buvo nelengva. Bet pro šalį pralėkdavo tik vienas kitas motociklas, kuriais čia paprastai pasigrožėti nuostabios gamtos vaizdais atvyksta keliaujantys baikeriai iš visos Europos.

- Kur mes konkrečiai traukiam? – paklausė Kajus.

- Pirmiausia į Portri, o paskui matysim. – numykė Mila.

Pagaliau už nugaros pasigirdo automobilio garsas ir abu jaunuoliai vėl atsigręžė ir iškėlė pakeltus nykščius prašydami sustoti. Už vairo sėdėjo moteris. Ji mielai priėmė pakeleivius į savo automobilį, nes jai buvo pakeliui.

- Lekiu į Portri. Reikia šio to nusipirkti. – paaiškino ji nuotaikingai. – O jūs turbūt atostogaujate? Iš jūsų akcento suprantu, kad nesate anglai...

- Taip, mes iš Lietuvos. – atsakė Kajus. – Keliaujam...

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Lietuvių daug Anglijoj... – palingavo galvą moteris. – Ar tikitės čia rasti darbo?

- Ne. Mes tiesiog keliaujam. – palaikė pokalbį Kajus, o Mila atrodė per daug pavargusi. Ji tiesiog atsilošė ant galinės sėdynės ir užmerkė akis. – Tiesa, aš Kajus, o mano draugė Mila.

- Malonu. Aš - Andžela. Ar apsistosite Portri?

- Trumpam turbūt. – neužtikrintai atsakė pašnekovas. – Man regis, Mila nori patekti kažkur į kitą vietą, bet dar nėra apsisprendusi.

- Tai čia ji - kelionės organizatorė?

- Taip. Ji pas mus viskam vadovauja. – nusijuokė Kajus.

Trumpam pokalbis nutrūko. Kajus nužvelgė automobilio saloną. Jam patiko, kaip anglai prižiūri savo automobilius. Tvarkinga lyg namie. Staiga jo dėmesį patraukė vairuotojos ranka, ant kurios riešo kabojo auksinis pakabutis labai panašus į jo paties, kurį nuo vaikystės nešioja ant kaklo.

- Gražus pakabutis. – pagyrė jis. – Ar ką nors reiškia? Tai gyvatėlė, ar ne?

- Taip... – kilstelėjo riešą Andžela. – Gyvatėlė... Man labai brangus...

- Kodėl? Padovanojo mylimas žmogus?

Andžela tik pakraipė galvą ir taip, lyg norėtų kažką nuslėpti, pradėjo aiškinti:

- Ilga istorija... Abi su dukra turėjom tokius... Šis pakabutis man primena ją...

- Retai aplanko? Ilgitės jos? – bandė spėti Kajus.

- Nenorėčiau apie tai kalbėti...

- Suprantu... Tik vienas klausimas. Ar tokių pakabučių įmanoma įsigyti? Jei norėčiau tokį nusipirkti?

Vairuotoja papurtė galvą:

- Ne. Tai buvo pas juvelyrą užsakytas dirbinys.

- Štai kaip... – numykė Kajus. – Vadinasi jūs užsakėte du tokius pakabučius: sau ir dukrai?

- Taip...

- O ar galėjo juvelyras pagaminti dar tokių pat kam nors?

- Nemanau... Tai buvo juvelyras, kuris daro originalius papuošalus pagal konkrečius užsakovų pageidavimus.

Kajus tik palingavo galvą ir susimąstė. Jo žvilgsnis stebėjo nuo vibracijos linguojantį Andželos pakabutį. Keista. Jis galėjo prisiekti, kad jo pakabutis lygiai toks pat.

- O kodėl klausi? – pagaliau pačiai Andželai pasidarė įdomu, kodėl pakeleivis taip susidomėjo jos papuošalu. Ji buvo girdėjusi apie plėšikaujančius lietuvius. Akimirksniui išsigando, kad jos neapiplėštų ir nenužudytų... Bet nurimo, nes ši porelė neatrodė grėsmingai. Be to, ji juk pati ketina greitai laiku nutraukti savo gyvybę, tad jai nėra ko bijoti, jei tai įvyks anksčiau. Gaila tik palikti Kristianą, kuris liko ilsėtis jos namuose...

- Šiaip. Įdomu. – trumpai atsakė Kajus. Jis nusprendė neišsiduoti, kad turi tokį pat. Tegul ta moteris ir toliau galvoja, kad abi su dukra turi vienetinius dirbinius. – O kiek jūsų dukrai metų? – norėdamas pratęsti pokalbį beveik iš mandagumo paklausė.

- Dvidešimt trys.

- O! Tai mes su ja beveik vienmečiai... – nusišypsojo pakeleivis.

Andžela taip pat nusišypsojo, tik liūdnokai. Kajui pasirodė, kad moteriai pagailo prabėgusių metų. Jis jautė, kad dukros tema ji ne labai nori kalbėtis, tad nustojo toliau klausinėti.

Išleidusi pakeleivius prie viešbučio, pati Andžela nuskubėjo į parduotuvių kvartalą apsipirkti. Šįvakar abu su Kristianu planavo vykti į trumpą kelionę, aplankyti jo gimtuosius namus.

- Apsistosime viename kambaryje, tu nieko prieš? – paklausė Mila Kajaus.

- Ne. Man *cool*... – atsakė šis.

Kambarys buvo škotiškai jaukus: baldai tvirti ir pakankamai masyvūs, grindys vaikstant intymiai girgždėjo, primindamos, kad tai visgi senas autentiškas pastatas. Pirmiausia abu norėjo greičiau į dušą, nusiplauti kelionės nuovargio ir dulkių, nors gal Škotijoje reikėtų sakyti ne dulkių, bet išgėrusios drėgmės... Kol Mila prausėsi, Kajus peržiūrėjo televizoriaus kanalų ir sustojo ties muzikiniu, paliko jį groti. Jis žvelgė į lovą, kuri buvo sustumta iš dviejų atskirų. Jam tai patiko. Norėtų miegoti arčiau Milos, bet įtarė, kad ji gali pareikalauti tas dvi lovas atitraukti vieną nuo kitos. Visgi pats nusprendė apie tai užuominos neduoti. Gal jam pasiseks...

Mila išlindo su chalatu visa įkaitusi nuo karšto vandens. Švelniai rožinė nėrinuota naktinukų apykaklė dengė kaklą ir tai jai suteikė mažos mergaitės nekaltumo.

- Gali eiti. Vanduo geras. Darysiu arbatos. Gal ir tu nori?

- Būtų puiku. Gali užtaisyti. – atsakė Kajus užsidarydamas vonioje.

Nusivilkęs marškinėlius jis žvelgė veidrodyje į savo auksinį pakabutį. Jis atrodė lygiai toks pat kaip tos moters. Gyvatėlė jam buvo amžinas

priminimas, kad Dievas davė jam antrą šansą. Jis buvo pažadėjęs savo patėviui nešioti šį pakabutį, kad niekada nepamirštų...

Kajui atsiprausęs abu susėdo gerti arbatos. Per pravirą chalato apykaklę matėsi jaunuolio supjaustyta krūtinė. Mila žvelgė į senus randus ir bandė įsivaizduoti, kiek šiam žmogui teko patirti skausmo. Kajus tai pajuto ir praplėtęs praskiepą taip, kad matytųsi visa krūtinė, pasakė:

- Nešioju mechaninę širdį... Bet tu turbūt ir tai žinotai? Ar ne?

Mila švelniai nusišypsojo ir priėjusi arčiau delnu palietė didžiulius randus.

- Ir kaip tu jautiesi nešiodamas svetimą širdį?

- Man be galo pasisekė... Mano kraujo grupė ypač reta... Kad gausime tokią širdį, tikimybės beveik nebuvo... Žinai, mano patėvis Nikolas – protezų genijus. Kai susirgau, jis sukūrė man dirbtinę širdį. Mes vis laukėme donoro, o dirbtinė širdis buvo atsarginis variantas tuo atveju, jei laukti nebebūtų galima. Patėvis nežinojo, ar mano kūnas priims tokį dirbinį, nes jis niekada nebuvo išbandytas. Ir ta diena atėjo. Kai jau nebebuvo galima atidėlioti, man ta širdis buvo įdėta. Buvo viskių komplikacijų... Tiksliai visko net nežinau, man buvo vos dvylika metų. Pamenu tik, kad reikėjo kelių operacijų...

Mila prisiglaudė prie jo krūtinės ir po kelių akimirų pratarė:

- O plaka kaip gyva...

- Taip...

- Tai tu gal amžinas? Gal patėvis tau sukūrė amžiną variklį? – nusišypsojo Mila.

Kajus taip pat nusijuokė:

- Įsivaizduok: mano organai nusidėvės, kūnas žus, o širdis vis dar plaks... Medikai negalės manęs paskelbti mirusiu. Liksiu kaip zombis – gyvas kūnas be dvasios... Tau nebaisu su manim? Gal net dabar aš jau iš tikrųjų esu miręs?

Ir tą akimirką lyg gąsdintų suspaudė Milą savo glėbyje. Ši pajuto vaikiną veidą prieš savo ir lūpomis išskverbė į jo lūpas. Tokios atomazgos Kaju negalėjo net tikėtis. Jis pradėjo aistringai palaikyti bučinį, bet vos po kelių akimirkų Mila atsitraukė ir papurtė galvą:

- Ne ne. Negalim.

- Kodėl? – tyliai paklausė vaikiną, vis dar per liemenį apkabinęs ją.

- Neklausinėk. Einam miegoti...

Mila tiesiog nieko nesakiusi atsigulė vienoje lovos pusėje ir užmerkė akis. Kaju nežinojo, kaip jam elgtis. Po kelių akimirkų ir jis atsigulė šalia, kurį laiką stebėjo Milos veidą, bet kai ji nususuko į kitą pusę, jam nebeliko nieko kito, kaip pasinerti į paskutinių dienų apmąstymus, svajones, ir galiausiai į miegą.

Naktį Kaju pajuto, kad prabudusi Mila vartosi lovoje, kartais labai giliai atsidūsta.

- Negali užmigti? – tyliai paklausė jis.

- Ne... – beveik ašarodama atsakė ji.

- Kas atsitiko? – išsigando Kaju. Gal jis netyčia ją užgavo ar kaip kitaip įskaudino...

Mila nieko neatsakė tik patraukė nosį lyg verktų. Kaju uždegė naktinę lemputę ir pažvelgė merginai į akis, kurias ji bandė nugręžti. Jis rimtai išsigando:

- Kas atsitiko? Ar ką nors padariau ne taip? Prašau, netylėk... Man neramu. Kas atsitiko?

Mila atsisėdo lovoje ir atsukusi Kaju nugarą nuleido kojas ant kilimo. Kaju atsiklaupė lovoje ir iš nugaros apkabino ją. Prisiglaudė ir tyliai paklausė jai prieš pat ausies:

- Pasakyk man, kas tai bebūtų... Kas tave taip nuliūdino?

- Noriu tau kai ką prisipažinti... – pagaliau nuraminusi ašaras pratarė mergina.

- Klok viską, kas tau guli ant širdies... – tyliai nusišypsojo vaikiną, jausdamas, kad ledai pralaužti, kad ji tuoj tuoj viską paaiškins.

- Viskas yra melas... Viskas yra netikra...

- Kas viskas? – nesuprato Kaju.

- Viskas, ką aš padariau ir pasakiau...

- Ta prasme? – vis dar negalėjo suprasti, apie ką čia ji kalba.

- Viskas viskas yra išgalvota... – gailiai atsiduso Mila.

- Nepyk, bet aš ne labai suprantu, apie ką tu kalbi... Kas yra išgalvota? Gal gali konkrečiau? – prisiglaudęs tyliai kuždėjo jai į ausį.

- Na, pavyzdžiui, tu galvoji, kad aš puikiai žinau tavo norą, kurį užrašei bažnyčioje ant lapo. Iš tikrųjų aš net nenutuokiu, koks yra tas tavo noras...

Kaju net nežinojo, ką sakyti. Jis nesuprato, koks čia išbandymas. Jis šimtą procentų įsitikinęs, kad ji tą norą žino, kad dabar viskas dėliojasi taip, kad tas noras būtų įgyvendintas. Jis nesuprato, kaip turėtų reaguoti

šią akimirką. Ką turėtų galvoti, ką sakyti, ką daryti. Jis nesuprato, ko Mila siekia tokiu pareiškimu.

- Kajau, aš nebegaliu daugiau... Įklimpau... Neturiu jokių galių... Vienintelis dalykas, ką moku – tai fantazuoti ir taip manipuliuoti kitais... Tai yra mano vienintelis gebėjimas...

- Tu dabar tikrini mane, ar ne? – vėl sušnibždėjo Kajus jai į ausį. – Tikrini, ar paliksiu tave, jei pasakysi, kad esi paprasčiausia mergina. Bet deja, aš tave perkandau. Tau nepavyko manęs apgauti... Žinau, kad čia tik egzaminas...

Mila išsiveržė iš jo glėbio ir atsistojo atsigręžė į vyrą. Jos veidas buvo labai rimtas:

- Aš tave apgavau patį pirmąjį... Kajau, aš nejuokauju ir neegzaminuoju tavęs. Tu man pasidarei per daug brangus... Todėl negaliu tau daugiau meluoti. Turi patikėti manim.

Kajus suraukė kaktą:

- Mila, ką tu man nori pasakyti? Aš nesuprantu? Kas pagal tave yra melas?

Mila pakėlė toną ir sušuko:

- Viskas! Žmogau, viskas yra melas! – ji ėmė gestikuliuoti ir berti žodžius. – Nuo pat pradžių. Nė velnio aš nežinau, kas ką galvoja! Nesu aš joks Dievo asmuo! Nebus jokio perversmo žmonių sąmonėje! Neturiu aš jokios misijos! Esu pats paprasčiausias žmogus. Su per daug didele fantazija. Taip! Viso to norėčiau, bet tai tik nesveika fantazija. Visa tai netikra!

- Mila... – pratarė Kajus ramiu tonu. – Pirmiausia, nurimk ir nešauk, nes šio pastato sienos puikiai praleidžia garsą, tuoj škotai mums policiją

pakvies. Ir visų antra, aš nesuprantu, kodėl tu taip elgiesi? Aš turiu šimtus įrodymų, kad tu esi tai, ką mes apie tave galvojame... Pakalbėkim apie tai ramiai ir blaiviai.

Mila susidėjo rankas ant klubų ir atsistojo į gynybinę pozą:

- Klausk ko tik nori, įrodysiu, kad tai buvo melas.

- Gerai, Mila, pirmiausia, pasakyk man, ar tu parašei tas visas knygas?

Mergina suraukė kaktą:

- Taip, knygas parašiau aš. Fantazijos man netrūksta...

Kajus nusišypsojo:

- Matai, vieną tiesą pati patvirtinai. Kitas klausimas, kaip tu mums pasirodei dviguba? Mes matėme dvigubą tave keliese, ne man vienam haliucinacijos regėjosi...

- Tai buvo tik triukas...

- Tikrai? Tai papasakok, kaip tau pavyko?

- Tai paprasčiausias fizikos triukas... Laikiniai sukurti žmogaus ar kito daikto fantomą nėra labai sunku. Jokio čia stebuklo...

- Palauk, neskubėk. Kaip tai jokio stebuklo? Alio? Ar mes kalbame apie tą patį? Kol kas aš nežinau tokio dėsnių, kuris leistu materializuoti savo antrininką.

- Palikim šią temą. Aš tau sakau, kad tai triukas. Toks pat kaip ir tavo mechaninė širdis krūtinėje. Reikia tik žinoti šiek tiek daugiau. Jokios magijos ir mistikos. Tik nuogas mokslas...

Kajus negalėjo patikėti savo ausimis. Jis žvelgė į Milą ir bandė suprasti, ar ji sako tiesą, ar tai visgi kažkoks testas jam.

Loreta Stonkutė „Virusas“

- O kaip tada tu žinotai, kad Maiklas įsimylėjęs Evą?

- Aš sukūriau tokią istoriją ir jie patikėjo tuo, ką pasakiau. Pirmiausia, jie buvo paveikti netikėtumo. Jie sutriko. O sutrikusiam žmogui gali įteigti viską, ką tik nori...

- O gandas kieme? Tu jį paglostei, jis tavęs neišsigando...

- Man tiesiog pasisekė... Tai gavosi netyčia... Gal jis koks prijaukintas. Nežinau šito.

- Mila, kodėl tu man meluoji, - vis dar negalėjo patikėti Kajus tuo, ką ji bando jam įrodyti.

- Kajau, suprask, aš tau tikrai melavau, bet dabar bandau pasakyti tiesą...

- Ne. Negali būti, Mila... Per daug visko. Viskas negali būti melas. Kaip 75B puslapis? Viskas klostėsi stebuklingai. Kaip kunigas Metju? Juk su juo bendrauji jau seniai ir jis neabejoja tavo dieviškumu...

- Kvailys jis ir tiek. Lengvatikis...

- Mila? – papurtė galvą Kajus ir išlipo iš lovos. – Tada pasakyk man motyvą. Kam tau taip visus apgaudinėti? Ir kam tau rašyti knygas apie Dievą ir jo apraiškas mūsų pasaulyje... Koks motyvas?

Mila perbraukė delnu sau per veidą ir atsiduso:

- Aš nežinau... Gal bandau pati save įtikinti, kad tikiu į Dievą. Įtikinti, kad jis egzistuoja. Įtikinti save, kad gyvenimas turi kažkokią prasmę, kad yra kažkas daugiau nei šis pasaulis...

- Tu nori pasakyti, kad TOKIAS knygas rašai netikėdama tuo, ką ten rašai? Tai neįmanoma... Kaip tada tavo paskaitos? Ar tu matei, kiek

studentų ateina pas tave? Auditorijos lūžta. Jei netikėtum tuo, ką jiems pasakoji, tikrai tokio susidomėjimo nesulauktum.

Mila susiėmė galvą abiem rankom. Ji nebežinojo, kaip įrodyti, kad visa tai melas. Ji pajuto, koks iš tikrųjų melas yra lipnus, lyg voratinklis. Melas supančioja lyg tinklas bejėgę musę...

- Kajau. Turi manim patikėti. Viskas yra tik fantazijos ir jose nėra nė lašo tiesos...

- Gerai, paskutinis klausimas. Kaip tada ta moteris, kuri mus šiandien pavežė?

- O kas dėl jos? – nustebo Mila, nes apie ją ji tikrai nieko nemelavo ir nefantazavo.

- Ji turėjo tokį pat pakabutį kaip mano. – jis palietė gyvatėlę ant savo krūtinės.

- Tai matyt tik sutapimas... – numykė mergina sėsdamasi ant lovos.

- Negalėjo būti sutapimas. Ji man pasakojo, kad tokį pakabutį turi tik ji ir jos dukra. Tai buvo pas juvelyrą užsakytas vienietinis dirbinys.

- Ką aš žinau, Kajau, gal dukra pametė, o tu radai. Gal dukra nepasakė mamai, kad pametė, gal bijojo prisipažinti, tada pasidarė kopiją. Gal dabar tokių gyvatėlių yra trys...

- Tai neįmanoma. – užginčijo Kajus. – Man tą gyvatėlę padovanojo patėvis prieš vienuolika metų, iš karto po širdies operacijos.

- Aš tau dar kartą sakau, tai tik sutapimas... Nieko apie tai nežinojau, nežinau ir žinoti nenoriu! – vėl pakėlė toną.

Kajus priėjo prie sėdinčios Milos ir atsitūpė priešais ją. Jis matė ją rimtai susikrimtusią. Atrodė, kad ji tikrai tiki tuo, ką sako.

- Žinai, dabar aš neužmigsiu visą naktį... Jei tai, ką tu sakai yra tiesa, tada aš nežinau... Tada tu geniali fantazuotoja ir manipuluotoja. Man nesitiki, kad tai įmanoma surežisuoti... Kur bepažvelgsi, visur viskas tobulai sudėliota. Kad ir Kristiano istorija. Kodėl po susitikimo su tavim jam prasidėjo tokios nesėkmės?

- Sutapimas... – numykė Mila.

Kajus atsistojo ir priėjo prie lango. Žvelgdamas į tamsos aptrauktą kalnuotą ežero peizažą mąstė sau, kad per daug sutapimų, kad kažkas čia ne taip. Be to, ši mergina neatrodė tokia nutrūktgalviška, kad nei iš šio nei iš to imtų žaisti kitais žmonėmis, jų likimais.

- Ar seniai pradėjai taip elgtis? – paklausė Kajus. – Manipuliuoti kitais?

- Kiek pamenu, visada tai dariau... – atsiduso Mila. – Mane nervina, tiesiog įsiūtis apima, kai žmonės elgiasi kvailai. Jau vaikystėje gąsdindavau savo bendraamžius. Mokėjau taip įtikinti, kad jie tuoj nustodavo daryti kažką negero. O tie kurie nepasiduodavo mano gąsdinimui, tie nukentėdavo...

- Nukentėdavo? – atsigrėžė į Milą vyras, atsiremdamas nugara į lango kampą.

- Įtikindavau draugus taip, kad jiems tikrai įvykdavo mano grasinimai... Kartą vienas draugas pagavęs katiną, pririšo jam prie uodegos skardinę ir paleido vargšelį išsigandusį blaškytis. Gyvulėlis buvo toks išsigandęs, kad nepastebėjo automobilio ir palindo jam po ratais. Tu net neįsivaizduoji, koks pyktis apėmė mane... Bet įstengiau suvaldyti save ir neparodyti savo susijaudinimo. Įsivaizdavau, kad esu dievas, priėjau prie to berniuko ir pasakiau, kad neabejotinai dabar jam nutiks taip pat kaip tam katinui.

- Nutiko?

- Taip. Vos po kelių dienų pats palindo po ratais. Matai, žmonės įtiki mano žodžiais ir jiems nutinka tai, ko jie bijo.

- Bet gal tai nėra visiška nesąmonė? – suabejojo Kajus.

- Patikėk, tai visiška nesąmonė. Nesu aš nei burtininkė, nei Dievas. Aš paprasčiausiai esu labai nepakanti. Kai mane kažkas sudirgina, aš tiesiog pasiuntu ir pradėdau manipuliuoti žmonėmis. Veda mane ne jokia ne meilė, o atvirksčiai – neapykanta...

- O kunigas Metju? Kuo jis tau neįtiko? Tu juk su juo bendrauji jau daug metų.

- Užkniso jo pasipūtimas. Išgirdau jo pamokslą internetu. Skalambijo ten apie nuodėmes taip, lyg pats būtų šventasis. Priverčiau jį įsimylėti save taip, kad nusidėtų ir suprastų, kad yra toks pat kaip visi.

- Ir tau pavyko?

- Labai lengvai... Greitu laiku net žmoną paliko.

- Tu miegojai su juo? – primerkė akis Kajus.

- Ne, ką tu? Kai pajutau, kad jis pripažino save nusidėjėliu, tuoj pasukau viską taip, lyg aš nieko tokio nenorėjau... Lyg tai buvo tik dvasiniai pokalbiai internetu.

- Tai ko tu vis dar palaikai ryšį su juo?

- Jis vis dar mane nervina...

- Kuom? – nustebęs nusijuokė Kajus.

- Kuom? Argi tu nematai, koks jis savim patenkintas pasipūtėlis. Kaip tau patiko jo noras? „Būti tokiu kaip Mila – dievišku“... Fu kaip šlykštu.

„Noriu gydyti, kad būčiau kaip Dievas“. Bet kad šalia nelaiminga Julija ir aš galiu jai padėti – man į tai nusispjauti...

- O aš? – kaltai nusišypsojo Kajus. – Ar aš tave nervinu? Ar man irgi laukti kokios grėsmės?

- Tu... – Mila priėjo arčiau vyro.

Kajus žvelgė į smulkutę pusnuogę savo Žaną d'Ark ir jautė, kad tokia žmogiška ji jam patinka dar labiau, kad tokią trapią norisi ginti ir saugoti dar labiau... Kai visų galių aureolė sudužo jam po kojomis ir liko vien trapi žmogiška būtybė, jis pajuto absoliučią meilę tai merginai. Norėjosi ją apkabinti ir niekada daugiau iš savo glėbio nebepaleisti...

Mila nepratarė nei žodžio tik beviltiškai prisiglaudė jam prie krūtinės. Pagaliau tyliai paklausė:

- Ar padėsi man išbristi iš to melo? Nebeturiu jėgų toliau vaidinti ir apsimetinėti...

Kajus apkabino ir kilstelėjo aukščiau tą mažą kūnelį. Milos kojos apsvijio jo strėnas.

- Bet pirmiausia padėk man surasti šiandienos moterį. Andželą. Noriu išsiaiškinti to pakabučio misteriją. Jaučiu, kad man tai labai svarbu... – paprašė Kajus.

- Kaip aš tau galiu padėti? Juk nepažįstu jos...

- Na, jei būtum ant jos supykusi, ar rastum ją?

- Kaip manai, ar yra dėl ko ant jos supykti? – tyliai paklausė Mila.

Kajus nešdamas ją apsvijusią Milą į lovą atsakė:

- Manau, kad tobulų žmonių nėra... Buvo tokia šventoji Mila... Bet paaiškėjo, kad ji irgi pati paprasčiausia nusidėjėlė...

- 0210 -

Mila atsikėlė anksčiau Kajaus. Ji žvelgė per langą į kalnuotą peizažą ir mąstė apie tai, kad jau nori pradėti gyventi paprastą žmonišką gyvenimą. Bet ji nežinojo, kaip įveikti tą susierzinimą, kuris joje kartais tiesiog reikalauja keršto. Šiandien ji nusprendė pradėti gyventi naujai. Ji tiesiog nebepaleis savo pykčio, ji nepravėrs burnos tam, kad pradėtų vėl manipuliuoti kitais...

Tą dieną abu jaunuoliai pasivaikščiojo po gražų Portri miestelį, o paskui su lagaminais vėl susiruošė tranzuoti. Eidami keliu vis atsigręždavo ir stabdydavo automobilius, bet jie paveždavo tik po kelis kilometrus, nes vis turėdavo nusukti kažkur kitur. Taip pavažiavo gal keturiais automobiliais. Jau buvo visai netoli kelto, kuris galėjo perkelti iš salos į žemyną, kai jiems už nugarų sustojo automobilis. Jaunuoliai apsidžiaugė, kad gal tai bus paskutinis tam kartui. Abu net aiktelėjo, kai už vairo išvydo jau pažįstamą aktorių Kristianą, kuris kaip tik tuo metu vyko atgal namo. Kristianui taip pat nutirpo kojos, kai pamatė ties kuo sustojo... Ir kas jo prašė... Jis pasigailėjo savo geranoriškumo, kurio po susitikimo su Andžela buvo pilna jo širdis.

- Kristianai! – iš džiaugsmo sušuko Kajus. – Koks netikėtumas! Ar pavežėsi mus?

Žinoma, jam nebebuvo kur dingti, turėjo priimti į savo automobilį. Mila atsisėdo gale ir stengėsi tvardyti savo jausmus... Ji apsimetė pavargusi, atsirėmė į sėdynę ir užsimerkė.

- Kokiais tikslais buvote čia? – paklausė Kristianas Kajaus.

Šis tiksliai nežinojo, ką atsakyti. Atsigręžęs į Milą, pamatė, kad ji nori atsiriboti nuo pokalbio. Suprato, kad turi pats sukintis iš padėties.

- Tiesiog norėjom pamatyti salą... Ji tokia graži... O pats ką čia veikei? – paklausė Kajus.

- O aš jau pagalvojau, kad mane sekate... – keistai nusišypsojo Kristianas ir ignoravo jam užduotą klausimą.

- Kodėl taip pagalvojai? – paklausė pašnekovas.

- Na žinai, po to, kai mes susipažinome, mano gyvenimas pasisuko visiškai netikėta linkme...

- Tikrai? Į gerą ar į blogą? – nusišypsojo Kajus, prisimindamas šios nakties pokalbį su Mila.

- Geras klausimas... – nusijuokė Kristianas. – Kol visas mano gyvenimas nesugriuvo, tol geri dalykai neatėjo. O kai griūva... Žinai, žmogau, kai tavo gyvenimas griūva, kažkas lūžta tavyje negrįžtamai...

- Tai nieko gero? – primerkė akis Kajus.

- Net nežinau, ką tau atsakyti... Atrodo, sutikau savo gyvenimo meilę... Ar tai gerai? Tikiuosi, žmogau...

- Tai galutiniam rezultate viskas gerai, ar ne? – pasitikslino pašnekovas.

Kristianas nieko neatsakė, nes kaip tik tą akimirką pasiekė keltą. Jis tik pasiteiravo:

- Kur dabar traukiate? Ar važiuosit traukiniu?

- Turim pasiekti Londoną, nes rytojui turim bilietus į Lietuvą. O tu ne į tą pusę važiuoji? Gal nori pakeleivių? – šypsodamasis paklausė Kajus.

Girdėdama šį klausimą Mila viduje ėmė tiesiog kunkuliuoti. Ji tikrai nenorėjo važiuoti su Kristianu kelis šimtus mylių. Ji jautė, kad taip į kampa užspiestas aktorius nebeteko galimybės atsisakyti jų pavežti. Jautė, kad ir jam ši kelionė bus tikras išbandymas.

Romantiška kelionė keltu Milai padėjo atsigauti. O Kajus kažkodėl jautėsi lyg ant sparnų. Gal todėl, kad jautė naują meilės jausmą savajai Žanai D'Ark. Jis atsisuko į vėją ir plačiai išskėtė rankas. Vėjas praskleidė jo marškinėlius ir ant krūtinės saulėje suspindo auksinė gyvatėlė. Kristiano žvilgsnį patraukė šis papuošalas. Jis prisiminė, kad Andžela turi lygiai tokią pat. Rodydamas į jį pirštu, paklausė:

- Iš kur gavai, žmogau? Čia gyvatėlė, ar ne?

Kajus iš arčiau parodė papuošalą aktoriui:

- Patėvio dovana... Patinka?

- Žinai, lygiai tokią pat turi mano mergina...

- Negali būti... – linksmai nusijuokė Kajus. – Mila, tu buvai teisi! Tokių gyvatėlių yra pilna Anglija... Gal čia koks nacionalinis simbolis? Nebent tavo merginos vardas Andžela? – vėl linksmai nusijuokė jis.

- Iš kur žinai? – nustebė Kristianas.

- Atspėjau? Ji tikrai Andžela? – juokdamasis išpūtė akis Kajus. – Ir ji gyvena Skajaus saloje? Ir nešioja gyvatėlę ant dešinės rankos? Ir turi dukrą? Dukrą, kuri irgi turi tokią gyvatėlę?

- Kas tau čia juokinga? – nesuprato aktorius. – Tai tu ją pažįsti?

- Mažas pasaulis! – konstatavo faktą Kajus. – Vakar ji mus pavežė.

Kristianas pažvelgė į Milą. Jis jautė, kad tai jos darbas. Jis įtarė kažką negero. Ši moteris ir toliau jį persekioja ir dabar ji nusitaikė į jo

mylimiausią žmogų. Baimė jį sukaustė, bet tik akimirksniai. Jis pripuolė prie Milos ir sugriebė stipriai ją už žastų:

- Jei tik paliesi ją, jei kas nors blogo nutiks Andželai, aš prisiekiu, kad pasigailėsi... – rėkdamas pradėjo ją purtyti.

Kajus nesitikėjo tokio aktoriaus elgesio. Jis atplėšė jo rankas nuo savo mylimosios ir buvo pasirošęs smogti, jei tik reiks:

- Ką tu darai, žmogau! Palik ją ramybėje! Kas tau pasidarė?

- Ji nori nuskriausti mano Andželą, aš tai žinau! – beveik grūmodamas šaukė Kristianas.

- Nieko ji nenori nuskriausti... – ramino jį Kajus. – Mes susitikom atsitiktinai. Ar ne Mila? Juk atsitiktinai? – pats ėmė abejoti. Jam net kilo mintis, kad Milos manipuliacijos vis dar tęsiasi. Gal šios nakties pokalbis buvo tik manipuliacija. Kodėl gi jie ale netyčia vakar sutiko būtent Kristiano merginą. Ar tai galėjo būti sutapimas? – Mila, pasakyk, kad Andželą vakar sutikom tikrai atsitiktinai...

Mila sugriebė galvą rankomis, cyptelėjo spiegiančiu garsu ir nubėgo laiptais žemyn į apatinį kelto denį. Ji jautė, kad nebegali susitvardyti, kad tuoj tuoj sprogs. Atrodė, kad ta energija, kurią anksčiau paversdavo į grasinimus, dabar neberanda išėjimo ir tuoj tuoj sprogs kartu su visu laivu.

Kristianas atsigręžė į Kajų ir rimtai paklausė:

- Tu jos nebijai?

- Bijau? Niekada net nepagalvojau apie tai, kad reikėtų jos bijoti... Aš myliu ją... – ir taip pat laiptais nusileido žemyn ieškoti Milos.

Matė kaip ji atsirėmusi į tarp laivo sienų esantį kampą giliai kvėpavo bandydama sutvardyti kilusias emocijas. Norėjo apkabinti, bet Mila atstūmė:

- Prašau, dabar palik mane ramybėje, bijau, kad neprakeikčiau ir tavęs. Grįžk pas Kristianą ir nuramink jį. Aš tikrai neplanavau susitikti su jo mergina...

Kajus grįžo pas aktorių:

- Klausyk. Tai tikrų tikriausias sutapimas, kad mes sutikom tavo Andželą. Bet žinai, man įdomu, ar jos dukra nepametė savo pakabučio? Nežinai?

Kristianas nesuprato, ką čia tas jaunuolis kliedi. Jis tik suraukė kaktą:

- Kokį dar pakabutį... Jos dukra yra dingusi. Jau vienuolika metų... Aš net nežinau, ar ji turėjo tokį pakabutį... Ir kam tai rūpi?

- Dingusi, sakai? Kodėl Andžela sakė, kad jai 23 metai?

- Ką aš žinau? Gal dabar jai būtų buvę tiek?

- O kaip ji dingo? Kur ji dingo?

- Nežinau, žmogau. Nenorėjau kamantinėti Andželos. Jai tai per skaudi tema...

Kajus susimąstė. Bandė įsivaizduoti kokį nors įtikinamą scenarijų, kaip Andželos dukros pakabutis galėjo patekti į jo patėvio rankas. Bet nieko tikro sumąstyti nesisekė. Viskas atrodė tik sutapimų virtinė. Pasitaikius progai, jis ketino to paklausti paties patėvio.

Milos prašymu jaunuoliai į Londoną grįžo traukiniu. Ramybės dėlei...

Važiudamas namo, Kristianas skambtelėjo Maiklui papasakoti apie netikėtą susitikimą su Mila.

- Tai tu rimtai manai, kad ji tave persekioja? – paklausė šis.

- Tu man pasakyk, ar gali būti tokie sutapimai atsitiktiniai? Ji tikrai kažkokia ragana...

- O gal angelas? Kristianai? – bandė raminti režisierius. – Pamąstyk, jei ne ji, nebūtum sutikęs savo mylimosios...

- Nežinau, Maiklai. Ji mane gąsdina. Keisčiausia, kad pati Andžela neužsiminė, kad būtų ką pavežusi vakar...

- Tai paklausk jos pačios. Paklausk, ką kalbėjo, kokį jai paliko įspūdį tie pakeleiviai. Manau, kad neužsiminė, nes nieko ypatingo neįvyko. Ir turbūt nieko neįvyks. Tikrai tai bus buvęs paprastas sutapimas.

- Nebetikiu sutapimais, Maiklai...

- 2011 -

Baigęs kalbėti su Kristianu, Maiklas susimąstė, kaip stipriai pasikeitė visų gyvenimai. Ir viskas dėl Milos įsikišimo. Jis tikėjo, kad galiausiai filmas bus pastatytas, kad šis kūrinys bus stiprus, vienas tų, kuriuos vadina šedevrais. Bet kol kas dar reikia palaukti, kad visos aplinkybės susidėliotų. Kad Kristianas pats norėtų tame filme filmuotis.

Po poros dienų jis sulaukė Julijos skambučio. Ji nepaaiškino kokių tikslų, bet pakvietė su ja susitikti. Abu su Eva nuvykę į jos namus nujautė, apie ką bus kalba, nes pas mamą viešėjo abu Maiklo sūnūs. Matyt Julija nusprendė visiems pasakyti apie pasikeitimus...

- Ką gi... – pilstydama visiems arbatą pradėjo kalbą namų šeimininkė. – Sukviečiau visus, nes turiu jums kai ką pasakyti...

Abu sūnūs rimtai žvelgė į tėvą. Jie atvyko anksčiau ir turbūt buvo nustebę, kad mama juos sutiko viena, o Maiklas atvyko su savo sekretore iš nežinia kur. Pats Maiklas pasijuto nejaukiai. Eva palaikančiai padėjo savo ranką ant jo delno. Abu sėdėjo lyg ant adatų. Julija tęsė:

- Tiek daug visko paskutinėmis dienomis įvyko, kad nežinau nuo ko pradėti... Tad paklausiu, kokią žinią pirmiausia norite išgirsti: geresnę ar blogesnę?

Maiklas sukľuso. Matyt yra dar kažkas, ko net jis nežino.

- Sakyk, mama, viską. Netempk gumos. – pratarė vyresnėlis nerimaudamas.

- Aš sergu vėžiu. – trumpai ištarė Julija ir kaltai nusišypsojo.

- Julija! - iš netikėtumo nuo sofos pašoko Maiklas. Jis nežinojo, kaip reaguoti į tokį pranešimą. Juk tai viską keičia... – Kodėl tu nesakei?

- Sužinojau tik vakar... Pastebėjo po eilinio profilaktinio patikrinimo... – dabar jau liūdnei, vos sulaikydama ašaras, pratarė. – Tai blogoji žinia... O kita bus jums, vaikai. Mes su jūsų tėvu skiriamės. Tai nėra tokia bloga žinia, tad nepriimkite to skausmingai...

- Tėti! – sušuko jaunesnėlis. – Kaip gali ją palikti tokiu sunkiu metu?

- Nekaltink tėvo, Robertai, tai buvo mūsų bendras sprendimas. – sudrausmino Julija.

- Bet mama... Taip negalima... Kas dabar bus? – sutrikęs paėmė jos ranką jaunesnėlis. – Viljamai, sakyk ką nors! – paragino brolių.

Šis tik pažvelgė į tėvą. Maiklas vėl susmuko ant sofos:

- Julija, esant tokioms aplinkybėms, negaliu tavęs palikti... Tau reiks nuolatinio palaikymo... Turi man leisti sugrįžti.

Eva pasijuto taip, lyg jos čia nė nebūtų buvę, jos mylimasis kalbėjo taip, lyg josios nuomonė čia visiškai nesvarbi... Tai skaudino. Žinoma, ji suprato, kad Maiklas teisus, dabar jo žmonai reiks daug pagalbos. Bet jis net nepaklausė josios nuomonės!

- Aš nežinau, kaip viskas bus... Pirma reiks operacijos, paskui chemoterapijos... – aiškino Julija. – Labai norėčiau apsieiti be tavęs, bet nežinau, ar pajėgsiu. Galėtų Viljamas su Robertu manim pasirinkti, bet jie užsiėmę, jiems darbai ant galvos guli, šeimos... Nenorėčiau nei vieno trikdyti, bet bijau, kad viskas klostosi taip, kad šito neišvengsiu...

- Tėti, gal galim šnektelėti vieni? – pagaliau paklausė Viljamas.

Broliai ir Maiklas nuėjo į biblioteką, o Julija su Eva liko sėdėti.

- Man labai gaila, kad apkartinau jūsų su Maiklu bendro gyvenimo pradžią. – apgailestavo namų šeimininkė.

- Šios paskutiniosios dienos buvo kaip nuostabus sapnas. Buvo taip gera, bet kartu kažkokia baimė spaudė širdį, kad kažkas gali pažadinti iš to saldaus miego. Ir štai – mano baimė išsipildė. Jis grįš pas tave, Julija, net neabejok tuo...

- Aš tikrai nenorėjau, kad taip nutiktų... – teisinosi pašnekovė.

- Matyt mums tikrai nelemta būti kartu... – nusišypsojo Eva tvardydamą ašaras.

- Aš labai tikiuosi, kad man pavyks išgyventi ir tą ligą įveikti. Mirti nenoriu, bet negalvok, kad tai būdas susigrąžinti vyrą...

Eva pažvelgė į laikrodį, kuris rodė 11:11. Ženklas. Bet koks? Ar geras, ar blogas? Palengva ji pakilo nuo sofos:

- Julija, atsiprašyk už mane namiškių... Aš važiuoju namo...

- O kaip Maiklas? – sutriko ši.

- Jums reikia viską išsiaiškinti šeimoje... Aš neturėčiau tame dalyvauti. Maiklui bus lengviau, jei išėsiu dabar...

Maiklas tuo metu kalbėjosi su sūnumis:

- Jūs turėjot matyti, kad mudu su jūsų mama jau kurį laiką buvome ne itin laimingi kartu... Net jei neturėčiau Evos, vis tiek būtume išsiskybę. Anksčiau ar vėliau. Viskas ejo link to.

- Bet jei nebūtų pasipainiojusi Eva, gal būtumėte sugebėję likti kartu su mama! – prieštaravo Robertas.

- Sūnau, aš neketinu teisintis. Yra taip kaip yra. Aš myliu Evą. Tokia yra tikrovė. Kas būtų, jei jos nebūtų, neverta dabar analizuoti. Ji yra ir ji man labai svarbi.

- Aš tavęs nesuprantu, tėti. Juk tai mama! Juk tai žmogus, su kuriuo tu praleidai visą savo gyvenimą, jus sieja tokie stiprūs ryšiai... O Eva... Kažkoks svetimas žmogus... – prieštaravo Robertas.

- Robertai, nusiramink. – tramdė jį vyresnėlis.

- Tu jį užstoji? – nustebė šis. – Negaliu patikėti! Juk kalbam apie mūsų mamą!

- Ir apie mūsų tėvą... – pratęsė Viljamas. – Gyvenimas nėra toks paprastas. Jis keičiasi. Reikia priimti pokyčius. Tavo purkštavimas čia nieko nepakeis. Susitaisyk su tuo. Prisitaisyk prie to.

Jaunėlis tik purtė galvą:

- Negaliu patikėti, kad tu taip kalbi. Tiek metų jie buvo kartu...

- Klausyk, dabar svarbiausia mamos sveikata. – ramiai kalbėjo vyresnėlis. – Mes būsim vieningi ir padėsime jai tiek, kiek tik reikės. Pasistenkime neparodyti savo susijaudinimo. Išlaikykime ramybę.

- Kaip koks kunigas kalbi, brole. – nusijuokė Robertas. – Gal būtent skyrybos ir susargdino mamą? Nepagalvojai apie tai?

Pilnu paniekos veidu Robertas jau ketino išeiti ir trenkti durimis, bet Viljmas užstojo jam kelią:

- Palauk. Mes dar nebaigėm. Neleisiu tau kiršinti mūsų visų, brolau. Kaip ten bebūtų. Net jei tėvas ir gyvens su Eva, mes vis tiek liksime šeima. Vieninga šeima. Tavo pyktis ne vietoje ir ne laiku. Nusiramink.

Tą akimirką tarpduryje pasirodė Julija:

- Nematau priešasčių pyktis, brangieji. Man tik reikia jūsų pagalbos... Aš bijau...

Paskutiniai žodžiai nuskambėjo groteskiškai. Trapi moteris, apsupta trijų ją mylinčių tvirtų vyrų, kurie niekaip negali jos apsaugoti, kad ir kaip norėtų...

- Viskas bus gerai, Julija. – pratarė tvirtai Maiklas. – Mes tai ištversim. Poreisim per šį gyvenimo etapą ir vėl džiaugsimės gyvenimu. Pamatysi.

Jis priėjo ir apkabino savo žmoną. Abu sūnūs jautė, kaip nežinios baimė spaudžia jų širdis. Norėjo tikėti tėvo žodžiais, kad viskas bus gerai, bet juk niekas nežino, kaip viskas bus iš tikrųjų.

- Eva išėjo... – tyliai ištarė Julija.

Maiklui suspaudė širdį, bet jis nieko nesakė.

Vakare grįžęs į Evos namus Maiklas nežinojo, ką ten ras: meilę ar pyktį, o gal neviltį. Tai spaudė jam krūtinę. Namai skendėjo vakaro prieblandoje. Evą jis rado besėdinčią savo supamame krėsele ir lyg be žado žvelgiančią per didelį langą. Suabejojo, ar turėtų dabar ją kalbinti, ar geriau palaukti, kol ji pati ką nors pasakys. Visgi priėjo arčiau ir atsiklaupė ant minkšto kilimo šalia mylimosios kojų:

- Kodėl išėjai? – tyliai ir nedrąsiai paklausė.

Eva tik dabar pažvelgė jam į akis:

- O ką aš turėjau daryti?

Maiklas bandė suprasti, ką ji dabar jaučia. Žvelgė į ją ir be galo bijojo, kad ras jos širdyje neapykantą...

- Kada tu grįši į savo namus? – beviltiškai paklausė Eva pilnomis ašarų akimis.

- Aš maniau, kad mano namai dabar čia...

Eva vėl nugrėžė žvilgsnį į langą. Maiklas nenorėjo, kad ji užsidarytų savyje. Paėmė jos delną į savo ranką ir švelniai timptelėjo, kad ji vėl pažvelgtų į jį. Eva atsigrėžė.

- Nepalik manęs, Eva. – ištarė Maiklas. – Tik ne dabar, kai taip sunku... Prašau, palauk mane. Dabar man tavo meilės reikia labiausiai. Prašau, jei imsi manęs nekęsti, neatlaikysiu šito...

Eva pasilenkė arčiau jo:

- Nekęsti? Kaip galėčiau? Man plyšta širdis iš skausmo, kad palieki mane... Nes myliu tave be proto...

- Aš nepalieku tavęs, Eva. Aš tik turiu atlikti savo pareigą. Turiu padėti Julijai. Ir noriu, kad tu padėtum man tai padaryti. Juk mes žmonės ir turime elgtis žmoniškai. Padėk man...

Eva priartėjo prie klūpinčio vyro veido ir pradėjo bučiuoti jo lūpas. Maiklas jautė sūrų jos ašarų skonį. Apkabino ją tvirčiau.

- Nepalik manęs, Maiklai. Ir aš padėsiu tau kiek tik reikės...

- 2012-

Prasidėjo Julijos gydymas. Buvo visko. Pradžioje Maiklas vienas važinėjo su ja po gydymo įstaigas, paskui sunkesniais momentais prisijungdavo ir Eva. Kai Julija iš ligoninės grįždavo namo, Maiklas pasilikdavo su ja jų buvusiuose namuose. Slaugydavo. Kiek įmanydami prisidėjo ir sūnūs. Šeima atrodė vieninga. Ir šeima pamažu priprato prie Evos buvimo šalia. Pati Eva net galvojo, kad ta liga buvo siųsta Dievo, nes per ją ji galėjo įsilieti į Maiklo gyvenimą taip stipriai, kaip nebūtų galėjusi kitomis aplinkybėmis. Patarnaudama mylimo vyro šeimai pamažu ji tapo tikra jo tikrojo gyvenimo dalimi.

Kartą Julija kreipėsi į Eva, kai ši atėjo palaikyti jos ligoninėje:

- Žinai, aš buvau sutikusi Milą. Niekam apie tai nesakiau...

- Kur? – nustebo pašnekovė.

- Toje bažnyčioje, kurioje lankėmės per šias Velykas. Pameni?

- Ten? Tu buvai ten dar kartą?

- Taip. Nuvykau ten iš karto po to, kai Maiklas išsikraustė pas tave. Man buvo taip liūdna... Nuvaziavau ten. Ir sutikau ten Milą su Kajum.

- Bet ką jie ten veikė? – stebėjosi Eva.

- Vis prisimenu tą dieną...

- Kodėl?

- Ten kai kas įvyko... Ir aš mąstau, ar tai, kas vyko buvo tiesa, ar tik žaidimas. Jei tai buvo tiesa, gali būti, kad tos bažnyčios kunigas Metju gali mane išgydyti...

Eva tik įtariai primerkė akis. Ji bandė susieti Julijos pateiktą informaciją į visumą, bet negalėjo suvesti, kuo čia dėta Mila, kunigas ir Julijos liga...

Matydama pašnekovės sutrikimą Julija atsiduso:

- Nenoriu tau pasakoti visko, nes pati nesu tikra, kas ten įvyko... Bet gal gali padaryti man paslaugą?

- Žinoma. – nusišypsojo Eva. – Sakyk, ko tau reikia.

- Nuvyk į tą bažnyčią ir kunigui Metju pasakyk, kad aš sergu. Paklausk, ar galėtų jis man padėti. Ar padarysi tai?

Eva negalėjo atsisakyti, nors nesuprato, kaip kunigas gali padėti Julijai. Tą pačią dieną ji užsuko į bažnyčią. Prisiminimuose iškilo Velykų patirtys: kaip ji meldė čia Dievo dėl Maiklo, kaip ji nedrąsiai tikėjosi, kad maldos bus išgirstos. Nepraėjo nei keli mėnesiai, o jos norai jau pildosi. Gal tai tikrai stebuklinga bažnyčia?

Ji stabtelėjo prie degančių žvakelių ir įmetusi pinigėlį į aukų dėžę kaip padėkos ženklą uždegė dar vieną ir padėjo šalia kitų. Tada pasuko į bažnyčios raštinę ieškoti kunigo.

- Laba diena. Ieškau kunigo Metju... – klausiamai pasakė raštinėje kažką prie kompiuterio dirbančiam vyrui.

- Sveiki sveiki. – jis pakilo nuo kėdės. – Tuoj palydėsiu jus pas jį. Eime.

Vyriškis nuvedė Evą į kitas tarnybines patalpas:

- Truputėlį palaukite. Dabar Metju turi lankytoją. Kai jis išeis, tada užeikite vidun.

Nereikėjo ilgai laukti. Ji nedrąsiai pravėrė duris ir paklausė:

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Ar galiu užteiti?

- Taip taip. – pakvietė kunigas.

Evai jis pasirodė pavargęs, gal net išsekęs...

- Klausau jūsų? - klausiamai pažvelgė jis į Evą, nes ši atrodė šiek tiek sutrikusi.

- Turbūt manęs nepamenate... Matėmės vos kartą. Per Velykas. Aš esu Eva...

- Prisipažinsiu, veidas matytas. – nusišypsojo kunigas. – Bet gausite man priminti...

- Mane pas jus atsiuntė Julija...

Kunigas pažvelgė klausiamai, matyt abejojo, apie kokią Juliją eina kalba.

- Julija... Ji sakė buvo pas jus kartu su Mila ir Kajum... Iš Lietuvos. Ar jums tai ką nors sako?

- Ak šita Julija... – aiktelėjo kunigas. Jautė, kad jo nuvargintą dalią tuoj užgrius dar viena problema. – Ir kodėl ji pati neatėjo, atsiuntė jus?

- Ji serga. Ir klausia, ar galite jai padėti...

- Julija serga? – nustebė Metju. – Kas jai nutiko?

- Jai vėžys...

- Dabar pamenu... Ar ne jūs nuviliojote Julijos vyrą? Maiklas, berods buvo vardu.

Eva pajuto nepasitenkinimą. Žodis „nuviliojo“ jai nepatiko.

- Taip, oficialiai Maiklas išsiskyrė su žmona. Dabar mudu kartu...

- Aišku... – numykė kunigas. – O pati Julija? Gal susirado kokį vyrą?

- Ne. Jai dabar ne tas galvoje. Jai pirmiau reikėtų pasveikti... Nežinau, kodėl ji kreipiasi būtent į jus, bet man reikia atsakymo, ar galite jai padėti?

Kunigas susimąstė. Eva jautė, kad jis sutriko, tik negalėjo suprasti, kodėl.

- Pirmiausia man reikia pamatyti, ar verta jai padėti...

- Atsiprašau? – perklausė Eva nustebusi, kas čia per klausimas „ar verta“.

- Nesupraskite manęs neteisingai... – nusišypsojo Metju. – Kartais ligas reikia gydyti, bet kartais ligos yra mums Dievo duotos... Kaip pamokos. Kaip pagalba. Netgi taip būna...

Evai šie kunigo žodžiai buvo labai gerai suprantami, nes juk pati susimąstydavo apie tai, kad Julijos liga suartino šeimą ir padėjo jai tapti sava.

- Patikėkite. Man atrodo, kad liga jau padarė tai, ką gero turėjo padaryti... – atsakė ji. – Jei įmanoma išgydyti, tada jau tam atėjo laikas. Man taip atrodo...

- Tai visgi liga nebuvo vien blogio nešėja?

- Reikia pripažinti, kad ne... – patvirtino Eva. – Visi mes gavome reikalingos patirties...

- Ak tos Dievo dovanos... Jos skausmingos, bet taip mums reikalingos...

- Tai ar padėsite?

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Pirmiausia, man reikia pasimatyti su pačia Julija...

Po pusvalandžio kunigas buvo pasiruošęs ir Eva savo automobiliu vežė jį į ligoninę.

- Galiu paklausti vieną asmenišką klausimą? – pasiteiravo Metju.

- Prašau, klauskite.

- Kiek metų tarp jūsų su Maiklu. Jis jau žmogus metuose... O jūs tokia jauna...

Eva nusijuokė:

- Tarp mūsų ne toks jau ir didelis skirtumas. Tik 14 metų... Visiems atrodo, kad Maiklas nusenęs... Klaidina jo išvaizda – pilvukas, barzdelė... O mane visi laiko jaunikle, nors man jau tuoj keturiasdešimt. Taip taip, nesistebėkite. – juokėsi Eva matydama kunigo nustebimą. – Tuoj keturiasdešimt. Gal dėl to, kad viduje esu naivi ir vaikiška, atrodau jaunesnė...

- O kiek laiko jūs su Maiklu jau... Na, ar Julija buvo ilgai apgaudinėjama?

- Štai kur jūs lenkiate, kunige... Mes jos neapgaudinėjome. Dirbu su Maiklu gal jau kokius 15 metų, bet mus siejo tik dalykiniai santykiai ir tikra draugystė. Matyt iš to išsirutuliojo meilė. O gal ji visada buvo šalia kaip uždraustas vaisius, todėl nei vienas nei kitas nebandėme jo nuskinti...

- Tai kada pradėjote tiesti rankas link to uždrausto vaisiaus? – primerkė akis kunigas.

- Po susitikimo su Mila... Viskas įvyko taip greitai... Netikėtai...

- Kokia Mila? – mįslingai kilstelėjo antakius pašnekovas, nenorėdamas išsiduoti apie pažintį.

- Julija sakė, kad jūs pažįstate Milą, kad ji buvo jūsų bažnyčioje. Juk žinote ją?

- Ak šita Mila... – numykė kunigas. – Tada suprantu, kodėl viskas įvyko staiga ir netikėtai. Galiu net spėti, kad iki jos niekada net negalvojote, kad su Maiklu galėtumėte tapti pora...

Eva trumpam atplėšė žvilgsnį nuo kelio ir pažvelgė į kunigą:

- Turbūt taip ir buvo... Kaip atspėjote?

- Tiesiog pažįstu Milą jau daug metų.

- Tikrai? Ir kaip jums pavyko išsaugoti pažintį paslapyje? Juk ji tokia garsi rašytoja? Galėjote tuo pasipuikuoti prieš kitus...

- Man ji ne rašytoja... Daug daugiau.

- O kas tada? – nustebo Eva.

- Net nežinau, kaip įvardinti. Pirmiausia, ji mano mokytoja. Ji mano dvasios vedlė. Kažkada buvau ją įsimylėjęs...

- O tai tau! Dabar ir aš nusistebėsiu, juk tarp jūsų toks metų skirtumas!

Kunigas nusijuokė:

- Taip... Metų skirtumas turbūt didesnis nei tarp jūsų su Maiklu. Bet tuo metu bendravom tik internetu, realiai net nežinojau, kokio ji amžiaus. Laikiau sau lygia...

- Na štai ir atvažiuom. Palydėsiu jus pas Juliją.

Kunigas pasisuko į Evą, kuri ką tik išjungė automobilio variklį:

- Žinai, kuo tikrai džiaugiuosi? Džiaugiuosi, kad, nepaisant visko, jūs su Julija nesipykstate. Džiaugiuosi, kad rūpiniesi ja... Tai tikra žmogiška meilė.

- Nereikia manęs aukštinti, pone Metju. Tai darau tik iš meilės Maiklui.

- Aš apie tai ir kalbu, brangioji.

Kunigui buvo keista matyti taip greit ligos nualintą Juliją. Regis taip neseniai ji atrodė sveika, gyva... Ir štai dabar ji pajuodusi, išsekusi, sudžiūvusi, atrodė, kad jos gyvybės syvai pasiekė dugną ir tuoj išgaruos paskutinis lašas... Tylėdamas žvelgė į ją, nežinojo, ką sakyti. Julija taip pat nežinojo, nuo ko pradėti kalbą, visgi ryžosi paklausti:

- Ar Milos dovana tau veikia? Ar jau išbandei? Pameni, ką ji sakė tą dieną?

- Ką? Ji daug tada kalbėjo...

- Ji sakė, kad aš esu tavo pirmoji pacientė... Ir tuoj sužinau, kad sergu. Argi ne sutapimas? Tai ar gydysi mane?

Metju atsisėdo ant krėslo šalia ligonės:

- Julija. Man labai gaila, kad tau taip nutiko... Bet kodėl anksčiau man nepranešei?

- Nežinau... Gal buvo gėda... Mačiau, kad tau esu visiškai nesvarbi... Jaučiau, kad norėtum greičiau manimi atsikratyti. O gal norėjau pabandyti pasveikti pati. Tau juk buvo įsakyta gydymo dovaną naudoti tik tada, kai to tikrai reikia... Gal tikėjaisi, kad nereiks tavęs prašyti...

- Ir visgi prašai? Vadinasi, manai, kad tikrai reikia gydyti? – nusišypsojo Metju.

- Ar tau pavyko nors vieną žmogų pagydyti? Ar tavo dovana veikia? – rimtai paklausė Julija.

- Žinai, dar neišbandžiau tos dovanos... – tyliai atsakė jis.

- Kodėl? Per tiek laiko nesutikai verto gydymo žmogaus? – nustebo ji.

- Keista, bet tikrai... Sutikęs sergančius visada analizavau, ar reikia juos gydyti. Ir visada paaiškėdavo, kad per ligą žmogus gauna unikalią patirtį. Jei jį išgydytum, jis netektų galimybės pasveikti dvasiškai... Tad ir tavęs paklausiu: kaip manai, kodėl sergi?

Julija susimąstė. Ji apie tai buvo galvojusi gal šimtus valandų gulėdama, kentėdama savo ligos kančias. Ji puikiai žinojo atsakymą, kad daug metų pati elgėsi lyg vėžinė ląstelė. Ji jau spėjo sau pripažinti, kad ši liga yra jos pačios veidrodis.

- Nesvarbu, kodėl sergu, Metju. Bet aš labai noriu pasveikti. Labiausiai noriu, kad pasveiktų mano dvasia, mano charakteris. Aš buvau liga jau daug metų. Visą tą laiką, kai nebejaučiau laimės, kai nustojau džiaugtis gyvenimu, viskuo, ką jis man siūlė. Buvau liga visą tą laiką, kai bambėjau ant gyvenimo, vyro, net Dievo... Aš buvau nepasitenkinimas, pyktis, nusivylimas... Nebenoriu tuo būti. Jei gali man padėti, prašau, padėk. Jei Milos dovana neveikia, tada padėk kaip kunigas. Prašau tavęs kaip dvasios tėvo...

- Julija... Net nežinau, ką tau atsakyti. Noriu tau pagelbėti. Bet jaučiu, kad tikrai galėsiu padėti tik kaip kunigas. Mila davė gydymo dovaną man tik mėnesiui, bandomajam laikotarpiui. Mėnuo jau seniai prabėgo, o aš dar nė karto to nepanaudojau. Bijau, kad būsiu praradęs tą malonę... Ir tuo pačiu ryšį su pačia Mila. Ji nebeatsako į mano laiškus ir skambučius...

- Pamiršk Milos dovaną. Padėk man taip, kaip tu gali... Kažkodėl tikiu, kad tu gali man padėti...

Metju pakilo nuo kėdės ir priėjo prie lango. Jis niekada nebuvo taip dirbęs su žmonėmis. Jam niekada neteko būti taip arti žmogaus nelaimės. Neteko imtis iš pagrindų dirbti su vienu žmogum. Jis dirbdavo su grupėmis, parapijiečiais. Gal net daugiau teoriškai. Jis vadovavo įvairiems socialiniams projektams. Mokė kitus, kaip reikia padėti kitiems, bet niekada nebuvo ėmėsis vieno žmogaus problemos „nuo – iki“. Bet šį kartą jis jautė, kad būtent to turi imtis. Jis jautė nenumaldomą troškimą savo jėgomis išplėsti šią moterį iš mirties gniaužtų.

Atsigręždamas į ligonę ryžtingai ištarė:

- Pabandykim, Julija. Papasakok man viską apie savo ligą.

Po visko Eva parvežė kunigą į jo bažnyčią. Prieš lipdamas iš automobilio, pasakė:

- Ačiū tau, Eva. Tu tikrai geras žmogus.

- Nedėkokite man. Mes padėkosime jums. Nežinau, kaip jūs galite padėti Julijai... Gal tikrai dvasinė pagalba ir yra svarbiausia...

- Tai Julija jums nesakė, kodėl pasikvietė būtent mane? – nustebo Metju.

- Ne. Bet matau, kad ji jums labai tiki.

- Dar vienas klausimas. – niekaip neišlipdamas iš automobilio vėl į Evą atsigręžė jis. – Sakėte, kad buvote susitikusi su Mila. Gal palaikote su ja ryšį? Man nepavyksta su ja susisiekti. Jei turite galimybę, perduokite nuo manęs jai linkėjimus ir papasakokite jai apie Julijos nelaimę. Būčiau dėkingas.

- Būtinai. Jei tik pavyks su ja susisiekti... – pažadėjo ši.

Grįžusi namo Maiklo dar nerado, matyt buvo pas vaikus ar ligoninėje. Ėmėsi ruošti vakarienę ir vis mąstė, kad reikėtų paskambinti Kajui. Gal

tikrai reikėtų, kad jis perduotų Milai žinią apie jų bėdas. Maža ką. Ji juk lyg ir aiškiaregė ar kažkas panašaus. Gal ką patars...

Kai pašovė maistą į orkaitę, ėmėsi sumanymo. Kajus atsiliepė į jos skambutį:

- Labas, Eva. Malonu sulaukti tavo skambučio. Kaip jūs ten Anglijoj?

- Labas Kajau. Man taip pat malonu tave girdėti. Mes laikomės po truputį. Gal girdėjai, Maiklo žmona susirgo vėžiu.

- O Dieve! – aiktelėjo šis. – Kaip ji laikosi?

- Vargstam, kapstomės iš ligos, bet sunkiai...

- Užjaučiu... Jei tik galėčiau kuo padėti... Kaip Maiklas tai pakelia?

- Maiklas... Laikosi... O dėl pagalbos...Net nežinau... – ji nesiryžo prašyti, kažkas viduje neleido to padaryti, todėl lyg tarp kitko paklausė, – Kaip Mila laikosi? Kunigas Metju iš tos keistos bažnyčios prašė perduoti linkėjimus, jei tik bus progą...

- Mila... – sutrikusiu balsu atsakė Kajus. – Nežinau... Ji lyg ir dingo...

- Nesupratau? – nustebo Eva. – Kaip tai dingo.

- Va taip. – konstatavo pašnekovas. – Nerašo ir neskambina. Bandžiau nueiti pas ją į namus, kaimynai pasakė, kad ji kažkur dingo, nebebūna namie. Gal kur išvyko...

- Kaip keista. Ar nemanai, kad reikėtų jos ieškoti, gal jai kokia nelaimė atsitiko? – rimtai sunerimo Eva.

- Na matot, mes lyg ir neturim jokio pagrindo jos ieškoti. Nei aš šeimos narys, nei kas... Policija rimtai į mano nuogaštavimus nepasižiūrės. Aš net nežinau, kur jos tėvai gyvena. Gal ji tiesiog atostogauja pas tėvus...

- Gaila, kad taip... Kaip pats laikaisi?

- Aš. Turbūt gerai. Kai Milos nėra, ir darbo nėra... Bandau leidykloje imtis kažkokių papildomų darbų. Su viltim laikiu, gal vieną dieną ji atsiųs naują romaną. Tada vėl gyvenimas ims suktis... O dabar – štilis, - nusijuokė Kajus, nors tai buvo tiesa tik iš dalies. Tiksliau būtų buvę pasakyti, kad tai ne štilis, o katastrofa...

Mandagiai baigę pokalbį geriausiai palinkėjimais, pašnekovai atsisveikino. Kajus atplėšė savo nugarą nuo krėslo atlošo ir beviltiškai parėmė kaktą rankomis. Jo baimė šią akimirką dar labiau išaugo. Praeitais įvykiais atmintyje dar kartą prabėgo lyg šešėlis. Jie parsiskrido iš Anglijos ne pačios geriausios nuotaikos. Mila buvo tyli ir taip stipriai pasikeitusi... Jos entuziazmo ir pakylėtos nuotaikos nebebuvo nė lašelio.

- Aš noriu visa tai pabaigti. Tą kvailą žaidimą. – sakė ji tada. – Noriu liautis būti tokia, kokia esu dabar.

- Kokia, Mila? Tu esi nuostabi, bet dabar aš nebepažįstu tavęs. Kas tau atsitiko? Turi tęsti tai, ką darai. – bandė įtikinti ją Kajus. – Tavo šių dienų abejonės savimi neturi jokio pagrindo. Tavo įsikišimas į mūsų visų gyvenimus yra netikėtas ir nelauktas, bet transformuojantis mūsų likimus tik į gera. Pažiūrėk, net Kristianas, tas sunkus žmogus, kuris kategoriškai nusistatęs prieš tave, ir tas rado savo gyvenimo meilę... Jei ne tu, to nebūtų buvę...

- Visa tai tik sutapimai, Kajau. – liūdnai šypsojosi tada Mila. – Kristianas buvo teisingas vadindamas mane apsišaukėle...

- Pasakyk man, kodėl būtent dabar viskuo nusivylei ir nustojai tikėti savimi? Kas tau nutiko?

Žodžių, kuriais Mila atsakė į jo klausimą, Kajus turbūt niekada nepamirš:

- Neapykanta žmonių ydoms manyje visada pažadindavo pasitikėjimą savimi – kovoti, manipuliuoti, kad jie patys pamatytų savo trūkumus ir apsivemtų nuo jų. Bet turbūt pirmą kartą aš pajutau meilę... Aš įsimylėjau tave, Kajau. Ir tas jausmas pažadino manyje neviltį – aš neverta tavo meilės, nes melavau tau, vaizdavau tau savo apsimestinę didybę ir galią. Meilės šviesoje pati pamačiau savo ydą – puikybę. Kokia ji šlykšti ir purvina... Toks padaras kaip aš nevertas meilės...

Tą dieną jis palydėjo Milą namo, paskutinį kartą apkabino ją. Ji nenorėjo girdėti jokių jo argumentų, kad nėra taip, kaip ji galvoja. Ir kitą dieną jos jau nebebuvo. Universitete prasidėjo vasaros atostogos, tad darbe jai lankytis nebereikėjo, niekas jos ir neieškojo. Į buto duris baladojosi tol, kol išlindo kaimynė. Ji perdavė jam Milos raštelį:

- Jei kas ieškos, prašė perduoti tai, - pakišo jam panosėje.

Nekantraudamas išvyniojo ir tame lapelyje rado tik du žodžius: „Neieškok manęs“. Atrodė, kad visas pasaulis sugriuvo. Be Milos viskas neteko prasmės – darbas, laimės paieškos, maisto skonis, net gyvenimas... Rytai nebesinorėjo keltis, savaitgaliais net iš namų neišeidavo. Jo mylimoji Žana d'Ark dingo. Jei dabar teks visą gyvenimą gyventi be jos, tada kokia prasmė? Kiauras dienas skendėjo prisiminimuose. Jo supratimu, visi buvę įvykiai dėlįjosi į labai logišką ir prasmingą seką, pakeitusią daugelio gyvenimus. Vienintelis nelogiškas, nepaaiškinamas ir beprasmis įvykis – pačios Milos depresija, neviltis ir dingimas... Šito jis negalėjo niekaip paaiškinti.

Jis suprato, kad žmogus yra protinga būtybė, kad supratimas yra svarbiausia. Žmogui būtina viską paaiškinti. Patys svarbiausi klausimai yra „kodėl, koku tikslu“. Jei įvykiai neturi prasmės, jei jie vyksta be jokio tikslo, žmogui jie nieko verti. Gyvulys nemąsto, kodėl jam paleido vidurius. Žmogus tokioj situacijoje visada ieškos paaiškinimo – kodėl. Žinodamas kodėl, žmogus nurimsta. Nežinodamas kodėl, žmogus įsitempia ir ieško atsakymo, nenurims, kol nesupras „kodėl“.

Tai kodėl Mila palūžo ir dingio? Kodėl! Kodėl ji dingio iš jo gyvenimo?

Artėjo Kajaus patėvio gimtadienis. Šiomet to laukė labiau nei kitais metais. Kodėl? Todėl kad į visą logišką įvykių seką niekaip neįsipaišė ir Škotijoje sutikta Andžela, kuri turėjo tokį pat pakabutį kaip jis. Pasitaikius progai Kajus ketino paklausti patėvio apie tą pakabutį dar kartą. Dabar jis suaugęs, gal patėvis paaiškins jam kaip nors kitaip, ne kaip vaikui.

Jo mama Sofija ir patėvis Nikolas gyveno viename moderniam Lietuvos ašrame. Nikolas garsėjo kaip išradėjas, buvo pastatęs visą protezų ir implantų imperiją. Jis gyveno intensyvių visuomeninių gyvenimą. Mama buvo uždaresnė, tiesiog gera moteris, turinti indiško kraujo. Vesdavo jogos užsiėmimus ašrame. Gal būtent joga jai padėjo išlaikyti ilgai neblėstančią jaunystę ir grožį.

Kajus džiaugėsi tuo, kad gavęs savaitę atostogų nuo darbo galės pagyventi su tėvais ašrame, gamtoje. Jis prisiminė vaikystę, kaip gera ten buvo augti. Jam, kaip vaikui, mistiški ritualai atrodė lyg nuostabiai gražūs energijų šokiai... Seniai bebuvo toje tyroje aplinkoje... Dabar jautė, kad būtent to trokšta jo širdis – ramybės, poilsio nuo civilizacijos ir truputėlio mistikos, kad atsigautų po Milos netekties.

Ašrame tėvai turėjo atskirą nedidelį namelį. Pasiilgę sūnaus, priėmė jį su didžiausiu džiaugsmu. Kajus jautėsi ypač saugus ir ramus. Tą patį vakarą su tėvais nuėjo į ašramo šventyklą. Ji vėl žavėjo taip kaip ir vaikystėje: didžiulė muzikos pilna salė, baltais rūbais apsirengę medituojantys žmonės, per stogo kupolą matomas nakties dangus ir mistiškas centrinis salės labirintas.

- Tėti, - nutaikęs momentą kreipėsi į patėvį Kajus, - noriu tavęs kai ko paklausti.

- Klausk sūnau. Šioje erdvėje ateina tiesa. Nepasigailėsi paklausęs... - nusišypsojo šis.

- Ką iš tikrųjų reiškia ta auksinė gyvatėlė ant mano kaklo?

Nikolas sukľuso ir nustebeęs pats pasiteiravo:

- Kodėl to klausai, sūnau?

- Tu sakei, kad tokia gyvatėlė yra tik viena visame pasaulyje, kad ji man turi priminti, jog Dievas davė man antrą gyvybę tame pačiame kūne. Gyvatėlė turi man priminti tai, kad niekada nepamirščiau ir vertinčiau savo gyvenimą daugiau nei gyvybę. Bet neseniai buvau Škotijoje. Ten sutikau moterį, vardu Andžela. Ji turėjo lygiai tokią pat gyvatėlę. Ir dėl tam tikrų priežasčių tikiu, kad susitikimas su ja nebuvo atsitiktinis...

- Hm... - numykė Nikolas. - Vadinasi tokia gyvatėlė yra ne viena, o dvi...

- Bet ji sakė, kad ir jos dukra turi lygiai tokią pat. Ji dievagojosi, kad tik jos turi tokias, kad niekas daugiau negali tokių turėti. Pasakyk man, tėve, iš kur gavai tą gyvatėlę? Ką ji iš tikrųjų reiškia?

- Ar tu sutikai ir jos dukrą? - pakėlė antakius Nikolas.

- Ne. Bet vienas žmogus man sakė, kad jos dukra iš tikrųjų yra dingusi, greičiausiai net nebegyva.

- Ką tu nori pasakyti, sūnau?

- Aš nieko nenoriu pasakyti. Aš noriu, kad tu man pasakytum tiesą.

Nikolas tylėjo. Kajus jautė, kad patėvis turi ką pasakyti, bet nesako.

- Tėti. Juk tu mane mokei, kad tiesa visada geriau nei melas. Kokia ji bebūtų... Prašau. Aš išgyvenu didelę asmeninę krizę šiuo metu... Nors tu man nemeluok...

- Kas tau nutiko, Kajau? Kokia krizė tave ištiko?

- Tėti, nenusuk kalbos. Pirmiausia, atsakyk į mano klausimą. Paskui aš papasakosiu apie savo bėdas.

- Turi bėdų? Gal tau reikia pinigų? Ar įsivėlei į kokį rūpestį?

- Tėti! Pirmiausia, apie gyvatėlę! Dabar yra ta akimirka, kada turi man pasakyti tiesą. Kokia ji bebūtų...

Nikolas nuleido akis. Jis nenorėjo šios šventos erdvės suteršti praeities šešėliais, kurie buvo tiek netyri, kiek šio jaunuolio, stovinčio priešais jį, širdis negalės pateisinti.

- Einam į lauką. Čia nenoriu tau pasakoti tiesos. Angelai išsilakstys iš čia, jei mano lūpos kalbės tokius žodžius...

Kajaus oda pašiurpo. Jis taip ir manė, kad visgi yra kažkas, ko jis nežino. Juodu išėjo į naktėjančią vasaros pievą. Vesdamas posūnį takeliu Nikolas ryžosi pasakyti viską. Matyt tam jau atėjo laikas.

- Atleisk man, sūnau, už viską, ką tau pasakysiu. Visi mano žodžiai bus tikri. Suprask, ką teko man išgyventi. Žodžius pakelti sunku. O kai tai buvo tikri įvykiai, pakelti buvo dar sunkiau...

- Tėti, tu mane gąsdini. Pasakok.

- Pirmiausia, pažadėk man, kad nepasmerksi manęs, kad ir kaip tau mano pasakojimas nepatiks. Pažadėk, kad ir toliau mane mylėsi kaip anksčiau.

- Tėti, kas galėtų priversti mane tavęs neapkęsti? – skėsciojo rankomis vaikinas.

- Tu sirgai. Žinojom, kad ilgai netempsi. Tavo kraujas toks specifinis, kad tikimybė rasti širdį, kuri tau tiks, buvo beveik nulinė. Aš užsispyriau sukurti dirbtinę širdį. Manęs netenkino tai, ką siūlė kiti mokslininkai: širdis su ličio baterijomis, kurias tau būtų tekę nešiotis pririštas prie krūtinės.

Buvau sukūręs įvairiausių modernių protezų, kurių neįmanoma atskirti nuo tikrų kūno dalių. – jis ištiesė savo dirbtinę ranką kaip iliustraciją. – Bet niekada nebuvo kūręs širdies.

Nikolas atsiduso žvelgdamas į tamsos apgaubtą bekraštę pievą.

- Man atrodė, kad pavyko... Tavo mama kraustėsi iš proto. Jei tu būtum miręs, mažų mažiausiai ji būtų išprotėjusi. Tada pasirodė tavo tėvas... Tikrasis tėvas. Tavo mama jam pranešė apie ligą. Jam tu taip pat buvai ir esi labai svarbus.

- Markus. Taip. Ir kas tada? – nekantravo Kajus.

- Markus nepasitikėjo mano išradimu. Jis sakė, kad reikia turėti ir atsarginį variantą.

- Kokį?

- Tikrą širdį...

- Bet kaip?

- Kaip? Čia jau klausk jo paties. Faktas tas, kad po kelių dienų jis atvežė tavo metų mergaitę, apsvaigintą, beveik be sąmonės, tokio pat kraujo. Jis reikalavo...

Kajus negalėjo patikėti savo ausimis...

- Taigi, tau vieną dieną stipriai pablogėjo, - kalbėjo toliau Nikolas. - Mano medikai operavo tave, įdėjo tau mano sukurtą širdį. Iš pradžių ji veikė, bet tavo kūnas pradėjo ją atmesti. Markus reikalavo įdėti tau tos mergaitės širdį... Teko operuoti iš naujo... O ta gyvatėlė kabėjo ant tos mergaitės krūtinės. Norėjau, kad turėtum ją kaip priminimą, jog už savo gyvybę esi skolingas jai.

- O Dieve, tėti! Juk tai siaubinga! Pats faktas siaubingas. Jaučiuosi labai blogai. Kaip jūs galėjot? Vargšė Andžela... Aš nešioju jos dukros širdį... Visgi tai nebuvo atsitiktinis susitikimas...

- Sūnau, čia tikima, kad karma suveda tos pačios pasakos veikėjus. Turbūt tikrai neatsitiktinai sutikai tą moterį...

Kajus sustojo ir pažvelgė į dangų:

- Tėti. Ačiū, kad pasakei man tiesą. Tik tiesa padeda sudėlioti visus įvykius į vieną prasmingą tinklą. Dabar tikrai žinau, kad Mila klysta manydama, jog ji apsišaukėlė...

- Kokia Mila, sūnau? Dabar tavo eilė pasakoti apie savo sunkumus.

- Žinai, tėti, negaliu dabar pasakoti. Esu per daug priblokštas to, ką išgirdau. Turiu pabūti vienas.

- Kaip žinai, sūnau. Pabūk. Šita erdvė tave apsaugos ir išgydys. Tik... Nesakyk nieko mamai. Ji nežino. Ji tiki, kad tu nešioji mano sukurtą širdį. Su Marku nutarėm jai nesakyti. Nereikia jos liūdinti. Žinai, kokia ji jautri... Ar grįši su manim į salę, sūnau? – gręždamasis atgal paklausė Nikolas.

- Ne, tėti, noriu pabūti vienas... Vienas su svetima širdim...

Nikolas nieko nebesakė. Kajus stebėjo, kaip jo šešėlis tolsta link apšviestos ašramo šventyklos. Po akimirkos pats pasuko į priešingą pusę. Čiupinėdamas ant kaklo kabančią gyvatėlę mąstė apie tai, kad nešioja svetimą, neteisėtai iš gyvos krūtinės išplėštą širdį. Gyvatėlė jam priminė, kad turi vertinti suteiktą galimybę gyventi, bet nuo šiandienos už tą galimybę jis jausis daugiau nei skolingas... Pamažu kaltės jausmas pradėjo belstis į jo krūtinę. Kodėl jo gyvybė galėjo tada atrodyti svarbesnė nei tos mergaitės? Kodėl jo mamos skausmas galėjo tada atrodyti didesnis už Škotijoje sutiktos Andželos skausmą? Kodėl jam taip nutiko? Savo noru niekada nebūtų pasirinkęs sau tokio likimo. Bet ką jis gali padaryti dabar?

Ar yra koks nors būdas išpirkti savo kaltę, ar yra kokia nors galimybė ištaisyti skriaudą tai mergaitei ir jos mamai?

Kajus nebejautė, kad žingsniuoja po pievą, kuri pamažu pereina į mišką. Nebejautė, kad pradėjo pats su savimi kalbėtis:

- Mergaitė... Nekalta mergaitė. Gal ji jau įsikūnijo kitame kūne? Už tokią neteisybę ji turėtų gauti labai gerą įsikūnijimą, kuriame už patirtą skriaudą jai būtų atlyginta... Gal turtais? Ne, jokie turtai neatpirks atiduotos širdies. Tada gal meile? Taip, gal ji patirs nuostabiausią meilę pasaulyje. O gal ji taps šventąja? O gal visgi ji dar laukia įsikūnijimo? Jei žmogus nužudomas, ar jis gali iš karto įsikūnyti? O gal jam reikia laukti, kol sueis jam skirtos šio gyvenimo dienos? Paklašiu mamos. Ji žinos.

Akimirkai jis stabtelėjo ir apsidairė. Taip tamsu, nors į akį durk. Jautė, kad jau keliauja per mišką, kartais pro pat nosį pralėkdavo šikšnosparniai. Jautė, kad kelio atgal tamsoje gali ir neberasti. Bet šią akimirką jam buvo vis tiek. Jam net atrodė, kad turėtų save kažkaip nubausti. Naktis pasiklydus miške būtų gera bausmė.

Kažkas netoliese trekštelėjo. Kajus sukľuso. Gal koks žvėris? Gal tai jo galas? Būtų teisinga, jei jį dabar sudraskytų koks vilkas. Rimtai. Būtų teisinga.

Vėl kažkas krebštelėjo.

- Ar čia kažkas yra? – sušuko nelabai garsiai.

Jautė, kaip palei medžių šakas kažkas šliaužia.

- Ne, aš nieko prieš... – vėl nelabai garsiai pasakė. – Jei tu žvėris ir nori mane sudraskyti, nesidrovėk. Realiai. Nebeturiu vardan ko gyventi. Tai viena. O antra – nesu vertas gyventi. Dievas buvo nusprendęs, kad mirsiu dvylikos, bet mane mylintys tėvai... Pabrėžiu – tėvai. Ne mama. Jos

čia nepainiokim. Tėvai atimdami gyvybę nekaltai mergaitei leido man gyventi toliau. Tad prašau. Skanaus. Jei tik nori, paragauk mano kraujo...

Jis pasuko link to medžio, ties kuriuo girdėjo esant gyvą padarą. Šis matyt sutriko ir pasigirdo bėgimas. Kajus bandė išžiūrėti. Jam pasirodė, kad tai buvo žmogus. Jo kūnas buvo šviesus. Kajus įtarė, kad tai galėjo būti kažkas iš ašramo, nes ten visi rengiasi baltai. Jis pasileido iš paskos. Bandė vyti, bet nakties tamsoje kliuvo tarp šakų ir krūmų. Galiausiai nebegirdėjo bėgančio padaro. Bus paleidęs. Tą akimirką jo širdį suspaudė baimė. Kažkas galėjo girdėti jo mintis apie jo tėvo Nikolo nusikaltimą... Tai reikštų, kad jis užtraukė mylimam patėviui grėsmę būti suimtam ir įkalintam.

- To dar betrukė, Kajau! – vėl pradėjo kalbėtis su savimi. – Negana to, kad nužudei mergaitę, dar ir savo tėvą už grotų pasodinsi... Tu kažkoks... demoniškas. Kitaip ir nepavadinsi. Turi surasti tą, kuris tave girdėjo. Turi jam paaiškinti. Ne, geriau turi jam pameluoti, kad tai tik tavo išsigalvojimai. Grįžk į ašramą ir surask tą, kuris girdėjo.

Bet kad ir kaip jis bandė rasti išėjimą iš miško, jam nesisekė. Jis suprato, kad kol saulė nepakils, iš čia neišeis. Taip beklaidžiodamas gali nuklysti dar toliau nuo namų. Beveik apgraibomis rado stambesnę medį, atsisėdo ir atsirėmė į jį. Ta naktis buvo keisčiausia ir sunkiausia jo gyvenime. Šaltis gėlė kūną. Pusiau būdraudamas, pusiau miegodamas jis matė pusiau sapnus, pusiau prisiminimus... Jautė, kaip linguodami kvėpuoja medžiai, kaip nakties padarai ūbauja ir šen bei ten pajudina merdinčio miško šakas, žolę... Gal kas dešimt minučių pramerkdavo akis pažiūrėti, ar tik nekyla dar saulė. Laikas tekėjo taip lėtai, atrodo, kad vasaros pradžios naktis niekada nesibaigs. Juk vasarą turi saulė tekėti anksčiau...

Paryčiais matyt tikrai buvo užsnūdęs, nes kai prabudo, buvo pakankamai šviesu. Susivokęs, kur rytai, patraukė į vakarus, nes ten turėjo būti ašramas. Keliaudamas matė šios nakties slampinėjimo ženklus.

Tamsoje apgraibomis vaizduotė kūrė visai kitokį miško vaizdą nei dabar jis matė šviesoje.

- Kur tu buvai? – aiktelėjo tarpduryje pamačiusi savo sūnų Sofija. – Visą naktį negalėjau užmigti. Jaudinausi. Taip nieko nesakęs... Tu visas sužvarbęs...

- Sakiau, kad grįš. – iš kito kambario pasirodė Nikolas. – Reikėjo pabūti vienam...

- Man viskas gerai, tik noriu sušilti... – ramiai pasakė Kajus ir pasuko tiesiai į vonią.

Gulėdamas karštame vandenyje mąstė apie tai, kaip turėtų rasti tą pabėgusį žmogų. Faktas, kad jis buvo iš ašramo.

- 0213 -

Visą tą dieną Kajus buvo tylus ir įtarus. Jis specialiai ėjo į visus ašramo vykdomus užsiėmimus, stebėjo visus žmones. Norėjo pajusti, kuris šią naktį sužinojo jo paslaptį. Tas turėtų į jį žiūrėti kitaip. Turėtų išsiduoti. Bet visi atrodė atviri, nuoširdūs, laimingi. Kaip ir visada. Čia visi gyvena tokioje pakylėtoje būsenoje. Į pavakarę Kajus suprato, kad tarp visų žmonių jis vienintelis yra nepalietas tos pakylėjimo bangos. Jis vienintelis visus įtarinėja ir seka...

„Turiu liautis“, - mąstė sau. „Tai neproduktyvu. Geriau gal būtų grįžti į Škotiją ir surasti tą moterį Andželą. Ji turi žinoti savo dukters likimą. Tai būtų teisinga. Nežinia turi būti skausminga. Bet! Yra vienas bet. Aš juk tiksliai nežinau, ar tos mergaitės mama ir yra ta moteris. Juk tai galėjo būti atsitiktinis sutapimas. Sunku būtų tuo patikėti, bet galėjo būti sutapimas...“

Taip sau bemažtydamas Kajus priėjo pastatą su užrašu „Vienatvės namas“. Prisiminė, kaip mama vaikystėje grasindavo, kad už nusižengimus

gali palikti jį šiame name. Oj kaip jis stengėsi, kad tik čia nepakliūtų. Net nusišypsojo. Kokie juokingi vaikystės prisiminimai. Dabar jis supranta, kad tai ypatinga meditacijos vieta. Čia apsigyvena žmonės, kurie nori skirti laiką vien meditacijai ar maldai. Jie čia visada vieni, savo celėse. Net maistą jiems atneša iš bendros valgyklos, kad jie galėtų likti savo vienvėžėje.

„O kas, jei tas žmogus slepiasi čia?“

Apsigrėžęs atgal, Kajus paspartino žingsnį. Susiradęs mamą lyg tarp kitko paklausė:

- O kiek dabar žmonių gyvena „Vienatvės namuose“?

- Tik vienas šiuo metu. O ką? Nori ir tu?

Kajus susimąstė. Jei ten patektų, galėtų surasti tą atsiskyrėlį ir pakalbėti su juo. Bet kai kas jį stabdė. Pirmiausia, jei jau ten nueisi, turėsi likti mažiausiai tris paras. O jam tai būtų per daug. Jis ne vienatvės žmogus... Kitas klausimas, ar verta? Juk tai gali būti visai ne tas žmogus.

Tą pavakarę Kajus lyg šiaip sau suko ratus aplink Vienatvės namų pastatą. Pagal užuolaidų užskleidimą atsekė, kuris kambarys gyvenamas. Bandė įžiūrėti ką nors per tą langą...

- Kajau, - pagavo jį Sofija. – Sūnau. Ką tu čia dabar veiki vienas? Matau, kad šį kartą nerandi sau vietos. Slampinėji. Nuotaika ne kokia. Tėvas sakė, kad turi rūpesčių. Gal pasidalinsi?

Kajaus kūnas atsileido. Jis tikėjosi, kad mama bus ką beįtarianti, bet ji tiesiog jaudinasi dėl jo. Pažvelgė į ją ir pajuto, kaip visgi myli ją. Nusišypsojo.

- Mane paliko mergina... – kaltai pasakė.

- Štai kas... – nusišypsojo Sofija. – O aš galvojau, kad kas nors rimto...

- Argi tai ne rimta? Aš ją taip mylėjau...

- O ji tave?

- Man regis, kad ir ji mane mylėjo. Ji man sakė, kad myli. Kodėl ji turėjo palikti mane?

- Kajau... – priėjo arčiau ir prisiglaudė prie sūnaus.

Jis jautė trapų mamos kūną, apkabino savo didelėm rankom. Ūgi buvo paveldėjęs iš tėvo.

- Pasakyk man, sūnau, kur gyvena meilė? Išoriniame ar vidiniame pasaulyje?

- Vidiniame, mama. Vidiniame.

- Tai kodėl ieškai jos išoriniame? Materialus pasaulis tik atliepia vidinio pasaulio išgyvenimus. Jei savo viduje jausi meilę, ji greitai laiku projektuosis ir išoriniame materialiam pasaulyje. Nenustok mylėti tos merginos savo vidiniame pasaulyje. Jei ir ji darys tą patį, tada jūs vėl susitikssite.

- O jei ji nedarys to?

- Tada jos širdyje nėra meilės tau. Ar tau reikia tokių santykių? Nepamiršk, kad svarbiausi dalykai yra viduje. Tik jie keliauja su mumis iš gyvenimo į gyvenimą. Jei ieškosi tik materialių santykių, jie pasibaigs ties tavo mirtimi. Jei ieškosi gilių vidinių santykių, juos visus išsineši su savimi į kitą gyvenimą. Nenoriu, kad iškeliautum į kitą kūną ubagas. Krauk vidinį turtą...

- Aš taip ir padarysiu. Bet tam turiu ištaisyti keletą klaidų, nes dabar mano sąžinė kai kas slegia.

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Šaunuolis, sūnau. – nusišypsojo mama. – Žinau, kad tu esi tikras žmogus. Geriau atsikratyti sunkumo dabar, nei temti jį su savim į ateitį. O dabar paaiškink, ko slampinėji palei Vienatvės namus?

Kajus nusijuokė:

- Neslampoju aš... Tik norėjau pamatyti, kas dabar ten gyvena.

- Kam tau?

- Tiesiog... – numykė šis.

Sofija pažvelgė į sūnų:

- Ak tu slapuk... O gal tave patraukė jos grožis? Dabar čia gyvena tikrai labai graži mergina... Bet ji niekada nesusitiks su tavim.

- Kodėl? - nustebo Kajus. – Ar ji niekada iš ten neišeina?

- Tu jau pamiršai savo mylimąją? – nusijuokė Sofija. – Ak tas jaunimas...

- Ne rimtai? Ji niekad neišeina? Net naktimis?

- Kodėl naktimis? – nustebo Sofija. – Kam jai vaikščioti naktimis... Atvyksta ji čia išskirtinai tik pagyventi Vienatvės namuose. Paskui išvyksta. Su niekuo nebendrauja.

- Tu ją pažįsti? – susidomėjo Kajus.

- Taip. Ji mokytojo Simono dukra.

Kajus tik supratingai palingavo galvą. Na, jei Simono, tada viskas aišku. Ne jo lygio žmogus... Vaikystėje jis mokytoją Simoną laikė Dievu. Jis buvo matęs to žmogaus daromus stebuklus. Visi ašramo vyriausieji lenkėsi jam ir klausė jo kaip aukščiausio mokytojo. Daug legendų sklido apie jį. Kai tik jis pasirodydavo ašrame, tuoj gyvenimas pasidarydavo įdomesnis. Bet

tai būdavo labai retai. Jei ta paslaptinga gyventoja yra Simono dukra, tada neverta jos čia tykoti...

Po savaitės Kajus grįžo į darbą. Palengva darė tai, kas buvo pradėta anksčiau.

- Matyt tavo Mila rašo naują bestselerį, kad iš jos nieko negirdėti. – replikuodavo jo kolegos.

Kajus tik nusišypsodavo. Juk šį kartą viskas buvo kitaip. Jis niekam nesakė apie asmeninę pažintį su paslaptinąja rašytoja. Niekas nežinojo ir to, kad ji šiuo metu yra pasislėpusi labiau nei anksčiau. Nors čia, žinoma, skirtumą jautė tik pats Kajus. Visiems Mila buvo tiesiog besislapstanti, o jam Mila buvo dingusi...

Laikas bėgo. Gyvenimas rimo. Beprasmybės jausmas užvaldė visas gyvenimo sritis. Kajus jautė, kad jei pats nesiims nieko keisti, jo gyvenimas pasidarys toks pat pilkas kaip ir kitų jo kolegų: darbas - namai, namai - darbas... Jis nežinojo, kaip išsiveržti iš to užburto nuobodybės rato. Galiausiai nusprendė pasiimti dar savaitę atostogų ir grįžti į Skajaus salą. Tikimybė, kad ras Andželą, buvo menka, bet tik tai jam atėjo į galvą. Jei negali mėgautis Milos draugija, tai bent pabandys išsiaiškinti savo širdies istoriją...

Pirmiausia, nutarė paskambinti Kristianui, nes tik jis galėtų suvesti su Andžela. Prisiminė turįs jo telefono numerį po susitikimo saloje. Jis tik nežinojo, kaip delikačiai paprašyti susitikimo. Kokią sukurti istoriją. Negali tiesiai šviesiai pasakyti, jog įtaria, kad Andželos dukros širdis plaka jo krūtinėje.

- Taip, klausau, - atsiliepė Kristianas.

- Labas, žmogau. Tai Kajus iš Lietuvos skambina.

- Kajau, labas... – neslėpdamas nustebimo numykė aktorius.

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Kas naujo? Kaip gyvuojat?

- Ačiū gerai... O jūs kaip?

- Planuoju vykti į Skajaus salą... – kalbėjo Kajus. – Jei būtum ten, gal susitiktume?

- Kokių reikalų? – konkrečiai paklausė aktorius.

- Na. Pirmiausia, būtų malonu vėl pasimatyti. Bet kartu yra ir vienas reikaliukas...

- Vėl ką nors Mila prigalvojo?

- Oj ne ne... Šį kartą tai tik mano asmeniniai reikalai.

- Kokie? – norėjo konkretumo Kristianas.

- Tai susiję su Andžela...

Kristianas primerkė akis. Jis nujautė kažką negero. Kajus jam atrodė lyg blogio šauklis, tarnaujantis pragaištingai Milai. Jis pajuto grėsmę.

- Kokie dar reikalai su Andžela? – piktai paklausė jis.

- Nenoriu kalbėti telefonu... – numykė Kajus.

Baigęs pokalbį Kristianas jautėsi sunerimęs. Jis neprisiminė tiksliai, kiek mėnesių prabėgo nuo paskutinio susitikimo su Kajum ir Mila, bet jau buvo bepamirštąs tą nerimą, kad kažkas gali nutikti. Atrodo, jau viskas buvo susidėlioję į savo vietas: jis daugiau laiko praleisdavo su Andžela, tik kartais grįždavo į Londoną. Žinoma, jis galėjo taip gyventi amžinai, nors visada jautė, kad jo vieta nėra pustuštėje Skajaus saloje. Jam reikėjo žmonių, trūko mėgiamo aktoriaus darbo... Jo planas buvo pririšti Andželą kiek įmanoma labiau prie savęs, o paskui truputėlį spustelėti ją ir

parsivežti pas save. Į miestą. Po Kajaus skambučio jis suprato, kad matyt tam bus atėjęs laikas.

- Kas atsitiko? – pajutusi keistą Kristiano nuotaiką, paklausė Andžela.

- Kas skambino?

Vyras pakilo nuo kėdės ir priėjo arčiau jos:

- Kaip manai, brangioji, gal nors savaitei nuvyktume į Londoną?

- Kam? Jei tau reikia, važiuok. Aš palauksiu tavęs savaitę...

- Norėčiau, kad ir tu važiuotum. Nors kartą, važiuokim kartu. – jau beveik maldavo.

Andžela pasijuto spaudžiama. Sutrikusi taip pat pakilo nuo savo kėdės ir nukirto, kad niekada nebenori matyti Londono.

- Bet Andžela... – šiek tiek pakėlė toną Kristianas. – Aš čia dėl tavęs prabuvau beveik kelis mėnesius... O tu dėl manęs negali nei savaitės pakentėti Londone?

- Kristianai... Tu nori, kad aš kentėčiau?

- Brangioji... Bet gi tai anksčiau ar vėliau turi įvykti. Grįžimas į Londoną yra neišvengiamas.

Ji tik suraukė kaktą ir metusi piktą žvilgsnį išėjo iš kambario. Vyras suprato, kad šį kartą jam nepavyks jos įkalbėti. Nuėjo iš paskos ir paklausė to, ko baiminosi:

- Andžela. Nepyk. Mane šiek tiek sujaudino tas skambutis... Tai buvo toks Kajus iš Lietuvos. Tu jį pažįsti?

- Iš Lietuvos? – pakėlė antakius moteris. – Iš kur galėčiau pažinoti?

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Jis man sakė, kad kartą, gal prieš porą mėnesių tu jį ir jo draugę pavežei savo automobiliu...

- Nežinau, Kristianai, apie ką tu? – skėščiojo rankomis moteris. Ji nesuprato, kodėl taip pakrypo pokalbis. Ji manė, kad vyras bandys įkalbinėti vykti į Londoną, o jis kalba apie kažkokį lietuvį.

- Prisimink. Ar tikrai niekada nevežei dviejų lietuvių? Dieną prieš kelionę į mano gimtuosius namus...

Andžela susimąstė. Taip, dabar ji prisimena:

- Tikrai. Buvo toks atvejis. Bet nemaniau, kad tai svarbu... – ji pažvelgė į savo aukšinę gyvatėlę ant rankos. – Taip. Tas jaunuolis daug klausinėjo apie mano papuošalą.

Kristianas suraukė kaktą. Jis taip pat prisiminė, kaip Kajus domėjosi Andžela, jos dukra ir auksinėm gyvatėlėm.

- Kaip manai, kodėl jis domėjosi tavo apyranke?

- Jis dar klausė apie mano dukrą, nes ir ji turėjo tokią gyvatėlę... Gal jis kur buvo matęs tokį pat papuošalą? Tai reikštų... – Andžela nustėro, - kad mano dukra gali būti gyva... Gal jis matė ją? Dieve, gal ji gyva?

Moters akys suspindo viltimi. Kristianas jautė, kad dabar gali tuo pasinaudoti savo naudai:

- Kajus atvyksta į Londoną... Ar tu nenori su juo susitikti ir pati jo paklausti, kodėl jis taip susidomėjo tavo papuošalu?

Andžela buvo per daug sutrikusi. Jai galvoje netilpo, mintys keitė viena kitą: iš kur Kristianas pažįsta Kajų, ar tai atsitiktinumas ją suvedė su tais dviem vyrais. Ir ji staiga prisiminė merginą, kuri sėdėjo jos automobilio gale ir visą kelią snaudė. Net kojas pakirto. Juk tai galėjo būti jos dukra...

- Tu juk man nemeluoji? – pagaliau ašarų kupinomis akimis paklausė ji Kristiano. – Juk tai nėra tik triukas, kuris mane priverstų keliauti su tavim į Londoną?

- Andžela, nemeluosiu tau. Aš nežinau, ko tas vaikas nori, bet jis nori pakalbėti apie tave... Telefonu jis neatskleidė tikrųjų savo tikslų, bet gali būti, kad jis turi kažkokios informacijos... Bent jau apie tavo pakabutį...

- Gerai. Tik kelioms dienoms... – nusileido Andžela. – Kada jis atskrenda?

Kristiano širdis suspurdėjo iš laimės. Jis jautė, kad jei nors trumpam galės savo moterį nusivežti į Londoną, ji pasikeis. Ji pamatys, kad ten nėra taip jau ir blogai...

- Tuoj perskambinsiu jam ir viską sutarsiu.

Jis išėjo į lauką ir paskambino Kajui. Kad Andžela neišgirstų, tyliai išsakė savo sąlygą:

- Galim susitikti, bet tik Londone.

Kajui taip buvo net patogiau, tad jis nesisipriešino.

Prieš susitikimą visi trys jaudinosi, bet kiekvienas dėl savo asmeninių tikslų. Kajus abejojo, ar tai tikrai ta moteris, su kuria reikia aiškintis savo nešiojamos širdies istoriją. Kristianui svarbiausia buvo, kad Andžela atsivertų Londonui ir sutiktų ten pasilikti. Žinoma, jam buvo įdomu, ką pasakys Kajus. Gali būti, kad paslaptingo Andželos dukros dingimo šydas greit bus atskleistas, bet tai turbūt labiausiai jaudino pačią Andželą. Visą kelią iki Londono jos mintys sukosi senoje praeityje: kokia ypatinga buvo jos mažoji Andréja, kaip protingai ji mąstė, kaip puikiai skaičiavo, stebino visus mokykloje... Ir kaip vieną dieną ji tiesiog negrižo namo...

Trijulė susitiko Trafalgaro aikštėje prie fontano. Kristianas paspaudė Kajui ranką, o Andžela įsistebeilijo į jį laukdama, ką pasakys. Ji taip nekantravo, norėjo čia ir dabar išgirsti viską. O Kajus nežinojo, nuo ko pradėti. Vykdamas iki susitikimo vietos buvo parepetavęs kelias pokalbio pradžios scenas, bet šią akimirką atrodė, kad nei viena jų netinkama...

- Gal geriau susirasti ramesnę vietą? – pagaliau nužvelgdamas žmonių pilnutėlę aikštę pratarė Kristianas.

- Ne... Čia pats tas, - šypsodamasis giliai įkvėpė Kajus. – Didelė erdvė, laisvė... Žmonės, kuriems mes nerūpime.

- Ką tu žinai apie mano dukrą, - neiškentusi pratrūko Andžela.

- Ponia, jūs mane pamenat? Vežėte kartą savo automobiliu. – Kajus norėjo įsitikinti, kad ji žino, su kuo kalbasi.

- Taip taip... – nekantraudama gražė rankas moteris. – Ar ta mergina ant galinės sėdynės buvo mano dukra?

- Dukra? – nusijuokė Kajus. – Ne, tai Mila. Tai... Na nesvarbu, mano draugė... – nutylėjo apie jos unikalumą.

- Tada kur ji? – neramiai blaškėsi Andžela.

Kristianas paėmė ją už rankos ir paprašė nurimti. Kajus nebuvo užsiminęs, kad kalba eis būtent apie mergaitę, bet džiaugėsi, kad viskas taip susiklostė, jog nebereikės pačiam kurti istorijų, kodėl nori kalbėtis būtent apie ją. Ir visgi jis nežinojo, nuo ko pradėti.

- Kalbėk gi! Netylėk! – jau su ašaromis akyse ragino jį moteris.

- Taip. Gali būti, kad turiu šiokių tokių žinių. Ir jums jos nebus malonios. Bet visgi, pirma norėčiau išgirsti apie jūsų dukrą daugiau, kad įsitikinčiau, jog tai tas pats žmogus...

- Ką tu nori žinoti apie mano Andrėją? Klausk. Greičiau...

- Na... Pavyzdžiui, kiek jai buvo metų, kai ji dingo? Kokiomis aplinkybėmis tai įvyko?

- Jai buvo dvylika. Ji tiesiog negrįžo iš mokyklos. Mums nepavyko rasti jokių liudininkų. Kad nors kas būtų ką matęs... Ji turėjo tokį pat pakabutį kaip ir aš, - verkdamą pakėlė savo riešą Andžela, rodydama tą patį papuošalą.

- O kokia buvo jos kraujo grupė? – primerkdamas akis Kajus uždavė svarbiausią klausimą.

- Ketvirta... AB... Labai reta... O kodėl to klausi? – numykė Andžela bijodama to, ką gali išgirsti.

- Ar jūs pažįstate tai? – Kajus palengva prasisagstė marškinėlius ir atvėrė savo krūtinę, ant kurios kabėjo auksinė gyvatėlė.

Andžela priėjo arčiau ir palietė gyvatėlę savo pirštais:

- Tai ji... Tai mano Andrėjos gyvatėlė... – staiga jos ranka atšoko nuo papuošalo. Tik dabar moteris pamatė supjaustytą ir didžiulių randų išvogtą vaikiną krūtinę. Ji nujautė... - Kokia tavo kraujo grupė? – pakėlė persigandusias ir pilnas ašarų akis į Kajų.

- Ketvirta... AB... – tyliai atsakė jis.

Andžela jautė, kaip skausmingas spazmas suspaudė visus jos vidaus organus ir persmelkė visus kaulus.

- Gali būti, kad nešioju jūsų dukros širdį... – nedrąsiai pratarė Kajus.

Andželai pasidarė silpna, Kristianas padėjo jai išsilaikyti ant kojų. Jis nesitikėjo, kad žinia bus tokia...

- Bet kaip tai įmanoma? – paklausė Kristianas. – Kaip jos širdis galėjo atitekti tau? Jei ji būtų žuvusi, be tėvų leidimo niekas nebūtų leidęs išimti jai širdies. O gal ji buvo pagrobta?

Kajus jautė, kad gali užtraukti teisėsaugos nemalonę savo artimiesiems, jis šito tikrai nenorėjo.

- Nežinau aplinkybių... Buvau tik vaikas, kai tai įvyko... Man tik sakė, kad ši gyvatėlė priklausė merginai, kuri paaukojo man savo širdį. Bet iš kur ar kas ta mergina, nieko nežinau. Žinau tik viena... Anądien sutikau jus ne atsitiktinai... Privalėjau jums pasakyti. Andžela, jūsų dukros gyvybė man leidžia gyventi...

Andžela apkabino Kajų ir klausėsi jo širdies plakimo. Apie tokią istorijos baigtį ji niekada nebuvo net pagalvojusi. Ar ji kaltino šį vaikiną? Turbūt ne. Jis juk buvo toks pat vaikas kaip ir jos Andrėja. Kaltino ji tik

Dievą. Tik Jis galėjo sužaišti tokį žaidimą. Ji jautė, kad šiandien, antrą kartą savo gyvenime, laidoja savo vienintelę dukrą. Kartu jautė palengvėjimą. Dabar ji tikrai nebeturi vardan ko gyventi. Dabar nebereikia galvoti apie tai, kad jei ji nusižudys ir tuo pat metu staiga kažkoku stebuklingu būdu atsiras jos Andrėja. Dabar ramu.

Kristianas žvelgė į savo Andželą ir matė, kad šią akimirką ji apkabinusi laiko ne Kajų, bet savo dukrą... Ką dabar jie turėtų daryti? Reikėtų išsiaiškinti viską iki galo ir nubausti kaltuosius. Bet kartu jį kankino ir nerimas. Kajus yra Milos pakalikas... Čia nebus apsiėję be jos įtakos. Bet jam buvo sunku įsivaizduoti, kad ta mergina viską būtų suorganizavusi tokiu dideliu mastu... Ji tiesiog varto jo ir jam brangių žmonių gyvenimus į pačias netikėčiausias puses. Kaip tai įmanoma?

- Ar pykstate ant manęs, Andžela? – pagaliau paklausė Kajus. – Gal geriau man reikėjo nusišnešti tiesą?

Moteris atitraukė veidą nuo jo krūtinės ir palietė jo randus savo pirštais.

- Ne... Nepykstu. Tu nekaltas... Žinoma, keista žinoti, kad mano dukros gyvybė perėjo į tave...

- Norėčiau jums kažkaip kompensuoti jūsų netektį. Tikrai... Suprantu, kad tai neįmanoma... Bet jaučiuosi be galo skolingas... Norėčiau jums būti kaip sūnus. Norėčiau...

- Kajau. – sudraudė Kristianas. – Nurimk, gerai. Dar reikia rasti kaltininkus. Apie sūnaus meilę čia gali nepostringauti...

Andžela atsigręžė į jį:

- Kristianai, mes neieškosime kaltų...

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Bet Andžela, gal čia prekyba žmonėmis... Gal mes galime atsketi visą tinklą. Juk gali nukentėti daugiau vaikų...

- Kristianai. – sudraudė jį moteris. – Dar kartą tau sakau. Kaltų neieškosime. Tai buvo prieš daug metų. Nenoriu dar kartą išgyventi tą skausmą, tyrimus, aiškinimąsi... Man gana. Užtenka to, kad dabar žinau, kas nutiko mano mergaitei... Mano maldos išklaustytos... Kaltas čia yra tik vienas Dievas.

Tada Kristianas pažvelgė į Kaju, kuris dabar sagstėsi savo marškinėlius:

- Koks Milos įnašas į šią istoriją, Kajau?

- O prie ko čia Mila? – nustebo šis. Nors, tiesą pasakius, pats jautė, kad su Andžela jį suvedė būtent Mila.

- Prie ko? – pakėlė toną Kristianas. – Prie visko... Kodėl ji visada atsiduria įvykių sūkuryje? Nori pasakyti su Andžela ne ji tave suvedė?

- Kas ta Mila? – paklausė Andžela.

- Tai ilga istorija, brangioji, - nenorėdamas pasakoti visko atsakė vyras.

- Aš maniau, kad tu neturi paslapčių nuo manęs... – suraukė kaktą moteris.

- Tai ne paslaptis... Tiesiog. Tai komplikauta...

- Aš tau atskleidžiau visas savo komplikotas paslaptis... – tvirtai pažvelgė mylimajam į akis.

- Gerai jau, papasakosiu tau viską. Mila – tai mano prakeikimas.

- Kristianai, kaip tu gali taip sakyti? – užprieštaravo Kajus. – Ji greičiau yra palaiminimas.

- Tik nereikia... – jau užsivedė aktorius. – Visiems aplinkui katastrofos... Ar žinai, kad Julija net ligoninėje atsidūrė?

- Ligoninėje? – sunerimo Kajus. – Taip, Eva buvo minėjusi...

- Vėžys... Ir viskas dėl Milos.

- Kaip tuo gali būti kalta Mila? – nesuprato vaikas.

- O tu pažiūrėk giliau, žmogau.

- Norėčiau ją aplankyti? Gal žinai, kokioje ji ligoninėje?

- Šiuo metu ji namie...

Po nemaloniai pasibaigusio susitikimo su Kristianu ir Andžela, Kajus nusipirko puokštę gėlių ir nuvyko pas Juliją.

- 0214 -

Duris atvėrė Eva. Abiems tai buvo netikėta.

- Kajau? Iš kur tu?

- Ar galiu aplankyti Juliją? – paklausė jis.

- Žinoma. Užėik. Ji dabar medituoja. Kunigas Metju dirba su ja...

- Metju? – kilstelėjo antakius Kajus. Jis prisiminė užsiėmimą, kuriame Mila liepė kunigui gydyti Juliją. Viskas vyksta pagal jos planą. Tai negali būti sutapimai... Kad ir ką ji pati apie save galvoja, ji tikrai Dievo išrinktoji.

Eva palydėjo svečią į kambarį. Tuoj pasirodė ir Maiklas.

- Tai jūs dabar gyvenate trise? – nustebo Kajus.

- Beveik taip ir yra... – šypsodamasis svečiui ištiesė ranką Maiklas. – Džiugu tave matyti. Gal ir Mila kartu atvyko į Londoną?

- Ne. Šį kartą aš vienas.

- Bet jos pavedimu?

Kajus pats nežinojo, ką atsakyti. Gali būti, kad atvyko būtent Milos valia.

Tą akimirką į kambarį įžengė ir kunigas Metju. Jis nustebo matydamas tokį svečią. Apsidairė, gal pamatys ir Milą, su kuria labai norėjo pasikalbėti.

- Labas Kajau, o kur...

- Mila? – nusijuokė šis. – Šį kartą aš už ją.

- Suprantama... Ji turbūt labai užsiėmusi... – nusišypsojo kunigas. – Bet ji atsiuntė tave, ar ne?

Kajus jautė, kad neturi teisės pasakyti apie Milos dingimą. Visi tiek vilčių turi sudėję į ją. Jis nutarė sužaisti. Pasakys, kad atvyko jos paliepiu.

- Taip, Metju. – pirmą kartą taip meluodamas nedrąsiai pasakė jaunuolis. – Mila norėjo, kad pakalbėčiau su tavim.

- Labai gerai. – apsidžiaugė kunigas. – Gal tada eime į biblioteką?

- Gerai, kaip pasakysite... – neprieštaravo šis.

Įsitaisęs ant odinio angliško fotelio Kajus paklausė, ką kunigas nori aptarti.

- Pats žinai, Kajau. Mila paliko man gydymo dovaną. Bet aš nė sykio per mėnesį jos nepanaudojau...

- Kodėl gi? – nustebo vaikinai.

- Bijojau ją panaudoti neteisingai. Patikėk, kiekvieną kenčiantį apklausiau, gilinausi į jo situaciją. Nebuvo tokio skausmo, kuris nepakylėtų dvasios. Kodėl gi taip yra? Gal aš kažką ne taip supratau? Kam tada ta gydymo dovana?

Kajus supratingai palingavo galvą. Paskui paklausė:

- O kaip Julija?

- Apie tai ir norėjau Milos paklausti. Julija tikrai iškentėjo daug. Dabar jos net nepažintum. Ji pasidarė tokia tikinti, tokia tyra... Manau, kad jau būtų laikas nuimti kančias nuo jos kūno, bet jaučiu, kad nebeturiu tos galios. Ji išgaravo. Matyt todėl, kad per mėnesį jos nepanaudojau...

Kajus nežinojo, ką atsakyti. Ką gi dabar pasakytų Mila. Jis prisiminė, kad ją erzindavo Metju pasipūtimas. Bet šią akimirką atrodė, kad jis labai nuoširdus. Atrodė, kad nori padėti Julijai ne tam, kad pasipuikuotų savo galiomis, bet tam, kad tikrai padėtų jai nutraukti kančios siūlą. Žvelgdamas į kunigą jis matė pasikeitusį žmogų. Ir vėl Milai pavyko. Kad ir kaip baigsis su Julija, Metju pats nepastebėjo, kaip pasveiko nuo savo pasipūtimo. Ir tai yra tik Milos nuopelnas... Kur ji prisiliečia, visur skleidžiasi tyrumas... Jam suspaudė širdį nuo dar didesnės meilės ir pagarbos jai... Jo asmeninei Žanai d'Ark.

- O kokia dabar Julijos sveikata? – pasiteiravo Kajus dalykiškai, lyg tikrai atliktų Milos pavestą užduotį.

- Na. Kovojam. Tokiai ligai reikia laiko. Ji praėjo visokiausių gydymo etapų – operacijos, chemoterapijos... Dabar laukiam, bandom atstatyti

prarastas jėgas. Žinai, liga gali grįžti bet kuriuo metu. Stengiuosi jai padėti, bet nežinau, ar darau tai teisingai...

- O ką tu darai?

- Dirbam su charakteriu, savybėmis... Prisipažinsiu, darau su ja tai, kas man ateina į galvą. Aš juk neturiu jokios sukurtos vėžio gydymo sistemos... Mes tiesiog medituojam, stengiamės mąstyti tik pozityviai, darom įvairias energetines praktikas, meldžiamės... Ir žinai. Julija labai stipri. Jai pavyksta geriau nei man. Ten, kur man pritrūksta jėgų ir tikėjimo, ten ji nepasiduoda. Kartais aš tik apsimetu, kad tikiu, jog vienas ar kitas metodas padės, o ji tuo tiki, ji tai daro ir jai pavyksta. Kartais jai net pavydžiu...

- Tai kur problema?

- Aš abejoju tuo, ką darau. Juk tai vėžys, žmogau. Rimta liga. Čia reikia išmanančio žmogaus. Gal jai surasti kokį bioenergetiką. Rimtą. Aš bijau, kad mano metodai nepadės jai.

Kajus nužvelgė Metju. Ką pasakytų Mila?

Tą akimirką į biblioteką įžengė Julija. Jos galva buvo gražiai apsuhta gražia skarele. Kajus suprato, kad ji neteko plaukų. Veidas buvo pajuodęs nuo ligos kančių, bet akys spindėjo viltimi ir tyrumu. Kajus pašoko nuo fotelio. Julija priėjo ir padavė jam ranką.

- Julija... – mandagiai linktelėjo Kajus.

- Šį kartą vienas? – paklausė ji šypsodamasi.

- Vienas...

- Nuostabu... – susimąstė ji. – Tu pilnas gyvybės... Kaip visada...

Vaikinas nusišypsojo.

- Tai ką pasakysi? – paklausė ji.

- Atvykau tavęs aplankyti, Julija. Tavo gyvenimas stipriai pasikeitė... Kaip jautiesi?

- Visko buvo... Atrodo, kad pabudau iš sapno... Bet pasakysiu tau, sapnuoti daug paprasčiau ir maloniau. – skausmingai nusišypsojo. – Kartą, kai buvo visai prastai... Žinai, kai apima skausmas taip stipriai, jog jauti, jog tavo sąmonės realybėje nebelieka... Apima tokia panika ir nesvarumas... Tau nuspėjauti išorinį pasaulį tą akimirką, tau nesvarbu, kaip tu atrodei, ką apie tave galvoja kiti, nesvarbu, kad jie gyvi, o tu miršti... Vienintelis belieka pojūtis, kad tavo esmė, tavo sąmonė traukiasi kažkur gilyn į vidinį pasaulį, kuo toliau nuo materijos, kuri sukelia tokį nežmonišką skausmą...

Kajus nežinojo, ką sakyti. Turbūt vaikystėje buvo patyręs kažką panašaus, bet dabar jis nenorėjo to prisiminti... Julija tęsė:

- Kai skausmas aprimo, supratau svarbiausią savo gyvenime dalyką. Mirties akimirką sąmonė pasitraukia iš materialaus pasaulio į vidinį pasaulį. Aš supratau, kad visą savo gyvenimą stačiau tik materiją: gimdžiau ir auginau vaikus, puoselėjau namus, kabinausi į Maiklo gyvenimą... Bet niekada nieko nepastačiau savo vidiniame pasaulyje. Tik įsivaizduok, jei būčiau jau mirusi... – nusijuokė ji skardžiai.

Kajui tai neatrodė juokinga:

- Kas tada? – sutrikęs paklausė.

- Būtų buvusi katastrofa... Įsivaizduok, jei būčiau tada mirusi. Aš neturėčiau pasaulio, į kurį galėtų grįžti mano sąmonė, netekusi fizinio kūno. Aš tada dar neturėjau pastačiusi ten nieko... Esu įsitikinusi, kad būtent tą vidinį pasaulį nusinešiu į kitą gyvenimą, į kitą kūną. Ir šį kartą jau būsiu tam pasiruošusi. Metju man padeda...

- Na... Mano įnašas čia tikrai kuklus, Julija. – sutriko kunigas.

- Ne ne... Jis man padeda meditacijose nugrimzti į vidinį pasaulį ir kurti ten šviesius jaukius namus. Kurti ten save šviesią, gerą, laimingą. Žinau, kad mirties akimirkai turiu pastačiusi jaukią būties kapsulę. Ten nusinešiu savo sąmonę ir visas savo geriausias savybes. Ir atėjus laikui, su ta kapsule įsikelsiu į naują kūną. Ir tada vėl gyvensiu materijoje. Bet tą kartą jau kitaip...

- Kaip gi? – paklausė Kajus.

- Taip, kaip gyvenu dabar. Gyvensiu, o ne sapnuosiu... Tenka pripažinti, kad Mila buvo teisi...

- Ji visada tokia... – nusišypsojo Kajus.

- Žinai. Dabar visiškai neabejoju, kad ji yra Dieviškasis asmuo.

- Tikrai? – šito vaikiną nesitikėjo, juk Julija visada buvo kategoriška ir įtari Milos atžvilgiu. - O kaip tada tavo krikščioniškasis tikėjimas?

- Mačiau Jėzaus mokymą labai paviršutiniškai... Krikščioniška tiesa pasiekia tik tuos, kurie sugeba nugalėti fanatizmo sienas... Jos trukdo priimti realybę, kurią konstatuoja mokslas. Bet sugriovus fanatizmą tikėjimas susijungia su mokslu... Ir tai yra nušvitimas. Tai yra Tikra. Nepapasakosiu tau tiksliau apie tai, vaikel, pats turi tai rasti.

Eva pasibeldusi įėjo į kambarį:

- Prašau prie stalo, brangieji. Pietausime. – maloniai nusišypsojo.

Visi susirinko svetainėje. Maiklas kaip tik dėjo ant stalo padėklą su troškintomis daržovėmis:

- Atsisakėme mėsos, Kajau, tau nieko tokio? Daktarai sakė, kad mėsa labai kenksminga sergant vėžiu... Dabar visi palaikome Juliją. Tapome vegetarai.

- Na, ne tik dėl Julijos, brangusis. – šypsodamasis paprieštaravo Eva.

Valgydamas Kajus džiaugėsi tokia harmonija šiuose namuose. Atrodė, kad kiekvienas rado savo vietą, kiekvienas save realizuoja meilėje ir taikoje. Jam buvo netikėta matyti, kad Julija taip lengvai ir palankiai priima Evą, lyg savo seserį, be jokio pykčio dėl Maiklo. Gal paprasto žmogaus akimis tai atrodytų nenormalu, kad buvusi žmona ir naujoji būsimoji žmona gyvena po vienu stogu. Bet šią akimirką tai atrodė visiškai normalu, savaime suprantama.

- O kaip Mila laikosi? – paklausė Maiklas. – Mes vis laukiam, kada Kristianas apsispręs filmuotis... Esu įsitikinęs, kad be jo nėra prasmės filmuoti...

- Na, tiesą pasakius, šiandien buvau susitikęs su Kristianu ir jo drauge Andžela...

- Tikrai? Jis Londone? – nustebė Maiklas. – Jis taip retai begrižta pas mus... Kodėl nepakvietei mūsų aplankyti?

- Maiklai, aš nebuvo įsitikinęs, kad priimsite mane patį... – nusišypsojo Kajus.

- Aš atsiprašysiu akimirkai, skambtelėsiu Kristianui, gal jis prisijungs prie mūsų. – pasiėmęs telefoną į kitą kambarį išėjo Maiklas.

Eva kažką aptarinėjo su Julija, tad nutaikęs tinkamą akimirką kunigas Metju palinko prie Kajaus ir pakankamai tyliai paklausė:

- Ir visgi, kokią žinią Mila mums atsiuntė? Tu taip ir nepasakei...

Kajus susimąstė, ką dabar turėtų atsakyti, ką pati Mila pasakytų.

- Ar tu vis dar įsitikinęs, kad tavo vienintelis Dievas yra Kristus? – tyliai paklausė to, kas turbūt Milą labiausiai dirgino kunigo gyvenime.

Metju atsilošė savo krėslė ir susimąstęs taip pat tyliai atsakė:

- Tai visgi Mila kalbėjo su tavim... Suprantu, kad ji nori žinoti atsakymą. Ji jau senų senovėje davė man užduotį performuoti bažnyčią ir atsisakyti personifikuoto dievo... Bet aš nežinau kaip... – jis beveik susinervinęs tyliai sušnypštė ir kilstelėjo pečius. – Kaip? Pats įsivaizduok. Juk prie altoriaus reikia kreiptis į kažką. O į ką, jei ne į Kristų, jei ne į Budą, jei ne į Mahometą, Šivą ar dar ką nors... Kaip melstis, jei nežinai, į ką meldiesi?

Vėl nepatenkintas atsiduso ir papurėt galvą. Po trumpos pauzės, matydamas, kad moterys vis dar kažką aptarinėja, dar pratarė:

- Arba įsivaizduok kokias laidotuves. Dabar prie kapo palydim žmogų su mišiomis, nuleidžiam į kapą su Jėzaus palaiminimu. O jei Jo vardo nebeminėti, tai kaip tada? Apskritai, tada ritualas nunyks... Nežinau. Kas tada beliks iš tikėjimo?

- Gal tikėjimas? – nusišypsojo Kajus, matydamas, kad užmynė kunigui ant skaudžios vietos.

- Juk tada nebereiks ir kunigo. Kas tada bus kunigas? – vis purtė galvą Metju.

- Gal Mokytojas? – bandė duoti užuominą Kajus. – Kaip visada ir būdavo, kaip yra visose kultūrose. Poreikis mokytojui niekada nedings. Pats Jėzus buvo mokytojas. Jis taip pat sunaikino seną tradicinį ritualą vardan tikėjimo atgaivinimo. Jis neminėjo jokio Dievo vardo, kreipėsi į jį kaip į Tėvą...

- Aš per silpnas... – atsiduso kunigas. – Kaip dabar staiga viską pakeisti?

- Keisk tada ne staiga, o pamažu... – vėl maloniai šypsojosi Kajus.

- Bet kuo tada remtis. Dabar galiu remtis Biblija, o jei be jos? Kuo pasiremti?

- Visa tiesa yra tavo širdyje. Visa, ką tau reikia žinoti, yra tavo viduje...

- Perduok Milai, kad aš pasistengsiu...

- Būtinai... – surimtėjęs palingavo galvą vaikas. Jis bijojo išsiduoti, kad dabar kalba ne Milos vardu...

- Ką judu ten taip rimtai aptarinėjate? – staiga paklausė Julija.

Abu vyrai atsigręžė į ją ir atsiduso, kad šį bei tą...

- O ką dabar Mila veikia? – pasidomėjo Eva.

- Rašo knygą... Naują... – nepastebimai prikando lūpą Kajus, nes jam buvo nejauku meluoti. Jis juk iš tikrųjų nežino, ką ji veikia ir kur ji yra...

- Nuostabu. Dar vienas šedevras... – pasidžiaugė Eva. – Įdomu, kaip ji rašo? Ar ji tave įsileidžia į savo kūrybines dirbtuves?

Kajus griežtai papurtė galvą:

- Ne ne... Jokių žiūrovų, jokio bendravimo. Ji visiškai atitrūksta nuo gyvenimo ir žmonių, kai rašo...

- O kur ji rašo? Taip įdomu tokios detalės... Kaip gimsta šedevrai. – nenusileido Eva.

- Negaliu išduoti... Juk žinot, kaip ji vertina privatumą... – vėl nejaukiai melavo vaikas.

Kajaus džiaugsmui į kambarį grįžo Maiklas ir nutraukė tą kamantinėjimą:

- Atrodo, kad Kristianas turi problemų. – pasakė jis sunerimęs. – Turbūt, kad neprisijungs prie mūsų kompanijos. Kaip supratau, Andžela jaučiasi prastai, – pažvelgęs į Kajų paklausė, - gal ką nors žinai apie tai? Kristianas nenorėjo pasakoti telefonu.

Kajus sunerimo, jis tikrai nenorėjo, kad Andžela pasijustų blogai. Jis kaip tik norėjo, kad žinojimas apie dukros likimą jai atneštu ramybę. Juk jam visada atrodė, kad tiesa visus išlaisvina. Jis pažvelgė į Maiklą ir atsakė:

- Gali būti, kad Andžela pasijuto blogai dėl susitikimo su manim... Turiu dar kartą su jais pasimatyti...

Kajus pakilo nuo savo kėdės ir atsiprašė.

- Aš tave nuvešiu, - pasakė Maiklas, mat pats taip pat labai norėjo pamatyti Kristianą, jautė jam šiltą draugystės jausmą. – Tu juk be automobilio...

Kajus neprieštaravo. Dar kartą skambtelėjo Kristianui ir atkakliai reikalavo dar vieno susitikimo. Aktoriui beliko nusileisti.

Atsisveikindama su Kajum Eva tyliai padavė jam nedidelę dėželę:

- Perduok Milai, kai sutiksi ją... Tai mažytė dovanėlė. Padėka... Nežinau, kaip jai atsidėkoti už tokias gyvenimo permainas...

- Esu įsitikinęs, kad Milai nereikia jokių dovanų...

- Būk geras. Tiesiog perduok... Žinau, kad tuoj su ja susitiksi... Noriu, kad ji žinotų apie mano dėkingumą...

- 2015 -

Važiuojant pas Kristianą Maiklas pasakojo Kajui, kaip jis vis dažniau patiria artėjančio filmavimo vizijas:

- Laukiu to filmavimo... Žinau, kad jau greitai tai įvyks. Greitai pradėsime. Sapnuoju filmo scenas, matau kiekvieną epizodą, veikėją... Man net atrodo, kad tas filmas jau yra pastatytas kažkur ateityje, o aš jį jau mačiau... Man bereikia iš naujo atlikti filmavimo darbą taip, kaip jis buvo padarytas ateityje... Turbūt skamba keistai. Nepagalvok, kad esu pamišėlis. Bet man tikrai atrodo, kad visas darbas jau yra atliktas, bereikia tai įgyvendinti materialioje plotmėje. Užsirašinėju visus sapnus, visus regėjimus... Filmuoti bus lengva... Viskas paruošta. Bereikia Kristiano sutikimo filmuotis.

Kajus tik linksėjo galva, matė, kad Maiklas apsėsta filmo idėjos. Žinoma, džiaugėsi tuo, bet šią akimirką jam labiau skaudėjo širdį dėl Andželos. Jis nežinojo, kaip ją nuraminti. Gal geriau reikėjo širdies paslaptį palikti paslaptimi...

Atvykus į Kristiano namus, duris atidarė pats šeimininkas. Nustebo pamatęs ir Maiklą.

- Jei Mahometas neina pas kalną... – nusišypsojo režisierius tiesdamas ranką.

- Džiaugiuosi tave matydamas, žmogau, - atsakė Kristianas. – Visgi šios dienos įvykiai nėra labai malonūs.

- Ar galiu pakalbėti su Andžela vienas? – nieko nelaukdamas paklausė Kajus.

- Nežinau, jei tik ji su tavim kalbės... Prašė jos netrukdyti...

Palydėjo iki miegamojo kambario. Kristianas pabeldė į duris:

- Endži, brangioji, Kajus nori dar su tavim pakalbėti...

Niekas neatsakė. Kajus ramiai pravėrė duris ir tyliai įsilinkęs vidun uždarė jas paskui save. Andžela susirietusi gulėjo lovoje. Vaikinas atsisėdo šalia.

- Atleisk man, kad šiandien atnešiau tau tokią žinią... – pradėjo kalbėti Kajus. – Nenorėjau tavęs skaudinti. Turbūt suklydau, kad pasakiau tau?

- Ne, Kajau, pasielgei teisingai...

- Turbūt visgi neteisingai. Teisingi poelgiai neturi nieko skaudinti... O tu dabar kenti. Prisimenu tave tą dieną automobilyje. Atrodei tokia laiminga. O dabar...

- Ar tai Kristianas prašė tavęs su manim dabar pakalbėti?

- Ne, Andžela. Aš jaučiuosi negerai, kad tu dėl manęs kenti.

- Tai ne tavo kaltė...

- Nežinau, ar tu tiki tokiais dalykais, bet aš beveik žinau, kad tavo dukra už tokią neteisybę gavo naują įsikūnijimą. Palaimingą. Jai tikrai dabar turi būti atmokėta už tokią dalią...

- Dėl dukros aš rami, Kajau. Ir anksčiau jaučiau, kad jos nebėra. Tik nežinau, ar tikiu reinkarnacija... Per savo gyvenimą mačiau tiek daug beprasmių gyvybės pradėjimų ir nutraukimų, kad tiesiog netikiu kažkokiu prasmės egzistavimu.

- Na, galėčiau ginčytis. Gal tu tiesiog nepastebėjai prasmės... Aš gyvenu dar nelabai daug, bet nuo mažens mane mokė pamatyti prasmę. Ir žinok, aš ją matau visur. O jei nematau kažkur, žinau, kad tik dėl savo ribotumo... Štai kad ir mūsų susitikimas. Atrodo atsitiktinis, bet paaiškėjo, kad iš tikrųjų mudu pakliuvom į tą pačią istoriją...

Andžela susimąstė, kad paskutinių mėnesių įvykiai jai taip pat gali pradėti atrodyti prasmingi... Bet visa, kas vyko iki to – visiška beprasmybė.

- Mane mokė, kad visi įvykiai vyksta tik tam, kad mes galėtume gauti patirties. Supranti, kad patirdami galėtume plėstis visomis prasmėmis: kad galėtume daugiau suprasti, daugiau pajauti, daugiau išgyventi, užjausti, mylėti... Tik patirtis yra vertinga. Ne pasiekimai, ne praradimai, bet patirtys, kurias mums visa tai suteikia. Šiandien aš sužinojau, kad tiesa gali skaudinti, ne tik išvaduoti. To nesitikėjau. Ką gi, dabar žinau daugiau... O kokią patirtį tu šiandien gavai?

Andžela susimąstė. Paskui atsakė:

- Man atrodo, kad sužinojau, koks iki paskutinio lašo sąžiningas yra Dievas. Kad niekas negali prasprūsti pro Jo teisingumo tinklą.

Ji negalėjo šiam jaunuoliui pasakoti visos savo istorijos, bet viduje ji mąstė apie tai, kad už visas jos atimtas gyvybes Dievas paėmė jos dukros gyvybę. Ji jautė, kad ši auka – Kajaus gyvybės išgelbėjimas - atpirko visas tų negimusių kūdikių žūtis.

- Taip, tu teisi, Dievas teisingas. Tam jis sukūrė karmos dėsnį, nuo kurio nepabėgsi. Ir aš dėl to truputėlį bijau, nes žinau, kad už savo naują širdį turėsiu sumokėti...

Akimirkai Kajus susimąstė. Vėl grįžo prie tiesos. Jo patėvis visada sakydavo, kad jei žinotume tikrąjį Dievo planą, tikrąją Tiesą, kiekvienas jaustumėmės be galo svarbūs, nes kiekvienas turime savo unikalią misiją bendrame būties vyksme. Jis sakydavo, kad to negalima pamiršti. Nežinojimas neturi mūsų liūdinti. Turime tikėti iki to momento, kol sužinosime...

- Andžela, - atsigręžė į moterį vaikinas. – Turiu jums pasakyti visą tiesą... Išklauskite mane, o tada pati nuspręskite, ką turite daryti...

Ji nepatikliai pažvelgė Kajui į akis. Kas dar galėtų būti? Jaunuolis papasakojo visą Milos istoriją, apie susitikimą, nuo kurio prasidėjo visi pokyčiai. Pasakojo taip, kad būtų aišku, jog viskas, kas dabar darosi yra ne atsitiktinumų virtinė, bet logiška aukštesnės jėgos valia, kuri reiškiasi per Milą. Kad siekiamybė šiame būties pjūvyje turbūt yra knygos ekranizacija. O plano realizacija priklauso tik nuo Kristiano apsisprendimo.

- Tad Andžela, ir tu esi ne atsitiktinė šioje istorijoje. Aš nesakysiu, ką tu turi daryti. Tiesiog pajusk savo atsakomybę, nes tavo dalis bendrame plane yra labai didelė...

Moteriai buvo sunku patikėti tuo, ką šis jaunuolis pasakojo. Iš jo lūpų viskas nuskambėjo lyg graži pasaka. Kristianas jai nei žodeliu nebuvo užsiminęs apie visa tai. Ji net nebežinojo, kas tiesa, o kas fantazija. Jei Kristianas nutylėjo tokius svarbius dalykus, vadinasi jis jai melavo. Nutylėdamas tai - melavo.

- Tai yra visa tiesa, kurią turėjau tau pasakyti, Andžela. Kai šiandien aikštėje išsiskyrėme, mano širdis jautė, kad kažkas negerai, jaučiau, kad kažkas mane vis dar slegia. O dabar jaučiu, kad pasakiau viską, nes dabar jaučiu lengvumą. Dabar viskas tavo rankose.

Ji pati jautė, kad jei visa ta pasaka yra tiesa, tada jos asmeninė istorija taip pat įgauna prasmės.

- Aš pamąstysiu, Kajau... Pakalbėsiu su Kristianu...

Svečiams išvykus Kristianas įėjo į kambarį pas Andželą. Nežinojo, kokią ją ras. Ir tai baugino.

- Endži, kaip tu?

- Kristianai, – sėsdamasi lovoje ji tyliai paklausė, - Kajus man papasakojo keistą istoriją apie dievišką moterį, vardu Mila. Ar tai tiesa?

- Kodėl jis tau tai pasakojo? Tau to nereikia žinoti... – su baime ir nepasitenkinimu atsakė šis.

- Iš tavo reakcijos matau, kad tai tiesa. Kodėl tu man nieko nepapasakojai?

Jis tik purtė galvą:

- Tu net neįsivaizduoji... Endži, ta moteris tikrų tikriausia ragana... Bijojau, kad ji prisikas ir iki tavęs. Ir kaip matau, jai tai pavyko...

- Ką turi galvoje?

- Prie ko ji prisiliečia, viskas transformuojasi. Ir pasakysiu, kad pačiu nemaloniausiu būdu... Nenoriu, kad tu pasikeistum. Nenoriu tavęs prarasti.

- Bet vieną dieną tai turi įvykti. Skajaus saloje mačiau, kaip tu ilgiesi Londono, kaip ilgiesi savo darbo... Tu turėjai žinoti, kad vieną dieną mes vis tiek išsiskirsime.

- Ne, Endži, aš tikėjau, kad vieną dieną tu pakeisi savo kvailą įsitikinimą, kad negali būti laiminga, kad negali gyventi toliau. Aš tikėjau, kad tu pradėsi norėti būti su manim visur ir visada, nesvarbu, ar tai Skajus, ar tai Londonas, ar Mėnulis galų gale... Tavo susigalvojimas, kad turi mirti anksčiau laiko yra paprasčiausiai kvailas... – jau suirzęs pylė Kristianas.

- Tai tu filmuosies tame filme? Todėl mane išsiviliojai į Londoną?

- Ne, dėl dievo meilės. Ne. Neplanuoju filmuotis tame filme! Niekad neplanavau. Ir dabar to nedarysiu!

- Tad matau, kad ir tu turi kvailą įsitikinimą. – pyko Andžela. – Tu taip pat lyg užsispyręs vaikas. Pats miršti, kaip nori grįžti vaidinti, bet tavo puikybė tau neleidžia nusižeminti.

- Čia jau principo klausimas. – įsikirščiavo vyras. – Jaučiuosi taip, lyg kažkoks galingas padaras užsigeidė, kad jam paklusčiau. O aš nenoriu paklusti, aš esu laisva būtybė. Turiu savo laisvą valią rinktis, ką daryti, o ko ne.

- Tada kodėl aš negaliu turėti tokios laisvos valios? Nenoriu būti Londone! Nenoriu gyventi! Nenoriu kentėti! Noriu viską pabaigti kuo greičiau!

- Tai dvėsk, galų gale! Eik ir mirk! Aš jau pavargau nuo tavo tokio požiūrio į viską! – šaukė Kristianas. – Egoiste tu! Ar žinai, kaip aš kentėsiu, kai tu mirsi? Žinai. Bet tau nuspėjau, nes tavo principai aukščiau mano jausmų! Eik. Žudykis. Aš tavęs daugiau nebelaikysiu nuo to...

Trenkdamas durimis išėjo iš kambario. Andželai buvo netikėtai skaudu išgirsti tokius vyro žodžius. Bet kartu ir pikta. Ašarodama ji susirinko daiktus, išsikvietė taksi ir išvyko į traukinių stotį planuodama grįžti į Skajų ir tikrai viską pabaigti kuo greičiau. Susijaudinimo šleikštulys spaudė skrandį, nuo to darėsi bloga.

Kristianas jos nestabdė, tiesiog tyliai stebėjo, kaip ji išeina pro duris ir sėda į automobilį. Jis paprasčiausiai nebegalėjo priešintis jos kvailam norui, kuris visada slėgė kaip grasinimas. Jam atrodė, kad Andžela tuo net manipuliavo juo, valdė jį taip, kaip norėjo. Jis buvo pasirengęs sutikti su viskuo, kad išsaugotų jos gyvybę, bet šiandien jis pajuto, kad daugiau taip nebegali. Jis nutarė paleisti ją, nesvarbu, ką ji su ta laisve darys – gyvens ar tikrai mirs.

Jautėsi neapsakomai blogai. Nežinojo, kur dėtis. Senieji namai atrodė tokie šalti ir svetimi... Tuštuma tiesiog slėgė jo dvasią. Susmukęs krėslė surinko Maiklo numerį.

- Labas žmogau, - beviltiškai pasisveikino.

- Kaip jūs ten? Susitvarkėte su Andžela savo nesutarimus? – paklausė Maiklas.

- Taip. – atsiduso aktorius. – Atrodo, kad galutinai viską išsprendėme...

- Niekada nebūna galutinai, patikėk manim. – nusijuokė pašnekovas.

- Bijau, kad visgi šį kartą galutinai...

- Iš tavo liūdnos nuotaikos spėju, kad susipykote?

- Taip, ji išvažiavo. Esu dabar vienas ir jaučiuosi be proto blogai... Nežinojau, ką daryti... Telefonas pasitaikė po ranka...

- Kristianai, labai gerai padarei, kad paskambinai. Gal atvyk pas mus, pažaisim biliardą. Permiegosi pas mus. Aš tikrai nuoširdžiai tave kviečiu.

- Žinai, neatsisakysiu. Negalėčiau dabar pakelti vienvės...

Beveik visą naktį Maiklas su Kristianu gurkšnodami viską mušinėjo biliardo kamuolius. Eva su Julija netrukde, nes jautė, kad vyrai turi pabūti vieni. Kristianas išliejo visą širdį, išsipasakojo, o Maiklas supratingai išklusė.

- Žinai, - pagaliau pasakė Maiklas, - nesu tikras, kad pasielgei teisingai...

- Manai, neturėjau jos paleisti?

- Kaip tu be jos būsi? Ar manai, kad kokia kita moteris galėtų ją pakeisti? Kai Eva mane sunervina, pamąstau apie tai. Žinai, jei jos vietoje būtų kokia kita... Sunku net įsivaizduoti. Atrodo, kad visą gyvenimą laukiau tik jos...

- Nežinau, Maiklai. Faktas, kad jos niekas nepakeis... Bet taip gyventi irgi negaliu... Pabandyčiau grįžti į sceną, gal darbas užgoš jos trūkumą.

- Bet kasdien grįši į tuščius namus... – Maiklas šiek tiek sukľuso ir paskui nusijuokęs pratęsė. – Ar tu girdi mane, ką aš kalbu? Negaliu patikėti savo paties žodžiais...

- Kas? – nusišypsojo Kristianas, nesuprasdamas, ką ne taip pasakė.

- Prisipažinsiu, kad laukiau nesulaukiau, kada tu ją paliksi. Arba ji tave. Norėjau, kad grįztum į Londoną, vėl pradėtum filmuotis. Žinoma, norėjau, kad pas mane filmuotumeis... O dabar, kai judu išsiskyrėte, aš bandau jus vėl sutaikyti? Aš? Galėčiau savimi didžiuotis, koks nesavanaudiškas esu... Bet rimtai, žmogau, gal dabar kalbu ne aš, gal tai viskis už mane liežuviu mala... Bet manau, kad tu išsimiegok ir lėk greičiau pas ją, atsiprašyk ir mėgaukis gyvenimu. Žmonės svarbesni už darbus. Dėl Evos mesčiau viską...

- Žmogau, gal tau tikrai viskis varžtelius išmušė, - nusijuokė Kristianas, bet viduje ir pats gailėjosi, kad šįvakar viskas pasisuko būtent taip... Net gailėjosi, kad prisigėrė... Būtų turbūt dabar pat sėdęs į automobilį ir mynęs tuos šimtus mylių pas savo Endži...

III DALIS.

“Nemažink manimi Tėvo didybės, nevadink Dievo mano menku vardu... Tikėk ne į mane, bet mano liudijimu, kad Tėvas yra absoliutus. Ne manęs turi siekti, o Jo. To, kuris neturi vardo, nes visi vardai yra vien tik Jis. Tikėjimas yra tavo kelias pas Jį.”

[Iš Milos Mazalaitės knygos „Vienatinė tiesa tarp milijono abejonių“]

- 0301 -

Išsimiegojęs Kristianas pabandė skambinti Andželai, bet ji nekėlė ragelio. Spaudė krūtinę nežinomybė, ar jai viskas gerai. Ar ji nekelia todėl, kad pyksta, ar todėl, kad jau spėjo pakelti ranką prieš save...

Andžela negirdėjo Kristiano skambučio. Tuo metu ji sėdėjo tualete ir žiūrėjo į nėštumo testą. Dievas iš jos šaiposi. Ji galvojo, kad tiesiog vėluoja, bet dabar mato, kad nieko panašaus. Galvoje netilpo. Kas dabar? Ir kam ji darėsi tą testą, geriau būtų nežinojusi. Planavo šiandien persirėžti venas, o čia štai toks pokštas.

Kas dabar bus? Jei pakels ranką prieš save, žus dar vienas kūdikis. O to ji buvo prisiekusi daugiau niekada nebedaryti. Visi jos planai griūva. Dievas šaiposi iš jos. Nieko naujo... Bando ją sustabdyti, kad galėtų tęsti savo patyčias. Ar galėtų ji priimti šį kūdikį? Kodėl taip sunku sulaužyti savo įsitikinimą? Kristianas jį pavadino kvailu...

Dieve, kaip ji myli Kristianą... Galėtų būti su juo, pagimdyti vaiką, gyventi Londone, palaikyti jo veiklą. Galėtų būti tiesiog laiminga. Galėtų paprasčiausiai gyventi. Bet praeities šešėlis draudė leisti sau jausti laimę. Iš tikrųjų reikėjo pripažinti, kad tas praeities šešėlis, sutikus Kristianą, nebebuvo toks didelis. Jis mažėjo ir traukėsi, nes šis vyras atnešė kitokios patirties – šviesios, džiaugsmingos... Bet kažkaip keistai ji jautė, kad yra atsakinga prieš tą šešėlį, kad tai yra jos planas, kurį ji turi įvykdyti. Dabar

tas planas rutuliojosi jau iš inercijos, be jos pačios pastangų. Tiek metų jiėjo į tai, kad dabar nebegali sustabdyti...

Užtektų vien tik priimti Kristiano meilę... Tik tiek. Pakeisti savo kvailą įsitikinimą į jo meilę. Bet jei jis nebemyli jos? Vakar jis paprasčiausiai leido jai išeiti, leido jai žudyti, davė savo palaiminimą... Ji supranta, kad tai buvo tik emocijų proveržio akimirka. Ji jaučia, kad Kristianas nenorėjo to išsakyti. Jis visada impulsyvus ir emocionalus. Bet visgi...

Viskas. Ji pajuto, kad ir jai jau gana. Ryžtingai pakilo nuo klozeto, nubėgo į kambarį, uždegė žvakę ir atsiklaupusi ėmė garsiai padrikai kalbėti:

- Man tų žaidimų jau gana. Viskas. Dieve, jei Tu esi, tada palieku Tau viską spręsti. Nebepriimsiu atsakomybės už savo likimą. Nesididžiuoju savo gyvenimu, savo darbais. Visi mano sprendimai turbūt buvo neteisingi, todėl sakau Tau, Tu nuspręsk, kaip viskas bus. Jei nori mano mirties, tada pražudyk mane kartu su tuo nekaltu kūdikiu. Jei nori, kad gyvenčiau, pats sudėliok man likimą. Tuoj pat išeisiu į kalnus, eisiu ten, kur ves akys, kur ves Tavo valia. Jei ten mirsiu, vadinasi tokia Tavo valia. Jei išgyvensiu, vadinasi valia tokia. Jei išgyvensiu ir Kristianas grįš, paklusi jo norams ir gyvensiu taip, kaip jis nori. Ir būsiu dėl to laiminga. Jei Tu nenori man laimės, tada padaryk taip, kaip Tu nori. O aš nusiplaunu rankas...

Pašokusi nuo grindų pasiėmė striukę ir iškeliavo, net žvakę pamiršo užpūsti... Uždariusi namų duris nebegirdėjo dar vieno Kristiano skambučio. Telefonas tyliai grojo liūdną melodiją, o Kristiano galvoje sukosi neramios mintys. Prabudo jis vėlai, jautė alkoholio padarinius. Dabar net gailėjosi, kad padaugino, kad taip ilgai miegojo. Juk dabar kiekviena minutė yra gyvybiškai svarbi. Padėjęs telefoną šoko iš lovos, atsiprausė ir nusileido žemyn į Maiklo svetainę.

- Labas rytas. – šypsodamasi pasisveikino Eva. – Pavakarojot vakar gerokai... Maiklas dar miega...

- Labas Eva. Perduok Maiklui, kad esu labai dėkingas už palaikymą ir šią naktį. O dabar turiu skubėti...

- Pabūk dar. Kur taip leki?

Kristianas nenorėjo aiškinti, nugręždamas žvilgsnį pastebėjo degančią žvakę šalia kažkokios ant paaukštinto padėtos atverstos knygos ir krištolinės gandro statulėlės. Priėjęs arčiau perskaitė beveik pustuštį puslapį, kurio numeris buvo 75B.

- Kas čia? Tora? – paklausė suprasdamas, kad tai kažkoks šventraštis, nes taip ypatingai pagerbtas.

Eva nusijuokė, paėmė knygą ir atgręžė aktoriui jos viršelį. Šis suprunkštė nesitikėjęs pamatyti tokį pavadinimą.

- Tai čia ta mūsų visų permainų knyga? Žinai, niekada net nelaikiau jos rankose. – ištiesė ranką ir paėmė iš Evos knygą.

- Taip, tai mūsų laimės knyga... – dar šilčiau nusišypsojo moteris.

Kristianas apžiūrėjo viršelį, pavartė, pirštais perbraukė per kai kuriuos aplamdytus ir įplyšusius puslapius. Jautė, kad ši knyga turi savo istoriją.

- O kam tą žvakę degini? Juk nemanai, kad ši knyga yra šventraštis...

- Kristianai. Kiekvieną rytą uždegu žvakę šalia tos knygos. Nežinau kodėl. Gal noriu padėkoti, o gal vis dar tikiuosi, kad mano noras išsipildys...

- Koks noras?

Eva paėmė iš Kristiano knygą ir vėl atvertė 75B. Šis perskaitė ir paklausė:

- Tave pasirinko Dievas? Tai koks tas tavo noras?

Eva priėjo dar arčiau vyro ir sušnibždėjo:

- Tik niekam nesakyk. Mano noras buvo, kad Maiklas pagal šią knygą pastatytų filmą.

Kristianas pažvelgė į vėl atsitraukiančios Evos akis. Šią akimirką matė joje ypatingai subtilų grožį. Jis galėjo suprasti, kodėl Maiklas pamilo šią moterį.

- Iš visko pasaulyje pasirinkai tokį norą?

- Taip. Bet priedo gavau dar daug visko...

- Klausyk... – sutrikęs nusistebėjo. – Tu tikrai tiki visu tuo?

Eva pažvelgė į laikrodį, jis rodė 12:12. Kristianas nusekė jos žvilgsnį ir prisiminė, kad turi lėkti. Žinoma, kad jis nepastebėjo tokio svarbaus ženklų, kokį laikrodyje pamatė Eva.

- Tikiu, Kristianai. Gal net galėčiau sakyti, kad žinau, jog visa tai tiesa... Ir visos mano viltys sudėtos į tave...

- O kas tada? – audamasis batus paklausė vyras. – Kas, jei aš sutiksiu ir nufilmuosime tą filmą?

- Kas? – susimąstė Eva. – Mes būsime patyrę nuostabių akimirkų... Aš nežiūriu į tai kaip į tikslą, ne filmo premjera man svarbi. Man svarbu matyti Maiklą gyvą savo režisieriaus krėsle, matyti, kaip jis gyvena kūryboje, kaip jis švyti ir ta šviesa užkrečia visą komandą, kaip aktoriai įsijaučia į savo vaidmenis, kaip jie pakylėja realybę aukščiau... Tai bus tikros laimės akimirkos.

- Šito ir aš noriu, Eva. Kad tu žinotum, kaip esu pasiilgęs savo darbo...

- Tai kodėl nesutinki? Kodėl nepasirašai to kontrakto?

Atsisveikinimui apkabindamas Evą Kristianas pažadėjo:

- Pamąstysiu apie tai, Eva, bet dabar turiu svarbesnį reikalą. O tu dar padegink tą žvakelę...

Spaudė automobilio pedalą kiek tik galėjo. Pakeliui daug kartų skambino Andželai, bet niekas neatsiliepė. Nerimas augo, o kartu su juo ir automobilio greitis. Vienuolika valandų automobilyje atrodė taip ilgai. Buvo beveik vidurnaktis, kai jis įžengė į Andželos namelį. Visur buvo tamsu ir tylu. Žengė į svetainę ir ten pamatė degančią žvakę, jos bebuvo likę labai nedaug, visas vaškas buvo išsiliejęs ant stalo. Pasidarė labai neramu, nes niekada nebuvo matęs, kad Andžela degintų žvakes, o čia ji degė turbūt visą dieną. Panašu į atsisveikinimo su pasauliu ritualą... Vėl surinko jos numerį. Tyliuose namuose pasigirdo liūdna muzikėlė. Kristianas atsigrėžė ir nužingsniavo paskui garsą. Ant virtuvės stalo tamsoje blyksėjo Andželos telefonas.

- Endži! – nevilties pilnu balsu sušuko.

Niekas neatsakė. Sujungė visur šviesas ir perėjo visus kambarius tikėdamas, kad ras nors kokių užuominų, kur ji galėjo dingti. Galiausiai žengė į vonios kambarį. Bijojo pamatyti, ką ten ras. Jei ji guli vonioje su perrėžtom venom... Atsiduso pamatęs, kad vonia tuščia. Nors tiek... Vilties dar yra.

Staiga jo žvilgsnį patraukė ant žemės numestas nėštumo testas. Pakėlęs jį sustingo. Jis buvo teigiamas... Net karštis išpylė ir pasidarė silpna.

- Endži! – šaukdamas išbėgo laukan. Pasišviesdamas telefono žibintuvėliu apėjo visą namą. Tuščia.

Susmuko ant žolės ir apsiverkė. Pramerkęs akis pasijuto gulys ant nugaros žolėje. Virš jo mirgėjo didžiulė žvaigždėta visata. Jis jautėsi toks mažas ir bejėgis. Praeities prisiminimai dar labiau liūdino. Toje pačioje vietoje jis kažkada rado savo Endži gulinčią po lietum... Taip norėtų, kad ji dabar lyg niekur nieko ateitų pas jį ir surastų taip gulintį, paklaustų, ką čia veikia...

- Gerai, Dieve. Tu žvelgi dabar į mane per milijardus žvaigždžių danguje. Ko tu nori iš manęs, padarysiu viską. Tik sugrąžink mano Endži... Ir mano kūdikį...

Sąmonėje šmėstelėjo paskutiniai Evos žodžiai: „Tai kodėl nesutinki? Kodėl nepasirašai to kontrakto?“

- Jei tik tiek Tau tereikia, aš pasirašysiu tą kontraktą. Nusifilmuosiu tame filme. Tik sugrąžink man juos...

Sąmonėje vėl iškilo Evos žodžiai: „Ir visos mano viltys sudėtos į tave...“

Kristianas pašoko nuo žolės. Negalima gaišti nei minutės. Dabar jis pats tikėjo, kad jei pasirašys tą sutartį, Endži liks gyva ir vėl viskas bus gerai. Bus dar geriau nei anksčiau. Jam beliko tik tikėti. Nieko kito. Nubėgo į namą ir pamiršęs, kad jau gerokai po vidurnakčio, surinko Maiklo telefoną:

- Kristianai? – neramiai atsiliepė Maiklas, jausdamas, kad kažkas negerai.

- Maiklai. Endži dingo. Bijau, kad nerasiu jos. Gal ji kur į kalnus išėjo. Kur tokioj begalybėj erdvės gali ją rasti. O ji laukiasi mano vaiko... Supranti. Ką man daryti?

- Turi pranešti policijai, kuo greičiau. – patarė draugas.

Kristianas tuo metu žvelgė į vis dar rusenančią žvakę. Dabar jis matė, kaip išsiliejęs vaškas buvo užgulęs beveik visą stalą, lyg išsiplėtusi saulė. Matyt tai buvo natūralaus vaško žvakė. Jos lašai jau tiško ir ant grindų formavo naują saulę. Jis pats galvojo, kad jam pasimaišė protas, bet jam atrodė, kad kol ta žvakė degs, Endži tikrai bus gyva, o tas vaškas ant grindų, tai jo kūdikio kūnas... Kalbėdamas su Maiklu dairėsi po kambarį, norėjo rasti dar vieną žvakę, vertė visas spintas.

- Taip taip, pranešiu policijai... Bet... – kalbėjo blaškydamasis. – Pagalvosi, kad išprotėjau, bet manau, kad turiu kuo greičiau pasirašyti filmavimosi sutartį su Mila. Esu įsitikinęs, kad tai jos kerai vis dar veikia... Tikiu, kad jei pasirašysiu, Endži liks gyva.

- Kristianai... – sutriko Maiklas. – Kad ir kaip to trokštu, visgi nežinau, ar tai racionalu. O kas, jei Andžela... Na, jei ji... O tu būsi pasirašęs tą sutartį...

- Aš dabar negaliu abejoti, Maiklai. – pasakė, radęs dar vieną tokią pat didelę žvakę. Kristianas bandė ją uždegti nuo degančios. – Man reikia Milos telefono, kuo greičiau...

- Aš jo neturiu, deja...

- Maiklai, gauk. Gal Eva turi...

- Kristianai, patikėk. Mes neturim jokio kontakto su Mila. Tik Kajus turi.

- Kur Kajus? – skubėdamas aiškinosi aktorius, uždegė žvakę ir išpaudė į senosios vietą. – Jis dar Londone?

- Nežinau, jis nepasisakė, o mes ir nepaklausėm, kokie jo tolimesni planai.

- Žinau, kad jis neatsitiktinai Anglijoje. – beveik piktai šypsojosi Kristianas. – Jį siuntė Mila, kad pagreitintų viską. Ir jai pavyko. Turiu Kajaus telefoną, tuoj skambinu jam.

- Laikykis, žmogau, jei tik ko reikės, skambink. – atsisveikindamas pasakė Maiklas.

Kristianas surinko Kajaus numerį. Teko palaukti, kol atsilieps:

- Kristianai, - išgirdo apsimiegojusį balsą.
- Kajau. Man reikia nedelsiant tavo pagalbos.
- Kas atsitiko? – vis dar užkimęs nuo miego lemeno vaikas.
- Kur tu? Londone?
- Ne...
- Kur esi?
- Portri.

- Kur? – negalėjo patikėti Kristianas. Jis visai čia pat. Tai tikrai nėra atsitiktinumas.

- Port-ri. Portri viešbutyje. – pakartojo šis skiemenuodamas.

- Man reikia Milos telefono.

- Ką? – nustebo Kajus. Nuo paskutinio sakinio jam visi miegai išsilakstė. Sėsdamasis lovoje perklausė, - Kam tau? Ar kas nutiko?

- Tai gyvybės ir mirties klausimas. Jei nepasirašysiu sutarties dėl filmo, Endži mirs.

- Kodėl?

- Milos paklausk, kodėl... Greičiau duok man jos kokį kontaktą.

- Negaliu, Kristianai...

- Kaip tai negali? – nustebo vyras. – Juk sakiau, kad nuo to priklauso Andželos gyvybė.

- Negaliu tau duoti kontakto. Sakyk man, ką nori, aš perduosiu Milai... – melavo Kajus, nes kad ir kaip norėtų, dabar Milos niekas neris jokių senu kontaktu.

- Kaip tai negali duoti! – jau rėkė Kristianas.

- Nurimk, žmogau. Giliai įkvėpk. Kodėl manai, kad Mila tau gali padėti?

- Todėl, kad ji tą košę užvirė. Jau pirmą dieną ji man pasakė, kad atnešiu jai sutartį ir maldausiu pasirašyti. Atėjo ta diena. Tad nestovėk mano kelyje tarp manęs ir Milos.

- Žmogau. Nurimk. Kur tu esi?

- Skajaus saloje kaip ir tu.

- Žinai, kaip padarom. Čia svarbiausias tavo parašas. Tegul Maiklas paruošia sutartį ir atsiunčia man. Paderinsiu ją su Mila ir atvešiu tau pasirašyti. Eva žino mano elektroninio pašto adresą...

Maiklas jau senų seniausiai buvo tą sutartį paruošęs, tad kai tik Kristianas paprašė, tuoj išsiuntė ją Kajui. Kajus ėmė panikuoti. Skaitydamas tą sutartį suvokė, kur įsipainiojo. Jis neturi teisės meluoti tiek daug. Galėjo apsimesti, kad yra Milos pasiuntinys kažkokiuose paprastuose dalykuose. Bet filmavimo sutartis, tai jau per daug. Jis nežinojo, kaip elgtis.

Iš vienos pusės, jis suprato, kad Mila norėjo tik palaužti Kristianą, kad jis patikėtų, kad perliptų per savo ego. Jis tai ir ketina padaryti. Jos noras įvykdytas. Ta sutartis čia nėra prie ko. Iš kitos pusės, jei jis suklastos dokumentus, filmavimas tikrai prasidės. O jis nežinojo tikrosios Milos valios. Gal ji nenori jokių ekranizacijų. Bet jei Mila pasislėpė ir niekada nebesirodys, tada ekranizacija nebūtų tokia bloga mintis. Jis skaičiavo žmonių laimėmis. Jei jis nesuklastos dokumentų, pagal jo turimus duomenis, nelaimingas liks Kristianas ir Andžela, Maiklas ir Eva... Jei suklastos, mažiausiai tie keturi žmonės bus laimingi, o nelaimingi gali likti tik Mila ir jis pats, vien už tai, kad suklastojo dokumentus. Ne todėl, kad filmavimas įvyks, bet todėl, kad jis pasielgs neteisingai. Tad savęs į rimtus nuostolius neįskaitė.

Ėmė prakaituoti delnai. Ką daryti... Kristianas vis skubino. Skambino kas kelias minutes ir klausinėjo, ar jau susisiekė su Mila. Kajus bandė paskambinti jai, bet kaip ir tikėjosi, niekas neatsiliepė. Parašė jai porą elektroninių laiškų, bet, žinoma, niekas atgal negrįžo.

Ar jis turi teisę dabar viską nutraukti? Jis matė nuostabius pokyčius tų žmonių gyvenimuose ir charakteriuose. Ar jis turi teisę dabar pasakyti, kad Mila spjovė į viską ir pasiplovė, kad prieš pabaigą ji pati pasidavė ir niekuo nebetikėjo... Ar gali jis tai atskleisti? Juk tada visų šios istorijos

žmonių tikėjimas bus tuščias... Visa istorija tada tikrai bus tik apgaulė ir manipuliacija... Jei neatskleis, tada visa našta liks ant jo pečių, jis toliau privalės pats kurti žaidimą, meluoti ir manipuliuoti... Bet šios istorijos dalyviai liks laimingi...

„Tik tiesa mus išlaisvina“ – galvoje skambėjo patėvio mokymas.

Galiausiai nusprendė susitikti su Kristianu ir elgtis pagal situaciją. Aktorius, gavęs leidimą susitikti, tuoj nuvyko į Portri miestelį. Jis jautė, kaip visas dega. Turbūt net temperatūra buvo pakilusi. Strimgalviais užšoko laiptais į antrą viešbučio aukštą ir uždusęs paklausė:

- Kur turiu pasirašyti?

Kajus net nespėjo atsakyti. Jis dar net kambario durų nebuvo uždaręs, kai aktorius pagriebė nuo stalo atspausdintus sutarties lapus, pervertė juos ir gale rado savo pavardę. Matė, kad čia jau buvo padėtas Maiklo parašas, o ties Milos vardu buvo tuščia.

- Ką tai reiškia? – šaukdamas atsigrėžė į Kajų. – Mila nepasirašė?

- Kristianai, žmogau... Nurimk. – ramino jį vaikas. – Čia svarbiausias yra tavo parašas. Mila nenori pasirašyti, kol tu nepasirašysi. Suprask ją. Ji nenori būti apgauta...

- Apgauta? Nesuprantu. Juk tu jai paaiškinai, kad aš pasirašysiu.

- Dėk savo parašą ir tiek, žmogau. O toliau viskas bus taip, kaip turi būti.

Kristianas išitraukė iš švarko kišenės rašiklį ir brūkštelėjo savo pavardę.

- O dabar paaiškink, kodėl sutikai pasirašyti? – paprašė sutrikęs Kajus.

Kristianas jautė lyg būtų nuo pečių nukritę svarmenys, spaudę jį prie žemės. Jis pasirašė. Su palengvėjimu atsiduso.

- Kodėl? Kodėl... – nežinojo, kaip čia trumpiau paaiškinti, kodėl. – O kodėl klausi?

- Mila nori žinoti tavo motyvaciją... – sumelavo Kajus. – Turiu jai perduoti, kodėl pasirašei.

- Nuo to priklausys, ar ji pasirašys? – sunerimo aktorius.

- Na taip... – toliau melavo Kajus.

Kristianas susmuko ant lovos krašto ir beviltiškai parėmė galvą rankomis. Lyg po patirto šoko ėmė darytis sunku ir negera. Matyt adrenalino antplūdis atslūgo ir dabar kūną apėmė silpnumas. Galiausiai pakėlė pilnas ašarų akis į Kajų:

- Dieve... Mano Endži... Ji laukiasi mano kūdikio... O gal būt ji jau nebegyva. Abu... Ką tu rinktumėsi? Noriu, kad jie gyventų. Jei tikslas buvo mane palaužti, jums pavyko. Jei nori, galiu atsiklaupiti ir maldauti. Sakyk, ko dar tau reikia... Būsiu Kristus. Vaidinsiu. Padarysiu geriausia, ką galiu.

Kajus matė visiškai nusižeminusį žmogų. Pasiruošusį bet kokiai aukai. Bet jis nežinojo, ar tai susiklosčiusių aplinkybių padarinys, ar tai gilus vidinis susitaikymas.

- Tu manai, kad Mila nori, jog kentėtum? – paklausė Kajus.

- Žmogau, pasakyk man, kas ji yra? – paklausė Kristianas. – Kaip ji gali turėti tokią didelę galią? Kaip ji gali taip stipriai paveikti mūsų gyvenimus?

- Prisipažinsiu, - nusišypsojo Kajus, – aš pats nežinau, kas ji yra... Aš nežinau, ar ji žmogus, ar Dieviška būtybė... Sako, kad obelį pažinsi iš jos vaisių... Man tiek ir belieka. Aš nebeturiu jos įgaliojimų...

- Kaip tai? – pakėlė antakius Kristianas.

- Taip. Aš nebepajėgiu... Mila paliko viską spręsti mums patiems. Aš atsisakau toliau veikti. Paskutinis dalykas, ką galiu padaryti, pasirašyti už Milą šį dokumentą. Bet tu man pasakyk, ar turiu tai padaryti.

Kristianas pakilo nuo lovos. Jis negalėjo suprasti, kaip taip gali būti. Kaip dabar Kajus ir Mila gali juos palikti?

- Aš nesuprantu, ką tu nori pasakyti?

- Kristianai. Aš tau galiu paliudyti savo patirtį dėl Milos. Mačiau daug stebuklų, kuriuos ji darė. Atsitiktinių sutapimų grandinės vijosi į bendrą logišką vyksmą. Aš tai mačiau. Bet kartu aš mačiau ją ir absoliučiai žmogišką, palūžusią... Verkiančią ir nežinančią...

Kristianas žiūrėjo į Kajų ir negalėjo suprasti, ką jis nori pasakyti. Nejaugi visa tai beprasmis žaidimas? Kas dabar viską nulems? Kas nulems Andželos likimą? Kajus tęsė:

- Nuspręsk, ar turiu pasirašyti šį dokumentą. Pasirašysiu kaip Milos įgaliotinis. Teisiškai turiu tokią galią. Taip pasirašinėju visas jos sutartis su užsienio leidyklomis.

- Nori pasakyti, kad aš pats galiu nuspręsti, ar ant šio dokumento bus Milos parašas?

- Taip, Kristianai. Aš negaliu prisiimti tokios atsakomybės. Dabar viskas guls ant tavo pečių. Jei pasirašysiu, tu tapsi absoliučiai atsakingas ne tik už filmavimą, bet ir visus į tai įtrauktus žmones, jų likimus...

- Dieve, žmogau, žinoma, kad turi pasirašyti. Net neabejoju tuo, – pakišo panosėn dokumentą.

Kajus paėmė iš jo rankos rašiklį ir pasirašė bei padėjo antspaudą, kurio centre puikavosi deganti žvakė ir saulės formos nubėgęs vaškas. Kai

Kristianas išvydo tą antspaudą, jo širdį suspaudė džiaugsmo pliūpsnis. Dabar jis ne tik tikėjo, bet ir žinojo, kad visa tai tiesa. Tai negalėjo būti sutapimas. Andželos namuose deganti žvakė atrodė lygiai taip kaip antspaudas. Jis prisiminė ir Evos kas rytą degamą žvakę. Tai buvo tiesa. Dabar jis žino, kad Endži gyvens.

Pilnas džiaugsmo apkabino Kaju, stipriai suspaudė ir pilnomis ašarų akimis pažvelgė į jį:

- Kajau, žmogau. Dabar viskas bus gerai. Žinau, kad rasiu savo Endži gyvą.

Daugiau nieko nesakęs pasiėmė dokumentus ir išpuolė pro duris. Kajus liko stovėti kambario viduryje. Jis jautė, kad padarė geriausia, ką galėjo. Kol pajėgė, jis nešė lazdelę tikėjimo estafetėje. Dabar tą lazdelę neša Kristianas. Kajus norėjo tikėti, kad šis aktorius bus tvirtesnis už jį ir tą estafetę atlaikys ilgiau ir tvirčiau. O jis pats dabar nebeturi jėgų. Nebeturi tikėjimo. Akyse ėmė kauptis ašaros. Jautėsi taip, lyg būtų netekęs paskutinio brangiausio dalyko gyvenime. Netekęs Milos turėjo bent tikėjimą, kad tęsia jos darbus. Dabar neteko ir to. Viskas baigta. Daugiau meluoti jis nebegali. O gal tai ir nebuvo melas... Kas tai bebūtų buvę, tam jis nebeturi jėgų ir noro.

Nutarė grįžti į ašramą pas tėvus. Tikėjosi ten atgauti jėgas. O tam kartui išsiuntė paskutinę SMS Kristianui „Perduok linkėjimus Andželai“. Kristianas nusišypsojo gavęs tokią žinią. Grįžęs į Andželos namus, rado dar degančią žvakę. Ji irgi pamažu tirpo ir vaškinė saulė buvo dar labiau išsiplėtusi, o nuo stalo tyškantis vaškas toliau formavo naują saulytę. Jei gims mergaitė, būtinai pavadins ją Sunny.

- 0302 -

Dabar Kristianas žinojo, kad tikrai viskas bus gerai, belieka rasti Endži. Išėjęs lauk apsidairė. Matė vakar paties išgulėtą žolę. Kur ji galėjo

pasukti, kuria kryptimi? Pagal viską, ji turėjo išeiti vakar ryte. Saulė turėjo būti dar rytuose, jis mąstė, kad liūdesio apimtas žmogus paguodos turėtų eiti ieškoti į šviesą. Pasuko į rytinę nuo namo pusę. Bandė įžiūrėti pėdsakus, pradžioje ne ką tepastebėjo, bet paskui lyg ir atrodė, kad eina kažkieno pramintu pėdsaku. Žvelgė pirmyn. Kur ji galėjo pasukti? Priekyje nebuvo jokio kelio, jokios gyvenvietės. Vien kalnuota dykynė, kur ne kur pasipuošusi besiganančiomis avimis. Taip bežingsniuodamas priėjo upę. Ji buvo gili ir srauni. Suraukė kaktą, nes jei Endži šoko į vandenį, tai apsunkintų jo paieškas. Srovė būtų nunešusi nežinia kiek...

- Endži! – garsiai sušuko ir įsiklausė, gal kažkur išgirs mylimosios balsą.

Suskambo jo telefonas. Maiklas.

- Klausau, Maiklai, - atsiliepė.

- Na kaip jūs ten? Ar yra kokių naujienų?

- Pasirašiau sutartį. Gali ruošti filmavimui. – dalykiškai atsakė Kristianas besidairydamas aplinkui po upės slėnį. – Dabar ieškau Andželos.

- Na, neslėpsiu, džiaugiuosi, kad pasirašei. Tu nesigailėsi. Pamatysi... – pilnas entuziazmo kalbėjo Maiklas. – O kur ieškote Andželos? Ar didelė paieškos komanda, gal mums irgi prisidėti?

- Aš vienas...

- Kristianai, juokauji? – nustebo šis.

- Pamiršau... O gal nenorėjau gaišti laiko... Tiesiog taip gavosi, kad nepranešiau policijai...

- Žmogau, tu vienas tokioj dykynėj... Tas pats kas ieškoti adatos šieno kupetoj... Patarčiau kuo greičiau kreiptis į policiją. Jie surinks pagalbos komandą. Jie taip daro. Prisideda vietiniai, kurie pažįsta vietovę. Nagi, negaišk.

- Gal tu ir teisus. Matyt entuziazmas užgožė sveiką protą... – teko pripažinti.

Nedelsdamas grįžo į sodybą, sėdo į automobilį ir vėl nulėkė į Portri miestelį. Policijos nuovadoje tiesiog sumelavo, kad vakar ryte jo draugė išėjo pasivaikščioti trumpam ir negrįžo, kad ji ne vietinė, nepažįsta vietovės, kad bus pasiklydusi. Nenorėjo aiškinti nieko daugiau, nes būtų kilę papildomų klausimų, kad gal ji norėjo jį palikti ir panašiai. Užpildę dokumentus policininkai ėmėsi darbo. Kristianas laukė kokių nors nurodymų, kaip jis galėtų prisidėti prie paieškos. Vos už kelių minučių prie jo priėjo pareigūnas:

- Pone Kristianai, gali būti, kad mums pasisėkė. Ką tik gavome pranešimą iš ligoninės. Šiandien vienas ūkininkas į ligoninę atvežė moterį, sakė, rado savo žemėje paslydusią ir nusiridenusią į skardį. Tai gali būti jūsų ponija Andžela.

- Ar nežino jos vardo?

- Ji kol kas be sąmonės.

- O Dieve! Greičiau važiuokim.

Pareigūnas nuvežė Kristianą į ligoninę, abu nuėjo į palatą.

- Ji vis dar neatsigauna... Susitrenkė galvą, lūžo keli kaulai, bet turėtų viskas būti gerai... Dokumentų su savim neturėjo.

Kristianas nekantravo pamatyti, ar tai jo Endži. Pamatęs ją pajuto, kaip džiaugsmo banga užliejo visą kūną.

- Endži, brangioji... – pritūpė ties jos lova ir glostydamas jai galvą pradėjo ašaroti.

Staiga pakilo ir paklausė daktaro:

- O kūdikis? Jam viskas gerai?

- Kol kas viskas gerai, jei neiškils komplikacijų vėliau...

- Ačiū Dievui, - apkabino Kristianas daktarą. – Juk dabar viskas bus gerai, ar ne? Jai viskas bus gerai?

- Esu linkęs manyti, kad viskas bus gerai. – patvirtino šis nesitikėjęs tokios aktorius reakcijos.

Kristianas pasiliko su Andžela, o gandas, kad Skajaus ligoninėje guli garsaus aktorius draugė, greit pasklido po visą miestelį ir ne tik.

- Atrodo, kad aktorius Kristiano nesėkmių virtinė vis dar tęsiasi, - kalbėjo žinių reporterė per televiziją. – Šią savaitę nusiritusi nuo skardžio jo mergina pateko į Skajaus salos ligoninę. Kaip žinome, vos prieš kelis mėnesius pats aktorius buvo pakliuvęs į autokatastrofą šioje saloje. Gal jam vertėtų vengti tos vietos. Iš patikimų šaltinių yra žinoma, kad ponas Kristianas kaip tik šiomis dienomis pasirašė naują kontraktą, pagal kurį turėtų atlikti Jėzaus vaidmenį garsaus Milos Mazalaitės bestselerio „Vienatinė tiesa tarp milijono abejonių“ ekranizacijoje. Tai bus pirmasis šios garsios rašytojos romano pasirodymas kino pasaulyje...

Julija pakilo nuo kėdės:

- Sveikinu, Maiklai, tavo noras išsipildė. Visi kanalai vien apie ir tekalba... Tikiu, kad sukursi naują šedevrą. Manau, kad tai būtų puiki proga mums pradėti naują gyvenimo etapą.

Maiklas su Eva sukľuso, ką Julija nori tuo pasakyti.

Loreta Stonkutė „Virusas“

- Aš sustiprėjau pakankamai. Man jau nebereikia tiek daug pagalbos... Tad norėčiau abiems padėkoti už palaikymą. Bet manau, kad atėjo laikas visiems pradėti gyventi savo gyvenimus...

- Nori, kad paliktume tave? – paklausė Maiklas.

- Turbūt tam jau atėjo laikas. Sunkumai atsitraukė. Ketinu persikelti gyventi pas kunigą Metju.

- Pas Metju? – nustebo Eva.

- Noriu daugiau prisidėti prie jo vykdomų darbų bažnyčioje. Mes sugalvojom kurti tokias palaikymo grupeles sergantiems vėžiu. Aš gavau daug patirties. Kartu su Metju vesime užsiėmimus, meditacijas. Kursime vidinį pasaulį kartu... Patys suprantate, kad man sustiprėti padėjo būtent tai. Negaliu tuo nepasidalinti. Metju taip pat mano, kad dabar jau gali susisteminti patirtį ir sukurti tikrai veikiantį metodą pagalbai sergantiems.

- Julija, tai nuostabus projektas. Tikrai... – džiaugdamasi Eva apkabino moterį. – Labai naudingas. Judu šaunuoliai! Bet ar galiu paklausti, ar judu pora? – nedrąsiai primerkė akis.

- Laikas parodys... – kukliai atsakė ši.

- Julija, būčiau laimingas, jei rastum savo meilę ir savo veiklą... – palaikančiai ištarė Maiklas.

Vėl visi trys sužiuro į televizorių:

- Štai jie išeina iš ligoninės. Panašu, kad ponas Kristianas ir jo draugė Andžela jaučiasi gerai.

Ekране matėsi begalės žurnalistų, blyksinčių fotoaparatus blyksčių. Reporterė bandė užduoti klausimą:

- Pone Kristianai, gal galite atsakyti, kodėl Skajaus sala jums tokia pragaištinga?

Kristianas sustojo ir atsisuko į filmavimo kamerą.

- Visiška netiesa. Galiu pasakyti, kad Skajaus sala man atnešė pačius geriausius dalykus per visą mano gyvenimą.

- Ar galėtumėte pasidalinti, kokius gi dalykus ji jums atnešė? – klausė reporterė.

- Pirmiausia, čia sutikau savo gyvenimo meilę. Čia pradėjome mūsų kūdikį...

- Sveikinimai, pone Kristianai, tai nuostabi žinia! Ačiū už tokį atvirumą... Ar ponios Andželos sužalojimai nepakenkė kūdikiui?

- Ačiū Dievui, viskas gerai. Manau, kad mūsų išbandymai baigėsi...

- Gal dar kuo nors jus apdovanojo ši sala?

- Taip tikrai, jūs teisi. Sala sugražino mums abiems tikėjimą, - tai sakydamas suspaudė Andželos ranką ir ji švelniai prisiglausdama galvos linktelėjimu patvirtino šiuos žodžius. – Taip pat būtent čia pasirašiau naują filmavimosi sutartį, turbūt pačią svarbiausią savo gyvenime...

- Oho. Panašu, kad tikrai ši sala jums laiminga. Gal dar kas nors?

- Manau, kad bus dar kas nors, laikas parodys... – nusišypsojo Kristianas.

- Tai gal pasiliksite čia gyventi?

Kristianas pažvelgė į Andželą. Ši nusišypsojo ir atsakė už jį:

- Po to, kai bus nufilmuotas filmas, gal ir grįšime čia kuriam laikui... Bet viskas Dievo valioje.

- Tai jūs pasitikite Dievo valia? – vėl paklausė žurnalistė.

- Manau, kad mes pradedame derinti savo valią su Jo valia. – nusijuokė Kristianas. – O tai yra įdomus procesas.

- Ačiū, pone Kristianai ir ponia Andžela, už tokį nuoširdų pasidalinimą. Linkime jums visokių sėkmės.

Pora sėdo į aktoriaus automobilį ir pajudėjo pirmiausia į Andželos namus, o paskui į Londoną.

- Kajus nekelia ragelio, - vairuodamas pasakė Kristianas. – Jau kelias dienas negaliu jam prisiskambinti. Gal gali jam už mane nusiųsti žinutę, Andžela?

- Taip, žinoma, ką turėčiau parašyti jam? – imdama Kristiano telefoną paklausė moteris.

- Parašyk jam, kad perdaviau tau linkėjimus. Jis prašė to.

Andžela susimąstė ir po akimirkos surinko SMS tekstą: „Kajau, Kristianas perdavė man tavo linkėjimus. Tavo antroji mama Andžela“.

Kajaus telefonas pytelėjo. Pamatęs tokią žinutę atsiduso. Jis nenorėjo atsilipti į skambučius, nenorėjo kalbėti, bet žinoti, kad Andželai viskas gerai, jam buvo malonu. Be to dabar jis turi dvi mamas – savo ir savo širdies... Jam tai atrodė įdomu.

Tuo metu kaip tik atvyko į ašramą pas tėvus. Pirmiausia, jį, belipantį iš automobilio, pasitiko mama Sofija.

- Kajau? Kokie vėjai tave atnešė?

Ji įsižiūrėjo į sūnaus veidą ir pamatė jame neviltį, liūdesį, visišką išsekimą.

- Kas tau nutiko, sūnau?

- Mama, - jau ašarodamas iš susijaudinimo sudejavo Kajus, - nežinau, ar jūs mane bepriimsite... Aš sulaužiau viską, ko jūs mane mokėte... Melavau, manipuliavau, įskaudinau... Kur man dabar dingti? Ką man dabar daryti?

- Tu mane gąsdini, sūnau, tu nepajėgtum tokių dalykų padaryti... Tu ne toks... Eime į kambarį, papasakok viską.

Apsiašarojęs Kajus išgąsdino ir Nikolą:

- Kas nutiko? – prišokęs apkabino sūnų svetainėje.

Kajus nukabino auksinę gyvatėlę nuo kaklo ir padavė tėčiui:

- Aš apvyliu jus ir tą mergaitę... Pridariau klaidų. Per mane vos nežuvo tos mergaitės mama... Nesu vertas nei šio talismano, nei man paaukotos širdies.

Nikolas sutrikęs pažvelgė į Sofiją. Ji stovėjo nustebusi, apie ką čia jos sūnus kalba...

- Mama, tu turi žinoti viską. Turim tau pasakyti visą tiesą ir žinok, ji tavęs tikrai nenužiuogins. Ji įskaudins ir nuliūdins, bet tu turi žinoti. Kitaip nesuprasi, koks katastrofiškas yra mano gyvenimas, nesuprasi, kad nesu vertas gyventi...

Sofija klausiamai pažvelgė į Nikolą:

- Tu jam pasakei?

- Ką pasakiau? – nustebęs Nikolas.

- Apie mergaitę, ką daugiau? – supykusi atrėžė mama.

Nikolas nustebė, jį juk nieko negali žinoti apie tą mergaitę, viskas buvo padaryta be jos žinios. Nebent tikrasis Kajaus tėvas Markus būtų pasakęs. Bet ne, jis negalėjo...

- Sofija, apie kokią mergaitę tu kalbi? – kilstelėjo antakius Nikolas.

- Apie tą, kurios širdį įsodinai Kajui. Apie kokią dar kitą? – pakėlė toną ji.

- Tu žinai?

- Žinoma, kad žinau. Laukiau, kada pats man pasakysi...

- Sofija, bet kaip tu sužinojai?

Kajus nustebęs klausėsi tėvų dialogo. Paaiškėjo, kad jie vienas nuo kito visą laiką turėjo paslapčių.

- Brangusis mano vyre, visada yra kažkas, kas viską mato, kad ir kaip tai beslėptum. Pasaulis pilnas akių...

- Bet kas tau pasakė?

- Tu visą gyvenimą gyvenai su kaltės jausmu dėl to, ką esi padaręs... – kalbėjo Sofija. – Aš galėjau tavo skausmą sumažinti, jei būtum man prisipažinęs. Bet kol tu nepasisakei, tol ir aš tylėjau. Tai tau pamoka visiems gyvenimams į priekį...

- Ką tu nori pasakyti, kaip gali palengvinti mano kančią? – nesuprato Nikolas.

Sofija atsisėdo ant krėslo ir pradėjo pasakoti:

- Kai įdėjai mano sūnui širdį, negalėjai susitaikyti su tuo, kad teko tam paaukoti nekaltą mergaitę, liepei komandai pasirūpinti jos kūnu, o pats pasišalinai. Gali nesiteisinti, žinau, kad vykai į miestą ir ten bandei

viską paskandinti alkoholyje... O tuo metu pas mane atėjo tavo chirurgas, jis manė, kad aš viską žinau... Jis paklausė, ar gali pabandyti įdėti dirbtinę širdį tai mergaitei. Jis turėjo vilties, kad jos kūnas neatmes šio aparato, kaip tai padarė Kajaus kūnas. Apsimesdama, kad viską žinau, daviau palaiminimą. Ir jiems pavyko. Mergaitė nemirė...

- O Dieve! – sukliko Nikolas. Džiaugsmo bangos nuvilnijo per visą jo kūną ir jis suklupo prie savo žmonos kojų. – Tu tikras angelas, einantis iš paskos ir taisantis mano padarytas klaidas... Tu net neišivaizduoji, kaip aš tau esu dėkingas. Didžiausias akmuo nuriedėjo nuo mano širdies... Sofija, tu angelas... Visada tai kartojau, o dabar noriu tai išrėkti visam pasauliui.

- Ša, brangusi, - sušnypštė Sofija. – To neturi niekas žinoti. Tai liks mūsų paslaptis. Ar ne taip, Kajau, - pažvelgė į sūnų.

- Mama, man trūksta žodžių... – šalia tėvo suklupo ir sūnus. – Tu nuplovei mano skausmą...

- O kur ta mergaitė? Kas ją užaugino? – paklausė Nikolas.

- Atidavėm ją Simonui...

- Simonui? Tai jo dukra yra ta mergaitė? – nustėro Nikolas. – Simonas viską žino?

- Taip. Tik juo galėjau pasitikėti... – paaiškino Sofija. – Žinojau, kad jis neišduos. Žinojau, kad jis išauklės tą mergaitę ir padarys ją išrinktąja.

Kajui suspaudė širdį. Visgi tą dieną jo nuojauta buvo teisinga. Jis braižėsi aplink „Vienatvės namus“ neatsitiktinai. Mama tada sakė, kad ten gyvena tik Simono dukra. Jam reikėjo su ja susitikti. O gal tikrai ji ir buvo tas paslaptingas žmogus miške, kuris girdėjo jo monologą...

- Ar ta mergaitė žino, kas su ja buvo padaryta? – paklausė Kajus.

- Turit suprasti, kad ji buvo auklėjama visai kitaip nei paprasti vaikai. Ar galit įsivaizduoti, koks žmogus tampa, kai jo nuolatiniu auklėjimu užsiima aukščiausios klasės mokytojas ir magas? Ji yra unikali. Meilės viskam įsikūnijimas. Prie ko ji prisiliečia, viskas transformuojasi į grožį, gėrį ir meilę... Ji nepakelia disharmonijos. Todėl aplink save kuria vien tik harmoniją.

- Bet ar ji nenori susitikti su savo tikrąja mama? – paklausė Kajus. – Aš su ja susipažinau. Mamai būtų labai malonu pamatyti ją gyvą. Jai to labai reikėtų...

- Tu pats jos paklausk, Kajau. – pasakė Sofija.

- Ar ji dabar ašrame?

- Taip. Kaip tik šiuo metu mes vėluojame į Simono mokymą. – pažvelgė ji į laikrodį. - Jau prieš pusvalandį turėjome ten būti. Šį kartą jis atsivežė ir dukrą, manau, kad ji bus įsimaišiusi kur nors tarp klausytojų. Ji nenori, kad visi žinotų, jog ji Simono dukra. Ji atvyksta išskirtinai tik į „Vienatvės namus“ pamedituoti. Niekam nesirodo ir nebendruoja. O kai jos tėvas atvyksta į ašramą, ji tiesiog apsimeta eiline klausytoja. Vos keli žmonės žino jos giminystę su mokytoju ir visi laiko tai griežčiausioje paslapyje. Jos pačios prašymu.

- Kaip man ją pažinti? – paklausė Kajus.

- Aš tau ją parodysiu, eime. – pasakė Sofija. – Paskubėkim. Praleisim mokymą...

Salė buvo pilnut pilnutėlė. Kiek Kajus prisiminė, taip visada būdavo, kai atvažiuodavo Simonas. Toms dienoms sugužėdavo žmonių iš visos Lietuvos ir net užsienio. Sofija su Nikolu pamažu nujudėjo tolyn per ant grindų sėdinčią žmonių jūrą, o Kajus nusprendė pasilikti pakraštyje. Susirangė ant nedidelės pagalvėlės ir stebėjo švytintį mokytoją Simoną, kuris ramiai tęsė savo kalbą tylios jautrios muzikos fone:

- Mums nereikia pakeisti viso pasaulio. Tik save. Visi egzistencijos sluoksniai čia ir dabar yra toje pačioje žemėje. Štai nuostabus ašramas, kuriame gyvena tik kelios šeimos. Tai rojaus oazė. Bet ne visi gali čia gyventi. Tik tie, kurie gali ištvirti harmoniją.

Minioje nuvilnijo juoko bangelė.

- Kodėl jūs juokiatės? – nustebė mokytojas. – Manote, pakelti harmoniją yra labai lengva? Žmogus visą laiką siekia harmonijos, bet jos pasiekęs tuoj pat ima ilgėtis kažko. Ilgisi to, dėl ko galėtų pakovoti, ko galėtų vėl siekti. Bet koks siekis išveda žmogų iš harmonijos, nes siekdamas jis pradeda koncentruotis į tikslą labiau nei į paprastą buvimą harmonijoje. Siekis reikalauja aktyvumo, reikalauja išeiti iš ramybės. Ramus yra tik tas, kuris nieko nesiekia. Pasaulį ištikty katastrofa, jei dauguma žmonių įeitų į ramybę ir nieko nebesiektų. Pasaulis nustotų evoliucionuoti, labai greit viskas degraduotų, niekas nenorėtų valdyti kompanijų, leisti raketų į kosmosą, auginti maisto galų gale... Į ašramą ateina tik tie, kurie gali palikti pasaulį su visais jo siekais. Tai yra pasirošusieji gimti angelais.

Simonas trumpam nutilo. Kajus apsidairė ir jam pasirodė, kad kelios eilės į priekį nuo jo sėdi Mila. Jis žinojo, kad tai neįmanoma, todėl patikėjo, kad jo sąmonė pradeda matyti tai, ką nori.

- Matau, kad šiandien jūs čia labai daug, – tęsė Simonas. - Tik vienetai čia gyvena iš tikrųjų. Jie gyvena čia ramybės oazėje, priima kasdieną tokią, kokia ji ateina. Su niekuo jie nekovoja ir nieko jie nesiekia. Todėl jie visiškai laimingi, susitaikę, švytintys, pilni gerumo. Žinau, kad net savo vaikų neleidžia į mokslus, į universitetus. Jie nori, kad jų vaikai gyventų tokioje pat ramybėje. Didesnė čia susirinkusių žmonių dalis gyvena pasaulyje, kažko siekia, o čia atvyksta tik tam, kad prisigertų šviesos, kurią nori nešti į tą pasaulį. Ir tai yra nuostabu. Vieni spinduliuoja šviesą, kiti ima ją ir neša ten, kur tamsu. Taip ir turi būti. Visi savo vietose.

Kajus vėl pažvelgė į tą merginą. Labai jau atrodė panaši. Tokia pat susukta kasa, panašus ūgis, laikysena... Vijo šalin tą mintį ir bandė toliau koncentruotis į Simono žodžius:

- Tikėjimas yra kaip virusas. Jis užkrečiamas. Ir čia galioja tie patys dėsniai. Yra pradininkas, kuris pajudina visatą tuo, kad išspinduliuoja harmoniją ir šviesą. Tas, kuris pamatė tai, sugeria į save tą energiją ir eina spindėdamas lygiai taip pat kaip pradininkas. Visi, kas jį mato, užsikrečia tuo pačiu. Ima spindėti. Kai šviesa išsenka, žmogus nebegali be jos. Tiesiog nebegali, nes jis savo kailiu patyrė tą triuškinantį skirtumą tarp gyvenimo tamsoje ir šviesoje. Jis ieško vėl, kur užsikrėsti tikėjimu, nes tikėjimas atveria širdį, tikėjimas leidžia mylėti, tikėjimas leidžia būti svarbiu. Užsikrėtęs žmogus ima matyti ženklus, kurie liudija, kad Dievas tave mato, o gal net gyvena tavo viduje.

Kajus nesusivaldė ir vėl nukreipė akis į tą merginą. Kaip tik tuo metu ji pasuko veidą į šoną, kad nubrauktų plaukus nuo veido. Jos profilis atrodė kaip Milos. Kajui suspaudė krūtinę. Juk gali būti, kad Mila atvyko į susitikimą su Simonu. Kodėl gi ne? Jis turi prieiti. Turi pamatyti ją iš arti, turi pasisveikinti, turi papasakoti, kaip susidėliojo visų likimai po to, kai ji, kaip sako Simonas, užkrėtė juos tikėjimo virusu... Neištvėręs Kajus atsistojo ir tyliai atsiprašinėdamas sėdinčiųjų patraukė link merginos. Atsisėdo jai už nugaros. Nedrįso jos paliesti. Simono žodžiai skambėjo kažkur pro šalį, jis paprasčiausiai nebegirdėjo jokio mokymo...

Netikėtai mergina atsigrėžė ir nusišypsojo Kajui.

- Mila... – išsprūdo jam.

Ji vėl nusigrėžė, bet pasislinko arčiau Kajaus ir atsirėmė jam į krūtinę. Kajus švelniai apkabino ją ir pabučiavo į galvą. Atrodė, kad jis išsilydys tame malonume ir džiaugsmu. Jis ne tik rado Milą, bet dar ir pajuto, kad ji jo neignoruoja, kad priima jį. Ko daugiau reikia? Jis traukė į save jos malonų kvapą. Jam atrodė, kad dabar vyksta tai, apie ką vos prieš

kelias akimirkas pasakojo Simonas. Jis traukia į save didžiausią šviesą, meilę ir pilnatvę... Pakėlė akis į salę ir jo žvilgsnis susitiko su Sofijos akimis. Kajus prisiminė, kaip pasakojo mamai, kad jį paliko mergina. Šiandien galės jai pasakyti, kad vėl surado ją. Jis džiaugsmingai nusišypsojo mamai ir ši linktelėjo, dar kažką tyliai pasakė šalia sėdinčiam Nikolui, kuris irgi pažvelgė į sūnų ir taip pat linktelėjo. Kajui atrodė, kad tėvai palaimino juos. Atrodė, kad iš laimės širdis tuoj išlips lauk iš krūtinės ir uždainuos...

Kajus maloniai laikė apkabinęs Milą. Ji ramiai ir švelniai glostė jo rankas, kvėpavo kartu tuo pačiu ritmu kaip ir jis. Pamažu Kajus pajuto, kaip Milos ranka nepastebimai su jo delnu palindo po jos marškinėliais. Ji ramiai stūmė jo ranką link savo krūtinės. Vaikinas sutriko. Žinoma, jis svajoto apie glamones su ja tūkstančius kartų, bet dabar, kai aplink tiek žmonių, kai kalba Mokytojas ir dar tokioje šventoje erdvėje... Visgi Mila nenusileido. Nepastebimai kėlė jo plaštaką aukštyn. Kajus pasidavė ir pajuto savo delne jos krūtinę. Tikrai niekam nekrito į akis, nes visi sulaukė kvėpavimą koncentravosi į Simoną ir jo žodžius.

Kajus tyliai ir nepastebimai glamonėjo jos krūtinę, uostė jos plaukus. Staiga jis sustingo. Jo pirštai apčiuopė kažką keisto ir pažįstamo... Tai buvo visą krūtinę vagojantys randai. Tokie pat kaip ir jo... Kajus užsimerkė ir pajuto, kaip jo akys ėmė kaisti ir iš jų pabiro ašaros... Jie visada buvo arti vienas kito, bet nežinojo kas jie yra vienas kitam... Dabar Mila jautė, kad nebereikia nieko sakyti. Ji jautė, kaip Kajaus ašaros sudrėkino jos kaklą. Dabar jis žino...

Ji pradėjo tą žaidimą tik dėl jo... Tik tam, kad jų širdys grįžtų namo. Vienintelė disharmonija Kajuje buvo jo nežinojimas.

- Koks buvo tavo noras, Kajau, tada bažnyčioje, kurio taip niekam ir nepasakei? – tyliai pašnibždomis paklausė Mila.

Kajus prisilenkė arčiau jos ir į ausį sušnibždėjo:

- Žinoti visą tiesą... Žinoti, kaip ir kodėl veikia pasaulis.
- Ar tavo noras išsipildė?
- Taip.

PABAIGOS ŽODIS

- 0303 -

Kai perku naują knygą, aš pirmiausia atverčiu paskutinį puslapį... Net negaliu paaiškinti, kodėl.

Bet vieną kartą mano gyvenime pats reikšmingiausias puslapis buvo 75B. Iš tiesų, kiekviena knyga turi tą puslapį, bet tik išrinktieji jį randa... O dukart išrinktieji, tie kurie užsikrečia tikėjimo virusu, randa jėgų pasinaudoti to puslapio stebuklu.

Mila Mazalaitė savo knygos „Vienatinė tiesa tarp milijono abejonių“ įvade mini, kad kiekviena tobula istorija turi dvylika veikėjų, kurie yra vieno Dieviškojo spindulio suskilusios dalys. Savo istorijoje atseku tuos dvylika ir man regis, kad visi mes atlikome nuostabų vaidinimą. Štai tie dvylika:

1. Avinas – Kristianas iki pat galo nepasidavė ir savo kova prieš Dievą vedė žaidimą iki pat galo, kol visi realizavo savo likimus.
2. Jautis – Markus, atlikęs tikrojo Kajaus tėvo vaidmenį, parūpino brangiausią, ką galima parūpinti – gyvą širdį.
3. Dvynys – Mergaitė, kuri iš visos knygų gausos parinko tą tikrąją, kurioje buvo vienintelis 75B puslapis.

4. Vėžys – Sofija, Kajaus mama, puikiai atliko motinos vaidmenį, saugojo paslaptį iki pat galo.

5. Liūtas – Maiklas, atsidavė meilei ir kūrybai, todėl inicijavo žaidimo pradžią.

6. Mergelė – Julija, visą istoriją kantriai tarnavo ir tokio pat kantrumo vedama įveikė sunkiai nugalimą ligą.

7. Svarstyklės – tai aš, Eva, šioje istorijoje buvau ištikima partnerė ir harmoningos pusiausvyros saugotoja.

8. Skorpionas – Andžela buvo arti paslapties ir mirties.

9. Šaulys – kunigas Metju buvo ritualo saugotojas ir mokytojas.

10. Ožiaragis – Nikolas, Kajaus patėvis, atliko tėvo funkciją, užsispyrimu apsaugojo sūnų nuo mirties.

11. Vandenis – Kajas, tikrasis Vandenio eros nešėjas, išlaikė reikiamas savybes: laisvę, pasiaukojimą bendram tikslui, naujovių priėmimą.

12. Žuvys – Mila atliko aukos, kūrėjo ir pasaulio judintojo funkciją.

Jei patys paskaičiuosite, pamatysite, kad ir jūsų gyvenime yra dvylika svarbiausių. Gali būti, kad kažkuris buvo visiškai svetimas, bet pasuko jūsų gyvenimą 180 laipsnių kampu, kaip mums tai padarė maža mergaitė knygyne. Svarbu atpažinti savojo Dieviškojo spindulio daleles, nes tada viskas pasidaro aišku, viskas tampa prasminga...

Jūsų Eva.

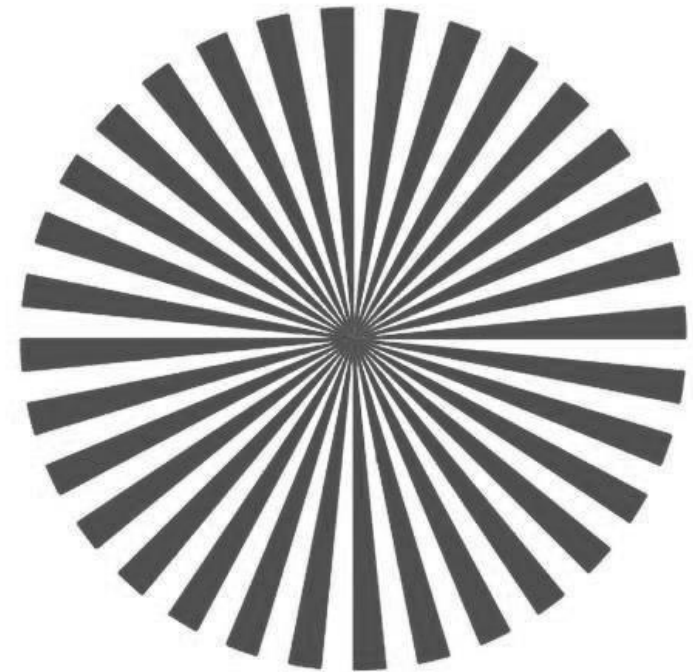
Loreta Stonkutė „Virusas“

Knygą galite įvertinti balais dešimtbalėje sistemoje. Jei ji jums patiko maksimaliai, galima paaukoti 10 eurų, jei vidutiniškai – 5 eurai. 0 gal visai nepatiko...

Sąskaita Swedbanke LT26 7300 0100 8242 9897 Loreta Stonkutė.

Atsiliepimus galima rašyti azahielle@gmail.com

www.neelamdharma.com

AZAHIELLE GENERACIJA